

Η Νεολαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 36 (87)
8 ΙΟΥΝ. 1940 – Ε'

'Η Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ 'Ανωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ 'Αρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ 'Επιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ Β'. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
'Οδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὄροφος)
'Αριθ. Τηλεφ. Λογιστηρίου 32-094
» » Συντάξεως 34-425

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
'Οδὸς Λεωχάρους 19

'Αριθ. Τεύχ. 36 — 8 'Ιουνίου 1940
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν καὶ μὴ	μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ ('Εσωτερικοῦ)	Δρ.	160	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	»	80	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	»	40	50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Λίρ. 'Αγγλίας		1
	'Αμερικῆς Δολ.		6
	Αἰγύπτου Λίρ.		1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ 'Ιδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας) καὶ Σχολικὰς 'Εφορίας. ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
ἢ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν.

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἢ λήγει ἡ συνδρομή, ὅπως μᾶς ἐμβάζουν τακτικῶς αὐτήν.

Ὅσοι ἐξ αὐτῶν δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ τὴν ἀνανεώσουν παρακαλοῦνται νὰ μᾶς τὸ γνωρίζουν ἐπιστρέφοντες τὸ πρῶτον τεῦχος ποὺ θὰ λάβουν, μετὰ τὴν λῆξιν αὐτῆς, γράφοντες ἐπὶ τῆς ταινίας τὴν λέξιν «ἀπαράδεκτον».

Ἡ μὴ τοιαύτη ἐπιστροφὴ σημαίνει διὰ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ συνδρομητοῦ νὰ συνεχισθῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ τεύχους καὶ τὴν ὑποχρέωσίν του ὅπως ἐμβάσῃ τὴν συνδρομήν του.

Ἐπίσης παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν ἀλλάσσουν διεύθυνσιν νὰ μᾶς τὸ γνωρίζουν ἐγκαίρως δι' ἐπιστολῆς των, ἐσωκλείοντες εἰς ταύτην καὶ 3 δραχμὰς εἰς γραμματόσημα διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ πλακιδίου τῆς διευθύνσεώς των.

ΣΠΟΡΕΥΣ ΚΑΙ ΦΥΤΕΥΤΗΣ

Εἰς τὴν ὁμιλίαν τοῦ Ἀρχηγοῦ πρὸς τοὺς περιφερειακοὺς διοικητὰς καὶ τὰς περιφερειακὰς διοικητρίας ἐπὶ τῇ λήξει τῶν ἐργασιῶν τοῦ Β΄ Συνεδρίου, — ὁμιλίαν τὴν ὁποίαν αἱ τεχνικαὶ συνθῆκαι ὑφ᾿ ἅς ἐκδίδεται ἡ «Νεολαία» δὲν μᾶς ἐπέτρεψαν νὰ σχολιάσωμεν εἰς τὸ περασμένον τεῦχος — ὑπάρχει μία ἰδιαιτέρως συγκινητικὴ ἀποστροφή. Εἶναι ἐκείνη διὰ τῆς ὁποίας ὁ πολιὸς ἀνήρ, ποὺ δικαιώνει κάθε ἡμέραν διὰ τοῦ λόγου, διὰ τοῦ ἐνεργοῦ παραδείγματος καὶ πρὸ παντὸς διὰ τοῦ ἀγῶνος καὶ τοῦ ἔργου του, τὴν γενεὰν τὴν ἰδικήν του ἐνώπιον τῆς Ἱστορίας, ἔρριψε βαθειὰ εἰς τὸ μέλλον, μαζὶ μὲ τοὺς δραματισμοὺς καὶ τὰς προσδοκίας του, ἀρραγῆ λίθον θεμελιώσεως καὶ δημιουργικῆς συνεχείας. «*Ἠξεύρετε, εἶπεν, ὅτι δι᾿ ἐμέ, ἡ Ε. Ο. Ν. εἶναι τὸ πολυτιμότερον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἔχω ὡς πολιτικὸν πρόσωπον. Ἡ ἐπιτυχία του εἶναι γιὰ μὲ ἐπιτυχία ὅλης τῆς πολιτικῆς μου ζωῆς, ἀλλὰ ἡ ἐπιτυχία τῆς Νεολαίας εἶναι συγχρόνως καὶ ἐπιτυχία τοῦ μέλλοντος τοῦ Ἔθνους*». Μέσα εἰς τὴν ἁπλῆν, ἀλλὰ τόσον γεμάτην ἀπὸ νόημα καὶ τόσον βαρεῖαν ὡς ἐπαγγελίαν αὐτὴν φράσιν ὑπάρχει ἀναντιρρήτως καὶ ὑποθήκη πολύτιμος, ἀλλὰ μαζὶ καὶ κάποια προσωπικὴ ἐκμυστήρευσις. Μία ἐκμυστήρευσις τῆς ὁποίας δὲν ξεύρει κανεὶς τί νὰ θαυμάση περισσότερον. Τὴν θερμὴν οἰκειότητα καὶ τὴν στοργήν, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ πολιτικὸς ἀνὴρ περιβάλλει ἐν τῷ προσώπῳ τῶν νέων τὴν Ἑλλάδα, ποὺ ἡ δρᾶσίς της καὶ ἡ ἄνθησίς της θ᾿ ἀναδιπλωθῇ ὅταν αὐτὸς δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἢ τὸ ἰδιάζον ψυχικὸν μεγαλεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ὀλίγοι φθάνουν εἰς τὴν ζωήν, καὶ τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ ἄκρον τῆς ἀνθρωπίνης τελειώσεως: Τὸ μεγαλεῖον τοῦ δημιουργοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ προσπάθεια ἔχει λυτρωθῆ ἀπὸ κάθε ἐπιζήτησιν, ἀπὸ κάθε προσδοκίαν ἀνταμοιβῆς; Πράγματι εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν πολιτικῶν ἀγώνων τῆς Χώρας αὐτῆς, καὶ ὄχι τῆς Χώρας αὐτῆς μόνον, εἶναι τόσον σπάνιον τὸ φαινόμενον δημιουργοῦ, τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα καὶ αἱ ἡμέραι αἱ τόσον βαρημέναι ἀπὸ πλῆθος ἐπιουσίων φροντίδων καὶ μεριμνῶν, νὰ μὴ ἔπαυσαν διαρκῶς νὰ καταβάλλωνται ἀφειδῶς, θὰ ἔλεγε κανεὶς μὲ πάθος ἀληθινόν, διὰ τὸ μακρινὸν μέλλον. Δὲν θὰ ὑπάρξη πράγματι οὔτε ἕνας, φίλος ἢ ἀδιάφορος, ἀγαθῆς προαιρέσεως ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος, μὲ τὴν συνείδησίν του κατὰ μόνας, δὲν θὰ ὁμολογήση ὅτι ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς, ἐπιχειρῶν τὴν σύνταξιν τῆς νέας ἑλληνικῆς γενεᾶς, τὸ μόνον εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο δυνατὸν ν᾿ ἀποβλέπη ἦτο ἡ δημιουργία προσωπικῆς πολιτικῆς δυνάμεως Τὸ μόνον προσωπικὸν στοιχεῖον, ἂν ἐπιτρέπεται ἡ χρῆσις αὐτῆς τῆς λέξεως, εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ καὶ τῆς Ε. Ο. Ν. εἶναι ἡ φιλοδοξία μιᾶς ἄλλης φύσεως, κάθε ἄλλο παρὰ κοινῆς. Ἡ φιλοδοξία τοῦ σπορέως καὶ τοῦ φυτευτοῦ. Τοῦ σπορέως, ποὺ σπέρνει διὰ τὴν χαρὰν τῆς σπορᾶς, τοῦ φυτευτοῦ, ποὺ εἶναι λυτρωμένος τελείως ἀπὸ τὴν προσδοκίαν τοῦ καρποῦ. Καὶ εἶναι, μὰ τὴν ἀλήθεια, νὰ τὰς κλαίῃ κανεὶς τὰς κλειστὰς καὶ σκοτεινὰς καὶ πεπωρωμένας καρδίας καὶ διανοίας, ἂν ὑπάρχουν, ποὺ θὰ ἔμεναν ἀσυγκίνητοι εἰς τὴν θέαν αὐτοῦ τοῦ σπορέως, ποὺ σκορπᾷ τὸν σπόρον τοῦ πλουσίου πνεύματος καὶ τοῦ γονίμου αἰσθήματός του, μὲ τὸ πρόσωπον γεμᾶτον φῶς καὶ χαρὰν εἰς τὸν πλατὺν ἀγρὸν τοῦ μέλλοντος, διὰ νὰ τὸν θερίσουν ἐκεῖνοι ποὺ θὰ ἔλθουν καὶ τῶν ὁποίων, προεκτείνων τὴν ὕπαρξίν του, δὲν μαντεύει μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ζῇ καὶ τὴν χαίρεται τὴν χαρὰν τῆς ὠνειρευμένης συγκομιδῆς.

Καὶ εἶναι αὐτὴ ἡ βίωσις ἡ χαρούμενη, τοῦ μέλλοντος, τὸ μυστικὸν τῆς ἀκαταπονήτου ὁρμῆς, ποὺ εἶναι συγκεντρωμένη, ὡς ἐν ἡφαιστείῳ, μέσα εἰς τὴν κατὰ τὰ λοιπὰ ἤρεμον καὶ στερεώτατα ἰσορροπημένην καὶ ὀξύτατα διαλεκτικὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ μὲ τὴν μαθηματικὴν μόρφωσιν, τοῦ ὁποίου ὧρες ὧρες ξαφνίζει καὶ καταπλήσσει τοὺς συγχρόνους του, ὄχι ἡ νεανικὴ ἀεικινησία καὶ τὸ ἀνήσυχον πνεῦμα, ἀλλὰ ἡ προφητικὴ πνοή. Χωρὶς αὐτὴν τὴν ὁρμήν, χωρὶς αὐτὸ τὸ πάθος, χωρὶς αὐτὴν τὴν σταθερὰν καὶ ἤρεμον πίστιν πρὸς τὸ μέλλον, ἡ πηγὴ αὐτῆς τῆς πνοῆς θὰ μᾶς ἦτο ἀνεξήγητος. Ὅπως ἀνεξήγητος καὶ ἀσύλληπτος θὰ μᾶς ἦτο αὐτὴ ἡ λυτρωμένη ἀπὸ κάθε ἰδιοτελῆ προσδοκίαν σπατάλη ἐνεργείας καὶ σπατάλη μόχθου, ποὺ ἰδιαιτέρως καταπλήσσει καὶ γεννᾷ ἀπορίας καὶ θαυμασμούς, ἀλλὰ καὶ πολλαπλασιάζει γύρω τὴν καρτερίαν καὶ τὴν ἐλπίδα, εἰς τὰς σκληρὰς ἡμέρας ποὺ ζῶμεν.

Θὰ ἠθέλαμεν δὲ ἀκριβῶς, περισσότερον ἀπὸ ὅλην τὴν σοφίαν τῶν πρακτικῶν συμβουλῶν καὶ τῶν θετικῶν διδαγμάτων, τὰς ὁποίας εἰς ὅλα τὰ πεδία καὶ εἰς ὅλους τοὺς κύκλους τῶν θεμάτων ποὺ ἀπησχόλησαν τὸ Β΄ Συνέδριον ἤντλησαν ἀπὸ τὴν ἀπέραντον μάθησιν τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τὴν ἀπέραντον πεῖράν του, αὐτὴ ἡ πίστις καὶ αὐτὴ ἡ πνοὴ ν᾿ ἀποθησαυρισθῇ καὶ διατηρηθῇ ἀπὸ ὅλους, διὰ νὰ μεταφερθῇ καὶ μεταδοθῇ ὡς μυστικὸς πυρσὸς ἐκεῖ ὅπου ἀγωνίζονται καὶ δροῦν, εἰς τὰ στελέχη, εἰς τοὺς ἀξιωματούχους καὶ εἰς ὅλα τ᾿ ἀγόρια καὶ τὰ κορίτσια τῆς Ὀργανώσεως. Κάτι περισσότερον θὰ ἠθέλαμε, αὐτὸς ὁ πυρσός, ὁ ζῶν καὶ ὁ φλέγων καὶ ὁ φωτίζων, αὐτὴ ἡ πίστις καὶ αὐτὴ ἡ πνοή, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μεταλάβαμεν καὶ ἠντλήσαμεν ὅλοι κατὰ τὰς ὥρας καὶ κατὰ τὰ διαλείμματα τοῦ συνεδρίου καὶ κατὰ τὰς οἰκειοτέρας στιγμὰς τῶν φιλικῶν συνομιλιῶν, νὰ γίνῃ ἡ φλόγα ποὺ θ᾿ ἀνάψῃ εἰς τὰ στήθη ὅλων τόσον δυνατά, ὥστε νὰ μεταπλάσῃ, νὰ μεταμορφώσῃ καὶ ν᾿ ἀνανεώσῃ τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας, ποὺ ἔχουν ἐπωμισθῆ μὲ τὴν μεγάλην τιμὴν καὶ τὴν μεγάλην εὐθύνην τῆς συντάξεως καὶ τῆς ἀγωγῆς τῶν νέων καὶ τῶν νεανίδων τῆς Ἑλλάδος. Νὰ τοὺς κάμῃ ἄλλους ἀνθρώπους. Νὰ τοὺς λυτρώσῃ ἀπὸ κάθε κεκτημένην ἀδυναμίαν. Ἀπὸ κάθε σκοπὸν ἄσχετον μὲ τὸ ἔργον ποὺ ἀνέλαβον. Ἀπὸ κάθε μέριμναν καὶ φροντίδα ποὺ δὲν θὰ εἶχον ὡς ἀντικείμενον τὸ ἔργον αὐτό. Τὸ ἔργον τὸ βαρὺ καὶ τὸ μέγα. Τὸ ἔργον τοῦ ὁποίου ἡ ἄσκησις ἀπαιτεῖ ὁλοκληρωτικὴν καὶ ἀποστολικὴν ἀφιέρωσιν. Εἰς τὸν αἰῶνα αὐτὸν τοῦ ποσοτισμοῦ καὶ τῆς βαρβάρου ἐπιβολῆς τῶν ἀριθμητικῶν ὄγκων οἱ Ἕλληνες, ὅπως πάντοτε εἰς τὴν Ἱστορίαν, περισσότερον ἴσως παρὰ κάθε ἄλλη φορὰν εἰς τὴν Ἱστορίαν, ἕνα ἔχομεν ν᾿ ἀκολουθήσωμεν δρόμον καὶ ἕνα ἔχομεν τρόπον νὰ ὑπεραμυνθῶμεν νικηφόρως τῆς ὑπάρξεώς μας. Τὴν εἰς τὸ ἀκρότατον ὅριον καλλιέργειαν καὶ συνειδητοποίησιν τῶν ποιοτικῶν ἀρετῶν, τῶν ὁποίων ὁ Ἑλληνισμὸς εἶναι φορεὺς ἐκ κληρονομίας καὶ ἐκ παραδόσεως. Οἱ ἡγέται, τὰ στελέχη, οἱ ταγοὶ καὶ τὰ μέλη τῆς Ὀργανώσεως δὲν ἐπιτρέπεται οὔτε νὰ τὴν ἀγνοοῦν αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν, οὔτε νὰ τὴν λησμονοῦν. Ἀποδεχθέντες τὴν τιμὴν τῆς κλήσεως τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἀπεδέχθησαν καὶ ἀνέλαβον εὐθύνας. Διὰ νὰ τὰς φέρουν καλῶς καὶ διὰ νὰ τὰς ἀσκήσουν γονίμως ηὐτύχησαν νὰ ἔχουν ὡς ὑπόδειγμα καὶ ὡς φῶς προσανατολισμοῦ τὸ ὑπέροχον ἰδικόν του παράδειγμα. Τὸ παράδειγμα τοῦ ἀνιδιοτελοῦς σπορέως καὶ τοῦ φυτευτοῦ. Ἂς ἀκολουθήσουν τὰ βήματά του. Ἂς ἐμπνευσθοῦν ἀπὸ τὸν λόγον καὶ πρὸ παντὸς ἂς φωτισθοῦν ἀπὸ τὰ ἔργα του, ὅσοι ἔχουν τὴν δύναμιν τῆς ἀνατάσεως καὶ τὸ πάθος τοῦ δημιουργεῖν Ὅσοι ἀντιλαμβάνονται ὅτι τοὺς λείπει αὐτὸ τὸ πάθος ἢ ὅτι ἡ δύναμίς των δὲν ἐπαρκεῖ, ἂς παραμερίσουν, δίδοντες θέσιν εἰς τοὺς ἀξιωτέρους ποὺ θὰ ὑπάρχουν, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ ὑπάρχουν. Θὰ προσφέρουν καὶ οὗτοι μίαν ὑπηρεσίαν, τὴν καλλιτέραν ποὺ ἠμποροῦν. Καὶ θὰ εἶναι ἡ ὑπηρεσία των σημαντικὴ διὰ τὸ ἔργον.

«ΩΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ»

Ἄναψε τὸ φανάρι του ὁ Διογένης καὶ βγῆκε μέρα μεσημέρι στὸ δρόμο. Οὔτε ἀνόητος οὔτε καὶ τρελλὸς ἦτανε ὁ κυνικὸς αὐτὸς φιλόσοφος γιὰ νὰ κάνῃ ἄσκοπα ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Δὲν μποροῦσε στὰ καλὰ καθούμενα νὰ ρεζιλέψῃ τὴ φήμη τῆς σοφίας του. Στάθηκαν τότες οἱ σύγχρονοί του κι' οἱ γνωστοί του ἔκπληκτοι. Τὸν ἔβλεπαν περίεργα καὶ δὲ βάσταξαν νὰ μὴν τὸν ρωτήσουν: «Τί ζητᾷς μὲ τὸ φανάρι, Διογένη;» Τοὺς κοίταξε σίγουρα οἰκτίροντάς τους καὶ τοὺς εἶπε σύντομα καὶ ἐπιγραμματικά: «Ἄνθρωπον!»

Πόσο θάνοιξαν τὸ στόμα καὶ τὰ μάτια ἐκεῖνοι οἱ Ἀθηναῖοι στὴ συμπυκνωμένη του ἀπάντησι! Εἶναι δυνατὸν νὰ βγῇ τόση συμπύκνωσι σοφίας ἀπὸ ἀνθρώπινο στόμα; Οἱ αἰῶνες μᾶς ἐξήγησαν τὸ διογένειο ἐκεῖνο αἴνιγμα. Ἂν οἱ τότε Ἕλληνες ποὺ ἄκουσαν τὸν λόγο αὐτὸν ἔνοιωθαν τὴ σημασία του, θάπρεπε νὰ τὸν αἰσθανθοῦν σὰν ὀβίδα μεγάλου διαμετρήματος πάνω στο κεφάλι τους. Ὁ Διογένης τοὺς ἔλεγε μὲ τὴ γλῶσσα καὶ μὲ τὸν τρόπο του, ὅτι αὐτοὶ ποὺ περπατοῦσαν μαζί του, ποὺ γελοῦσαν, ποὺ τρώγανε σπόρους φτύνοντας τὰ τσόφλια τους σὲ μεγάλα τόξα κάτω ἀπὸ τὸν Ἀττικὸν ἥλιο, ποὺ τὸν ρωτοῦσαν καὶ ἀποροῦσαν, δὲν ἦσαν ἄνθρωποι. Δὲν τὸ κατάλαβαν ὅμως κι' ἄφησαν σὲ μᾶς τοὺς μεταγενεστέρους τὴ λύσι τοῦ αἰνίγματος ἐκείνου. Τώρα ποὺ ὁ Διογένης δὲν γυρίζει ἀνάμεσό μας μὲ τὸ θρυλικὸ του φανάρι, παρὰ μᾶς πλησιάζει μὲ τὸ φῶς τῆς σοφίας του, ξέρουμε τί ἔννοια ἔδινε στὴ λέξι ἄνθρωπος.

Ἄνθρωπος δὲν θὰ πῇ νἄχης μοναχὰ μιὰ κίνησι καὶ μιὰ ἐνέργεια ἀπὸ τὴν φύσι. Δὲν θὰ πῇ νὰ τρῷς, νὰ δουλεύῃς καὶ νὰ κοιμᾶσαι, νὰ γελᾷς καὶ νὰ λυπᾶσαι.

Θὰ πῇ κάτι ἄλλο πιὸ περιεκτικὸ καὶ πιὸ μεγάλο.

Θὰ πῇ νὰ εἶσαι κυρίαρχος πάνω ἀπὸ τὴν ὕλη, νὰ εἶσαι τὸ θεῖο δοχεῖο, ποὺ ὁ Ὕψιστος ἔβαλε μέσα του τὴ μεγάλη αἰώνια πνοή του. Θὰ πῇ νὰ εἶσαι ὁ νικητὴς τοῦ ἑαυτοῦ σου καὶ ὁ ἐμπνευστὴς καὶ ὁ δημιουργὸς τῆς ἐποχῆς σου. Θὰ πῇ νὰ ἔχῃς μέσα σου τὸ ἀκατάλυτο πνευματικὸ καὶ ψυχικὸ σπέρμα ποὺ θὰ ξεμακρύνῃ καὶ θὰ διαιωνίσῃ τὴν ὕπαρξι τοῦ ἀνθρώπου στὴν οὐσία τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος.

Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ἀληθινὰ κατώρθωσε νἆναι τέτοιος, εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ ἀξιώματα καὶ τίτλους. Εἶναι ἐλεύθερος. Κινεῖται σὲ ὑψηλὲς σφαῖρες καὶ τίποτα δὲν τοῦ φέρει στενοχώρια.

Φαντασθῆτε λοιπὸν πόση τιμὴ σᾶς ἔκανε ὁ Ἀρχηγός, συναγωνιστὲς καὶ συναγωνίστριες, ὅταν στὸ τέλος τῆς Β΄ Πανελληνίου Διασκέψεως, καλῶντας σας νὰ δειπνήσετε μαζί του σᾶς ἔλεγε: «Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ διότι δεχθήκατε τὴν πρόσκλησί μου εἰς τὸ ἀπογευματινὸν λιτὸν καὶ ἀπέριττον γεῦμα κι' ἔτσι δώσατε μιὰ ἀφορμὴ νὰ μείνω ὀλίγες ὧρες μαζί σας, χωρὶς τὴν ἐπισημότητα τοῦ Συνεδρίου, ὡς ἄνθρωπος μὲ ἀνθρώπους».

Ἴσως νὰ μὴ σταμάτησε κανεὶς καὶ καμμιὰ πάνω σ' αὐτὰ τὰ ἁπλᾶ καὶ συνηθισμένα λόγια. Κι' ὅμως πόση βαθειὰ ἔννοια ἔχουν! Ὁλάκερη κοσμογονία! Πρῶτα - πρῶτα μὲ τὴν ὁμολογία του αὐτὴ σᾶς ἔδωσε τὸ χρῖσμα τοῦ ἐξαιρετικοῦ, σᾶς ὠνόμασε μὲ τὴν ἀνώτατη ὀνομασία ἐκείνου, ποὺ στὴ σοφία του ὁ Διογένης ζητοῦσε καταπονούμενος σὲ κάθε γωνιὰ μὲ τὸ φανάρι. Σᾶς ἔβαλε στὴ σειρὰ τῶν δημιουργῶν, τῶν ἐμπνευστῶν, τῶν δίκαια φερόντων τὸ μεγάλο αὐτὸ ὄνομα. Θὰ πῇ πὼς ἔχετε κερδίσει τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ τὴν ἀγάπη του!

Ἔπειτα ὅμως συνέβη καὶ τὸ ἄλλο, τὸ πιὸ μεγάλο ἀκόμα.

Πῆρε τὸν ἑαυτό του καὶ τὸν ξέντυσε ἀπὸ ὅλα τὰ ἀξιώματα, τὰ ὀφφίκια καὶ τὶς τιμὲς ποὺ ἔχει ὡς Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως, ὡς Ἀρχηγὸς ἑνὸς Κράτους, ὡς κινητήριος δύναμις ἑνὸς Λαοῦ, τὸν ἄφησε ἐλεύθερον ἀπὸ ὅλες αὐτὲς τὶς ἐπισημότητες καὶ κάθησε ἀνάμεσό σας μόνο σὰν ἄνθρωπος.

Εἶπε μὲ τὴ συνηθισμένη του ἁπλῆ γλῶσσα, ποὺ τὶς πιότερες φορὲς τὴν μαντεύουμε, παρὰ τὴν ἀκοῦμε, καὶ ποὺ φτάνει ὡς τῆς καρδιᾶς μας τὰ βάθη μὲ τὴ συγκινητικὴ ἐξωτερίκευσί της στὶς πράξεις του: «Ἐλᾶτε σεῖς παιδιά μου γύρω. Μὴν δειλιάζετε καὶ μὴ στενοχωρῆσθε. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ τῆς βαθειᾶς μας ἀλληλεγγύης δὲν μᾶς χωρίζει κανένα φράγμα καὶ καμμιὰ βαθμίδα δὲν μᾶς κρατᾷ σὲ ἄνιση ἀπόστασι. Εἶμαι ὁλότελα δικός σας αὐτὴ τὴ στιγμή, γιατὶ φρόντισα προτοῦ νὰ μπῶ ἐδῶ μέσα νὰ βγάλω τοῦ ἀξιώματός μου τὴν πορφύρα, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σᾶς σύρω πιὸ κοντά μου, νὰ σᾶς χαϊδέψω τὰ μαλλιὰ σὰν πατέρας φιλόστοργος. Θέλησα σὰν ἄνθρωπος μοναχὰ νὰ σᾶς νοιώθω νὰ σκύβετε μέσα στῆς ψυχῆς μου τὰ τρίσβαθα, ποὺ γιὰ σᾶς εἶναι γεμᾶτα πίστι καὶ καλωσύνη καὶ νὰ γεμίσετε τὰ χέρια σας ἀπὸ τὸ χρυσάφι τῆς ἀγάπης μου γιὰ σᾶς καὶ τῆς ἐλπίδας μου γιὰ τὸ μέλλον τὸ δικό σας καὶ τῆς Ἑλλάδος μας!»

Ἐκείνη ἡ στιγμὴ ποὺ μιλοῦσε ἔτσι ὁ Ἀρχηγὸς ἦτανε ἡ πιὸ ὡραία καὶ ἡ πιὸ λαμπερὴ ἀπὸ ὅλες τὶς ὧρες ποὺ πέρασαν στὴ Β΄ αὐτὴ Πανελλήνιο Διάσκεψι. Ἦτανε σὰν νὰ στέκονταν ὅλοι νέες καὶ νέοι νικητὲς στὸ στίβο μετὰ τὸν ἀγῶνα καὶ Ἐκεῖνος μὲ ζεστὰ τὰ χέρια καὶ πιὸ ζεστὴ τὴν καρδιὰ ἔκοβε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τῆς ψυχῆς του τὸ χρυσὸ λάβαρο καὶ τὸ κάρφωνε σὰν παράσημο στὸ στῆθος τοῦ καθενός!

Ἔτσι καὶ τῆς θρησκείας μας ὁ Ἀρχηγὸς γδύθηκε τὴ θεϊκή του δύναμι, τὴν ὑπερούσιά του δόξα καὶ κατέβηκε μιὰ μέρα σὰν ἄνθρωπος κοντά μας γιὰ νὰ μᾶς δῇ καὶ νὰ τὸν δοῦμε, νὰ μᾶς ἀγαπήσῃ καὶ νὰ τὸν ἀγαπήσουμε.

Γιατὶ ἀλήθεια τί σημασία μπορεῖ νἄχῃ γιὰ τὴν ψυχὴ ἑνὸς Λαοῦ ἕνας Ἀρχηγὸς ποὺ δὲν εἶναι πρῶτα - πρῶτα μὲ τὴν κυρία ἔννοια τῆς λέξεως, ὅπως τὴν ἀναλύσαμε, ἄνθρωπος;

Θὰ μείνῃ πάντα ἕνα κρύο ἄγαλμα, ἕνα σὲ ἀπόστασι στεκόμενο θολὸ σύμβολο. Δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σφυρηλατήσῃ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν πίστι, τὰ δυὸ στερεὰ βάθρα μέσα στὶς ψυχές.

Θὰ μείνῃ ξένος στὰ συναισθήματα τοῦ Λαοῦ του, γιατὶ δὲν προσπάθησε ὡς ἄνθρωπος νὰ τὸν πλησιάσῃ.

Μόνο ἡ νόησι τοῦ ἀνθρώπου γιὰ τὸν ἄνθρωπο γεννᾷ τὴν ἀγάπη. Καὶ μόνο «ἡ τελεία ἀγάπη ἔξω βάλλει τὸν φόβον».

Τότε μόνο Ἡγέτης καὶ ἀκολουθία εἶναι ἀλληλένδετοι σὲ ζωὴ καὶ θάνατο.

Σ. Καρ.

Η Β΄ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου, ἐγκρίσει τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως, ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε.Ο.Ν. θὰ προκηρύξῃ τὴν ὀργάνωσιν τῆς Β΄ Ἐκθέσεως Ε.Ο.Ν., ἡ ὁποία πρόκειται νὰ περιλάβῃ τὰ ἀκόλουθα τμήματα: Ἔργον Ε.Ο.Ν., Γεωργικῶν προϊόντων καλλιεργείας σχηματισμῶν τῆς Ε.Ο.Ν., Χειροτεχνίας, Βιοτεχνίας καὶ Λαϊκῆς τέχνης, ἐργασίας τῶν σχηματισμῶν τῆς Ε.Ο.Ν., Χειροτεχνίας μαθητριῶν Φαλαγγιτισσῶν, Φαλαγγιτῶν, Σκαπανέων καὶ Σκαπανισσῶν, γλυπτικῆς, ζωγραφικῆς καὶ φωτογραφίας, ἔργων προερχομένων ἐκ τῆς καθοδηγήσεως πάντοτε τῆς Ε.Ο.Ν.

Ἐπίσης ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου θὰ προκηρυχθοῦν ἐγκρίσει τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως οἱ Β΄ Καλλιτεχνικοὶ ἀγῶνες, οἱ ὁποῖοι διὰ μὲν τὴν Γενικὴν Ἐποπτείαν πρωτευούσης θὰ διεξαχθοῦν τὰ τέλη Αὐγούστου ἢ ἀρχὰς Σεπτεμβρίου, οἱ δὲ Πανελλήνιοι Καλλιτεχνικοὶ ἀγῶνες θὰ γίνουν τὴν ἄνοιξιν τοῦ 1941 ταὐτοχρόνως μὲ τοὺς 3ους Πανελληνίους ἀθλητικοὺς ἀγῶνας τῆς Ε.Ο.Ν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Α΄ Πανελλήνιος Ἔκθεσις τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὸ Μέγαρον τοῦ Ζαππείου ἐξακολουθεῖ τὰς ἐργασίας της.

Ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐπεσκέφθη ἅπαξ τὴν ἔκθεσιν τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα, ὁ δὲ ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως ἐπεσκέφθη δὶς τὴν ἔκθεσιν μέχρι τοῦ παρελθόντος Σαββάτου.

Γράμματα ΣΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

ΤΕΧΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ

Ἀ γ α π η τ ο ί μ ο υ Φ ί λ ο ι,

Στὸ περασμένο γράμμα προσπάθησα νὰ σᾶς δώσω μὲ δυὸ λόγια, ἢ καλλίτερα μὲ δυὸ μονάχα λέξεις, τὸ νόημα τῶν συστάσεων τοῦ Ἀρχηγοῦ στοὺς λογοτέχνες καὶ καλλιτέχνες κατὰ τὴν ἀπονομὴ τῶν λογοτεχνικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν βραβείων τοῦ Κράτους. Κι' οἱ δυὸ αὐτὲς λέξεις εἶναι: Τ έ χ ν η Ἑ λ λ η ν ι κ ή.

Γιὰ νὰ μποῦμε πιὸ βαθειὰ στὸ νόημα τῶν λέξεων αὐτῶν, ἂς δοκιμάσουμε νὰ τὶς ἀναλύσουμε μὲ λίγα λόγια. Καὶ πρῶτα - πρῶτα τί εἶναι Τ έ χ ν η ; Τέχνη εἶναι ἡ ζωντανή, ἡ ἁπτὴ ἔκφρασι τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ' εἶναι, γιὰ νὰ μιλήσουμε πιὸ παραστατικά, ὁ καρπὸς τοῦ πολιτισμοῦ, ἢ καλλίτερα τὸ λουλούδι τοῦ πολιτισμοῦ.

Ἀλλὰ ὁ πολιτισμὸς δὲν εἶναι δημιούργημα ὡρισμένων ἀνθρώπων, αὐτῶν ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν Τέχνη. Εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα καὶ ἡ ἐκδήλωσι τῆς γενικῆς, τῆς συνολικῆς πνευματικῆς καὶ ψυχικῆς καλλιεργείας ἑνὸς λαοῦ. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, σὲ ὅποιαν ἐποχὴ καὶ σὲ ὅποιον τόπο βλέπουμε τὴν Τέχνη ν' ἀκμάζη, παρατηροῦμε συγχρόνως γύρω ἀπ' αὐτὴν ἕναν ὁλόκληρο Λαὸ νὰ στέκεται σὲ ἀνάλογο ἐπίπεδο πολιτισμοῦ. Τέχνη ξεκάρφωτη, ἀνεδαφικὴ δὲν ὑπῆρξε ποτὲ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξη, ὅπως δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξη δέντρο ἢ λουλούδι, ποὺ δὲν στηρίζεται γερὰ μέσα στὸ χῶμα, ποὺ δὲν ὑψώνει τὰ κλαριά του ἢ τὰ πέταλά του στὴν ἀτμόσφαιρα, γιὰ νὰ πάρη ἀπ' αὐτὴ στοιχεῖα ζωῆς καὶ ἀναπτύξεως.

Αὐτὸ τὸ χῶμα εἶναι γιὰ τὴν Τέχνη ἡ ἐθνικὴ γῆ. Αὐτὴ ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι ἡ ἐθνικὴ ψυχή. Καὶ δὲν εἶναι ἁπλῶς αὐτὸ μιὰ μεταφορικὴ εἰκόνα, ἀγαπητοί μου φίλοι' εἶναι νόμος φυσικός, νόμος αἰώνιος κι' ἀναλλοίωτος, ποὺ ἔχει διαπιστωθῆ σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς Τέχνης, σ' ὅλους τοὺς τόπους καὶ σ' ὅλες τὶς ἐποχές. Κάθε λαός, σὲ κάθε ἐποχὴ τῆς σταδιοδρομίας του, εἶχε τὴ δική του Τέχνη, σταθερὰ κι' ἀκλόνητα δεμένη μὲ τὴν ἐθνική του ζωὴ κι' ἱστορία, μὲ τὴν ἐθνική του ἰδιοσυγκρασία καὶ τὴν πνευματικὴ καὶ ψυχική του ἐξέλιξι.

Κι' αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ διαπίστωσι μᾶς ἐξηγεῖ αὐτομάτως καὶ τὴν ἄλλη λέξι, τὴ λέξι Ἑ λ λ η ν ι κ ή. Μπορεῖ νὰ φαντασθῆ κανεὶς σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν τόπο, κάτω ἀπ' αὐτὸν τὸν οὐρανό, μέσα σ' αὐτὴ τὴ φύσι κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὸν τὸν Λαό, ἄλλην ἐκδήλωσι, ἀπὸ καθαρὰ καὶ γνήσια Ἑλληνική;

Ἔχουμε τὴν πιὸ ὡραία καὶ πιὸ τιμημένη Πατρίδα' ἔχουμε τὴν πλουσιώτερη κληρονομιὰ Πολιτισμοῦ, τὴν πιὸ δοξασμένη Ἱστορία' ἔχουμε ἕναν ὑπέροχο τόπο κι' ἕναν θαυμάσιο λαό. Ποῦ ἀλλοῦ μποροῦμε νὰ βροῦμε ὡραιότερες καὶ πλουσιώτερες πηγὲς ἐμπνεύσεως; Ἡ φυσική μας κλίσι, ἡ ἰδιοσυγκρασία μας, ἡ ὅλη πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ ὑπόστασί μας μᾶς σπρώχνουν καὶ μᾶς ἐπιβάλλουν ν' ἀντλοῦμε τὶς ἐμπνεύσεις μας ἀπὸ τὶς ἄφθονες κι' ἀστείρευτες αὐτὲς πηγές, τὶς γνώριμές μας, τὶς δικές μας, ποὺ εἶναι οἱ μόνες ποὺ μποροῦν νὰ μᾶς δώσουν τὴ δροσιὰ καὶ τὴ δύναμι ποὺ χρειάζονται γιὰ ἀνώτερες κατευθύνσεις.

Αὐτὸ εἶναι, ἀγαπητοὶ Φίλοι, τὸ βαθύτερο νόημα τῶν συστάσεων τοῦ Ἀρχηγοῦ στοὺς λογοτέχνες καὶ καλλιτέχνες τῆς χώρας μας κι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ μελετήσουμε καὶ νὰ τὸ ἐνστερνισθοῦμε ὅλοι σὰν εὐρύτερο πνευματικὸ κήρυγμα, τὸ κήρυγμα ὅτι ὅλοι οἱ πνευματικοὶ ἄνθρωποι τῆς Ἑλλάδος πρέπει νὰ γνωρίσουν, ν' ἀγαπήσουν καὶ νὰ μελετήσουν τὸν τόπο της καὶ τὸν Λαό της, νὰ γνωρίσουν, ν' ἀγαπήσουν καὶ νὰ μελετήσουν τὴ γῆ της καὶ τὴν ἱστορία της, τὶς παραδόσεις της καὶ τὸν πολιτισμό της, τὸ πνεῦμά της καὶ τὴν ψυχή της. Ἀπὸ τὴ βαθειὰν αὐτὴ γνωριμία καὶ μελέτη δὲν θὰ προέλθη μόνο μιὰ αὐθόρμητη καὶ γνήσια Ἑλληνικὴ Τέχνη' ἀλλὰ θὰ προέλθη συγχρόνως καὶ μιὰ γενικώτερη πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ ἀνάτασι τοῦ Λαοῦ, ποὺ θὰ συντελέση, ποὺ θ' ἀποτελέση μᾶλλον τὴν ἀναγέννησι τοῦ Πολιτισμοῦ μας.

Μὲ ὅλη μου τὴν ἀγάπη
Μελῆς Νικολαΐδης

«Ἂν θέλετε νὰ γράψετε ἔργα βιώσιμα πηγαίνετε κατ' εὐθεῖαν ν' ἀντλήσετε τὶς ἐμπνεύσεις σας ἀπὸ τὴν μεγάλην καὶ ἀστείρευτον πηγὴν ποὺ λέγεται λαϊκὴ ψυχή. Τὰ πρότυπά σας δὲν πρέπει νὰ εἶναι τύποι ξενίζοντες, ποὺ δὲν ἔχουν αὐθύπαρκτον ζωὴν καὶ ἡ ζωή τους εἶναι μίμησις, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶναι τύποι καὶ μορφὲς γνησίως ἑλληνικοί. Πρέπει νὰ πᾶτε ὅσο μπορεῖτε πιὸ κοντὰ στὸ λαὸ ποὺ μοχθεῖ, ποὺ χαροπαλεύει καὶ ν' ἀκούσετε ὅλη τὴν κλίμακα τῶν συναισθημάτων του, ἀπὸ τὴν εὐτυχία ὣς τὴ δυστυχία, ἀπὸ τὸ κλάμα ἕως τὸ γέλιο. Κοντὰ εἰς αὐτὴν τὴν πηγὴν θὰ βρῆτε τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό σας, γιατὶ καὶ σεῖς, εἴτε τὸ θέλετε εἴτε δὲν τὸ θέλετε, ἔξω καὶ πάνω ἀπὸ κάθε ἐπιρροή, εἶσθε Ἕλληνες, γιατὶ τὰ κύτταρά σας εἶναι ἑλληνικά, τὸ ὑποσυνείδητό σας εἶναι ἑλληνικὸ καὶ δὲν μπορεῖτε παρὰ νὰ σκέπτεσθε καὶ νὰ δημιουργῆτε ἑλληνικά. Κοντὰ εἰς αὐτὴν τὴν πηγὴν καὶ μὲ αὐτὸ τὸ ὑλικὸ θὰ μπορέσετε μὲ τὸ τάλαντό σας νὰ ἐκφράσετε καὶ νὰ εἰκονίσετε τὴν ἑλληνικὴ ζωή, τὴν ἑλληνικὴ πατρίδα».

(Ἀπὸ τὸν λόγον τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησεν ὁ Ἀρχηγὸς κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν λογοτεχνικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν βραβείων).

ΗΧΩ

ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Ὅταν πρὸ ἡμερῶν παρετηροῦμεν ὅτι ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις τῆς Νεολαίας ἀποτελεῖ μίαν ἑλληνικὴν στρατιὰν τῶν μετόπισθεν, ἱκανὴν εἰς ὥραν πολέμου νὰ ἀντεπεξέλθη εἰς πολλαπλᾶ καὶ σοβαρὰ καθήκοντα, θὰ ἔπρεπε νὰ εἴχομεν προσθέσει ὅτι ἡ Ὀργάνωσις αὐτὴ ἔχει καὶ ἓν μέγιστον περιεχόμενον πολιτιστικόν. Ἡ Πανελλήνιος Ἔκθεσις τῆς Ε. Ο. Ν. ἀποτελεῖ εὔγλωττον περὶ τούτου ἀπόδειξιν. Πρόκειται περὶ μιᾶς ἐκθέσεως εἰς τὴν ὁποίαν πλὴν τῆς γενικῆς δραστηριότητος τῆς Ὀργανώσεως τὴν ὁποίαν ἐμφανίζει, παρέχεται καὶ τὸ μέτρον τῆς ἐπιδόσεως τῶν φαλαγγιτῶν καὶ τῶν φαλαγγιτριῶν εἰς τὰς εἰκαστικὰς τέχνας. Πρόκειται περὶ μιᾶς προσπαθείας ἀξίας θαυμασμοῦ, τὴν ὁποίαν παντοιοτρόπως ἐνθαρρύνει ἡ Ὀργάνωσις. Ἀπὸ τῶν ἔργων τῆς τέχνης μέχρι τῶν καλλιτεχνικῶν χειροτεχνημάτων τῶν μελῶν τῆς Ὀργανώσεως, ὅλα τὰ ἐκθέματα τοῦ οἰκείου τμήματος συγκεντρωθέντα μετ' αὐστηρὰν ἐπιλογήν, δίδουν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦ καλοῦ δὲν ἀπέθανεν εἰς τὸν τόπον μας, ὅτι ἀποτελεῖ μίαν δευτέραν φύσιν τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ ὅτι ἐνισχυόμενον εἰς τὰς τάξεις τῶν νέων, ὡς τὸ ἐνισχύει ἡ Ε. Ο. Ν., δύναται νὰ ἀνοίξη τὸν δρόμον τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὰς παλαιὰς ἐξάρσεις τῆς Φυλῆς.

(Ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Καθημερινὴ»)

Στό περιθώριον

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΥΧΗ

Ἀργὰ τὴν δείλην τῆς Κυριακῆς εἰς τὸ Ψυχικό. Γύρω ἀπὸ τὰ Διαδοχικὰ ἀνάκτορα συνωθοῦντο πολῖται πάσης ἡλικίας καὶ τάξεως ζητωκραυγάζοντες, συγχαίροντες καὶ εὐχόμενοι ἀλλήλους, μὲ τὴν ἁπλῆν καὶ θερμὴν ἑλληνικὴν ἐγκαρδιότητα: Νὰ μᾶς ζήσῃ! Ὁ Κωνσταντῖνος! Ζήτω ὁ Κωνσταντῖνος. Ἦτο ὁ ἐπικρατήσας αὐθόρμητος χαιρετισμός, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ τὸ πυροβολεῖον τοῦ Λυκαβηττοῦ ἐξαπέλυσε τὸν ἀγωνιωδῶς ἀναμενόμενον εἰκοστὸν δεύτερον κανονιοβολισμόν, μετὰ τὸν ὁποῖον ἔπαυσαν ὅλοι, εἰς τοὺς δρόμους καὶ εἰς τὰ σπίτια, νὰ μετροῦν τὰς βολάς. Ἦτο ὁ ἴδιος χαιρετισμὸς ποὺ ἐδόνησε τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος ἐδῶ καὶ ἑβδομῆντα δύο χρόνια, τὸν Ἰούλιον τοῦ 1868. Δροσερὲς φωνὲς παιδιῶν καὶ νέων μὲ τὶς ἁπλὲς γαλάζιες στολὲς τῶν φαλάγγων, ποὺ τὰ κύματά των ἔφθαναν ἀπὸ ὅλους τοὺς δρόμους, ἐδόνουν τὴν γλυκεῖαν ἀτμόσφαιραν τῆς Ἀττικῆς ἐαρινῆς ἑσπέρας. Ἡ νεότης τοῦ Ἔθνους ἐχαιρέτιζε τὴν νέαν ἑλληνικὴν ἐλπίδα, ποὺ εἶδε πρὸ ὀλίγης ὥρας τὸ φῶς.

Εἰς μίαν γωνίαν πολιὸς ἱερεύς, μὲ ὀνειροπόλον καὶ σεβασμίαν μορφήν, ἀφοῦ ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ καὶ ἐσήκωσε λειτουργικὰ τὸ χέρι εἰς σχῆμα εὐλογίας πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τοῦ ἀνακτόρου, ἐψιθύρισεν, ἀκουσθεὶς ἀπὸ παρατυχόντας. «Ἂς τὸν εὐλογῇ ὁ Θεὸς καὶ ἂς τοῦ χαρίσῃ ὅλας τὰς βασιλικὰς ἀρετὰς τῶν γονέων καὶ τῶν προγόνων του. Ἂς τοῦ χαρίσῃ τὴν ἰδίαν φλογερὰν καὶ μεγαλεπήβολον Ἑλληνικὴν καρδίαν τοῦ πάππου του καὶ τὴν εὐτυχῆ βασιλείαν τοῦ προπάππου του. Ἀμήν»! Καὶ ἐκ στόματος τοῦ λειτουργοῦ τοῦ Ὑψίστου ηὔχοντο οἱ Πανέλληνες.

ΜΑΘΗΜΑ

Μία σειρὰ ἀνοήτων φημῶν ἀφοῦ ἐκυκλοφόρησαν ἐπὶ ἡμέρας εἰς τὴν Ἑλλάδα, διὰ νὰ τύχουν ἔπειτα καὶ τῆς τιμῆς τῆς ἀναγραφῆς εἰς μίαν ξένην ἐφημερίδα, διεψεύσθησαν κατὰ τὸν πλέον ἁρμόδιον καὶ τὸν πλέον κατηγορηματικὸν τρόπον ἀπὸ τὸ Ἀθηναϊκὸν πρακτορεῖον. Ἔτσι μαζὶ μὲ τὸν ἔξω κόσμον ἐπληροφορήθησαν καὶ ὅσοι ἄκριτοι ἄνθρωποι εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν κατορθώνουν ἀκόμη νὰ διακρίνουν μεταξὺ τῆς ἀνευθύνου διαδόσεως — ποὺ σπανίως τίθεται εἰς τὴν κυκλοφορίαν χωρὶς κάποιον κρυφὸν καὶ σκοτεινὸν σκοπὸν— καὶ τῆς εἰδήσεως, ἐπληροφορήθησαν ὅτι οὔτε οἱ στρατοὶ τῶν Δυτικῶν συμμάχων κατέλαβον τὴν Θεσσαλονίκην, οὔτε ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τῆς Ἀγκύρας ὕβρισε τὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς Ἕλληνας, οὔτε ἀπηγορεύθη ἡ κυκλοφορία τῶν τουρκικῶν ἐφημερίδων εἰς τὴν Ἑλλάδα, οὔτε, τέλος, ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις διετύπωσε πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν αἴτημα περὶ καταλήψεως στρατιωτικῆς τῶν εἰς τὸ ἀνατολικὸν Αἰγαῖον ἑλληνικῶν νήσων. Τὴν τελευταίαν αὐτὴν μωροτάτην ἐπινόησιν τῶν κακοβούλων διαδοσιῶν διέψευσε ταυτοχρόνως καὶ μὲ τὴν ἰδίαν κατηγορηματικότητα καὶ τὸ ἡμιεπίσημον τηλεγραφικὸν πρακτορεῖον τῆς Ἀγκύρας.

Ἐξηγήσαμεν εἰς προηγούμενον τεῦχος τῆς «Νεολαίας» ἐν ἐκτάσει τὴν σημασίαν τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε κατὰ τὸν παρόντα πόλεμον ἡ φήμη καὶ ἡ διάδοσις ὡς μέσον πολεμικόν, καὶ ἐτονίσαμε τὴν ἀνάγκην τῆς ἀτομικῆς καὶ ὁμαδικῆς ἀμύνης ἐναντίον της. Ἐπανερχόμενοι, λόγῳ τῆς δοθείσης εὐκαιρίας, θὰ ἐπαναλάβωμεν μὲ περισσοτέραν ἐπιμονὴν τὴν σύστασίν μας εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας νὰ μὴ διαψεύσουν τὴν δικαίαν φήμην τῆς ὀξείας ἀντιλήψεως καὶ τῆς εὐφυΐας των. Ὄχι μόνον νὰ δυσπιστοῦν πρὸς τὰς ἀνευθύνους διαδόσεις ἀλλὰ καὶ νὰ διαφωτίζουν ἐκείνους ποὺ ἔτυχε νὰ τὰς προσέξουν καὶ νὰ δώσουν εἰς αὐτὰς πίστιν καὶ ν' ἀνακόπτουν οὕτω τὴν περαιτέρω διάδοσίν των. Βεβαίως ἡ διάδοσις ἔχει τὴν διάψευσιν μέσα της, διότι αὐτὰ ποὺ ἐξαγγέλλει οὐδέποτε ἐπαληθεύουν. Δι' αὐτὸ εἰς ἄλλας ἠρέμους ἐποχὰς ἡ διάδοσις σπανίως ἐχρησιμοποιεῖτο. Σήμερον αὐτὸ δὲν συμβαίνει. Σήμερον ἡ διάδοσις εἶναι ἐπίφοβον ὅπλον, διότι ἂν κατώρθωσε νὰ διαταράξῃ, ἐπ' ὀλίγον ἔστω, τὴν ψυχικὴν γαλήνην καὶ τὴν ἠρεμίαν ἑνὸς ἀριθμοῦ ἀνθρώπων ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ της. Οἱ δύσκολοι καιροὶ ἀντιμετωπίζωνται μὲ ψυχραιμίαν, μὲ ὀρθὴν κρίσιν, μὲ θάρρος καὶ μὲ σταθερὸν φρόνημα. Καὶ ἡ διάδοσις σκοπὸν ἔχει νὰ διαταράξῃ τὴν ψυχραιμίαν, νὰ συσκοτίσῃ τὴν κρίσιν, νὰ κλονίσῃ τὸ θάρρος, καὶ νὰ ὑπονομεύσῃ τὸ φρόνημα. Ὅπως ἀντελήφθημεν ὅλοι ἀπὸ τὴν φύσιν καὶ τὴν διατύπωσιν τῶν διαδόσεων, ἰδίως δὲ ἐκείνων τὰς ὁποίας διέψευσαν τὸ Ἀθηναϊκὸν πρακτορεῖον καὶ τὸ πρακτορεῖον τῆς Ἀγκύρας, ἐκεῖνοι ποὺ τὰς ἔθεσαν εἰς κυκλοφορίαν ἀπέβλεπαν εἰς δύο σκοπούς. Πρῶτον εἰς τὸ νὰ κλονίσουν τὴν ἐμπιστοσύνην ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται ἡ ἑλληνοτουρκικὴ συμμαχία καὶ δεύτερον νὰ βολιδοσκοπήσουν μήπως ὑπάρχει κάποιο εὐαίσθητο σημεῖο εἰς τὰς ἑλληνοτουρκικὰς σχέσεις, τοῦ ὁποίου ἡ ἀποκάλυψις θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ τὰς ἐκθέσῃ εἰς κίνδυνον. Τὸ γεγονὸς ὅτι καὶ οἱ δύο σκοποὶ των ἀπεκαλύφθησαν καὶ ἐναυάγησαν δὲν σημαίνει ὅτι τὸ ἐγχείρημα δὲν ἦτο τελείως μελετημένον καὶ μεθοδικόν. Τώρα ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψίν του ἠμποροῦμε νὰ ἀποκομίσωμε ἀξιόλογον μάθημα, ἀσκοῦντες ὄχι μόνον τὴν θέλησιν ἀλλὰ καὶ τὴν μέθοδον τῆς ἀμύνης μας ἐναντίον τῆς ἐπαναλήψεως παρομοίων συνωμοσιῶν κατὰ τῆς ψυχικῆς μας ἠρεμίας καὶ γαλήνης εἰς τὸ μέλλον. Διότι ἡ ἠρεμία τῆς ψυχῆς καὶ τῆς κρίσεως θὰ μᾶς χρειασθῇ πολὺ ἐν ὅσῳ διαρκεῖ αὐτὴ ἡ τρομερὰ κρίσις καὶ πρέπει νὰ τὰς χαλυβδώνουμε.

Στό περιθώριον

ΤΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ

Τὸ τμῆμα τῆς Α' Πανελληνίου Ἐκθέσεως τῆς Ε.Ο.Ν., τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει τὰ χειροτεχνήματα τῶν Φαλαγγιτισσῶν, δίδει πλήρη τὴν εἰκόνα μαζὶ μὲ τὰ τόσα ἄλλα τῶν ἀσχολιῶν τῶν Φαλαγγιτισσῶν μας τόσον τῆς Πρωτευούσης ὅσον καὶ τῆς ὑπαίθρου. Ἡ Ἑλληνικὴ λαϊκὴ τέχνη τοῦ ἀργαλειοῦ καὶ τῆς χειρὸς παίρνει καινούργια ζωὴ στὰ νέα χέρια τῆς Ὀργανώσεως. Τὴν μακρὰν παράδοσιν, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἐξειλίχθη ἡ λαϊκὴ καλαισθησία τῶν ὑφαντῶν, τῶν δαντελῶν καὶ τῶν κεντημάτων τῆς χειρός, τὴν εἴδομεν μὲ χαρὰν εἰς τὰ ἐκτιθέμενα χειροτεχνήματα νὰ συνεχίζεται μὲ νέον παλμὸν καὶ νέαν ἀντίληψιν.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ

Ἡ ὑπὸ τῆς Α. Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως θεμελίωσις τοῦ νέου ἐν Ἀθήναις Γενικοῦ Στρατιωτικοῦ Νοσοκομείου, παρισταμένου καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἀποτελεῖ μίαν ἐπὶ πλέον σοβαρὰν καὶ θετικὴν ἐκδήλωσιν τῆς Κυβερνήσεως τῆς 4ης Αὐγούστου ὑπὲρ τῶν Ἐθνικῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων. Τὸ Νοσοκομεῖον τοῦτο, τὸ ὁποῖον θὰ περιλαμβάνῃ ἄνω τῶν χιλίων κλινῶν μετὰ ἰδιαιτέρων τμημάτων λοιμωδῶν νόσων καὶ ἐπιδημιολογικόν, θὰ συμπληρώνῃ τὴν ὑπὲρ τῆς ὑγείας τοῦ Στρατοῦ μέριμναν τῆς Κυβερνήσεως, ἀνταποκρινόμενον εἰς ὅλας τὰς ἀνάγκας τῆς ἐν τῇ πρωτευούσῃ στρατιωτικῆς δυνάμεως. Ἀνταποκρίνεται ὅμως συγχρόνως ἡ ἀνέγερσις τοῦ νοσοκομείου καὶ εἰς τὸ βαθύτερον αἴσθημα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἀποβλέπει πάντοτε μετὰ θερμοτάτης στοργῆς καὶ πλήρους ἐμπιστοσύνης του πρὸς τὰς Ἐθνικὰς ἀμυντικάς μας δυνάμεις.

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ ἰδιαιτέρα προσοχὴ καὶ μέριμνα τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως ὑπὲρ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας, αἱ ὁποῖαι ἐξεδηλώθησαν πάντοτε μὲ συστηματικὴν καὶ ἀναδημιουργικὴν φροντίδα ἐπὶ ὅλων τῶν πλευρῶν τῶν ἐκπαιδευτικῶν μας πραγμάτων, δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ ν' ἁπλωθοῦν καὶ εἰς τὸν ἔξω Ἑλληνισμὸν καὶ νὰ περιλάβουν καὶ τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὰς Ἑλληνικὰς κοινότητας Ἕλληνας ἐκπαιδευτικούς, τοὺς ὁποίους διὰ τοῦ νέου νόμου συνταξιοδοτεῖ ὡς καὶ τοὺς ἐκπαιδευτικοὺς τῆς Χώρας. Τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου, τὸ ὁποῖον ἐπέφερε τὴν πλήρη ἑνότητα τοῦ Ἔθνους ἀπὸ ψυχικῆς καὶ πάσης ἄλλης ἀπόψεως, ἑνοποιεῖ οὕτω καὶ τὸν Ἑλληνικὸν ἐκπαιδευτικὸν κόσμον, ἀνεξαρτήτως τόπου διαμονῆς καὶ δράσεως, ἀρκεῖ νὰ ἐργάζεται ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας.

Ἡ σημασία τοῦ μέτρου εἶναι αὐτονόητος.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΚΔΡΟΜΗΝ ΤΗΣ ΜΑΛΑΚΑΣΑΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐγένετο εἰς Μαλακάσαν ἡ μεγαλυτέρα ἴσως εἰς ἀριθμὸν ἐκδρομέων ἐξόρμησις τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὴν ὕπαιθρον.

Πρὸς τοὺς ἐκδρομεῖς ὡμίλησαν ὁ Ἀρχηγὸς καὶ ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος, τοὺς λόγους τῶν ὁποίων δημοσιεύομεν κατωτέρω. Ὁ λόγος τοῦ Ἀρχηγοῦ ἔχει ὡς ἑξῆς:

Συναγωνιστὲς καὶ Συναγωνίστριες,

Ἦλθα ἐπίτηδες νὰ σᾶς ἰδῶ σήμερα εἰς τὴν ἐκδρομήν σας καὶ εἰς τὴν διασκέδασίν σας. Ἦλθα νὰ ἰδῶ αὐτὴν τὴν τόσον ὡραία καὶ ὑπέροχη συνάθροισί σας. Ἐδῶ μέσα εἰς τὰ βουνὰ τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸν ὡραῖον οὐρανόν της, ὁ ὁποῖος γιὰ τὸ χατῆρι σας σήμερον σᾶς ἔχει ἀπὸ κάτω ἀπὸ σκιὰ κι' ἀπὸ δροσιά. Ξεύρω ὅτι σχεδὸν ὅλοι καὶ οἱ περισσότεροι ἀπὸ σᾶς εἶσθε ἀγόρια καὶ κορίτσια ἐργαζόμενα καὶ οἱ ἄλλοι οἱ ὁποῖοι προστίθενται κάνουν καὶ αὐτοὶ μίαν ἐργασίαν εἰς τὸν τόπον μας. Λοιπὸν ὅλοι καὶ ὅλες εἴσαστε ἐργαζόμενοι. Αὐτὸ μοῦ κάνει ἰδιαιτέραν χαρὰν ποὺ σᾶς βλέπω, γιατὶ ξεύρετε ὅτι ἀπάνω ἀκριβῶς εἰς τὸν ἐργατικὸν κόσμον τῆς Ἑλλάδος ἐστήριξα ὅλη μου τὴν προσπάθεια, διὰ νὰ ἀναγεννήσουμε τὸν τόπο μας. Κι' ὅταν λέγω ἐργατικὸν κόσμον τῆς Ἑλλάδος, συμπεριλαμβάνω εἰς αὐτὸν καὶ τὸν ἀγροτικὸν κόσμον τῆς Ἑλλάδος, ὁ ὁποῖος καὶ αὐτὸς ἐργάζεται καὶ μὲ τὸν ἱδρῶτα τοῦ προσώπου του συντηρεῖ διὰ τῶν προϊόντων τῆς γῆς ὅλον τὸν λαόν. Λοιπὸν εἶναι ἰδιαιτέρα μου χαρὰ νὰ σᾶς βλέπω σήμερον.

Ξεύρετε ὅτι μέσα εἰς τὴν Ὀργάνωσιν τῆς Νεολαίας ἔχουμε πραγματοποιήσει τὴν ἰσότητα ὅλων τῶν Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνίδων. Οὐδὲν μέλος τῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας δὲν μπορεῖ νὰ πῇ ὅτι εἶναι πάρα πάνω ἀπὸ τὰ ἄλλα, διότι ἔχει καταγωγὴ ἀπὸ τοὺς τάδε γονεῖς, ἢ διότι εἶναι πλούσιος ἢ δὲν ξέρω τί ἄλλο. Ὅλοι εἶναι τὸ ἴδιο, ἴσοι. Ἀκριβῶς δὲ τὸ ὄνειρο, τὸ ὁποῖον τὸ εἶχον τόσες Κοινωνίες καὶ τὸ ὁποῖον ὄνειρον τὸ εἶχε καὶ ἡ κοινωνία ἡ ἰδική μας, τὸ ἐπραγματοποιήσαμε μέσα εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας.

Καὶ τὸ παιδὶ τοῦ μεγαλυτέρου πλουσίου καὶ τὸ ἐργαζόμενο παιδὶ φορεῖ τὴν ἴδια στολὴ καὶ εἶναι μαζὶ πλάϊ-πλάϊ καὶ ἀξίζουν τὸ ἴδιο κι' ὅποιος ἀπὸ τοὺς δύο εἶναι ὁ ἱκανώτερος αὐτὸς θὰ πάῃ πιὸ μπροστά. Ξεύρετε καλὰ πόσον ἐφρόντισα διὰ τὸν κόσμον τὸν ἐργαζόμενον τῆς Ἑλλάδος τῶν μεγαλυτέρων ἡλικιῶν. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ πραγματοποιήσω ὅλα, ὅσα ἤθελον, διότι βέβαια κάθε γενεὰ ἔχει καὶ τὶς συνήθειες τὶς δικές της. Γι' αὐτὸ ἀποτεινόμενος εἰς τὴν γενεὰ τὴν δική σας, ἡ ὁποία ἔρχεται ὕστερα ἀπὸ μᾶς, θέλω ἀπὸ τώρα νὰ σᾶς βάλω μέσα εἰς τὸ μυαλὸ ὅλων τῶν ἀγοριῶν καὶ τῶν κοριτσιῶν τῆς Ἑλλάδος, ὅπου θὰ γίνετε μεθαύριον οἱ πολῖται καὶ αἱ πολίτισσαι, ὅτι εἶσθε μεταξύ σας ἴσοι καὶ ἴσαι καὶ ὅτι εἴσαστε συγχρόνως καὶ ἀλληλέγγυοι. Δηλαδὴ ὁ ὁποιοσδήποτε ἀπὸ σᾶς εἶναι εὐτυχισμένος εἶναι συγχρόνως ὑπεύθυνος διὰ τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου καὶ ἔχει τὴν ὑποχρέωσι τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου νὰ τὴν ἀνακουφίσῃ. Ὕστερα ἀπὸ τὰ ὡραῖα λόγια ποὺ σᾶς εἶπεν ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος δὲν ἔχω νὰ σᾶς προσθέσω πολλὰ πράγματα, παρὰ μόνον ὅτι ἀνεξαρτήτως ἀπ' ὅλα αὐτά, τὰ ὁποῖα σᾶς εἶπα προηγουμένως καὶ τὰ ὁποῖα σᾶς ἀνέπτυξε καὶ ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος, θέλω νὰ φροντίζετε ὅλοι σας, ὥστε νὰ ἔχετε γερὰ σώματα, δυνατὰ μυαλὰ καὶ γενναία ψυχὴ κι' ἔτσι νὰ εἴσαστε ἕτοιμοι καὶ ἕτοιμες νὰ ἀντιμετωπίσετε ὅλες τὶς δυσκολίες τῆς ζωῆς, οἱ ὁποῖες θὰ σᾶς ἔλθουν, εἴτε αὐτὲς εἶναι δυσκολίες γενικές, σὰν αὐτὲς οἱ ὁποῖες παραδέρνουν τὴν ἀνθρωπότητα σήμερον, εἴτε αὐτὲς εἶναι δυσκολίες ἀτομικές, μὲ ἐνθουσιασμό, μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ καὶ μὲ αἰσιοδοξία, διότι οἱ γκρινιάριδες ἄνθρωποι δὲν πᾶνε ποτὲ μπροστά. Γι' αὐτὸ χαίρομαι πολὺ ὅταν σᾶς βλέπω νὰ διασκεδάζετε καὶ νὰ χαίρεσθε, διότι αὐτὸ εἶναι ζωὴ κι' αὐτὸ σᾶς δίδει κατόπιν τὰ μέσα τὰ ψυχικὰ νὰ μπορέσετε ν' ἀντιπαλαίσετε σὲ κάθε δυστυχίαν, ἡ ὁποία σᾶς παρουσιάζεται.

Καθὼς ξέρετε ὅλοι σας καὶ ὅλες σας, ἡ ἀνθρωπότης μας περνᾷ αὐτὲς τὶς μέρες πολὺ δυστυχισμένους καιρούς. Δὲν εἶναι βέβαια εἰς τὸ χέρι τὸ δικό μας νὰ κρίνουμε αὐτὸ ποὺ συμβαίνει καὶ νὰ ἀποδώσουμε δίκαιο ἢ ἄδικο. Αὐτὸ θὰ τὸ κρίνῃ καὶ θὰ τὸ ἀποδώσῃ μιὰ μέρα ἡ Ἱστορία. Ξεύρουμε ὅμως ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ὑποφέρουν. Ἐὰν δὲ ἐμεῖς χαιρώμαστε καὶ εἴμαστε εὐχαριστημένοι, ὑπάρχει κόσμος ὁ ὁποῖος σφάζεται μεταξύ τους, ὑπάρχει κόσμος, ἐπάνω στὰ κεφάλια τοῦ ὁποίου πέφτουν βροχὴ βόμβες ἀεροπλάνων. Ὑπάρχει κόσμος, ὁ ὁποῖος πνίγεται μέσα εἰς τὴν θάλασσαν. Δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ εὐχηθοῦμε καὶ νὰ παρακαλέσουμε τὸν Θεό, ὅπως αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, αὐτὴ ἡ συμφορὰ περάσῃ ὅσον μπορεῖ ταχύτερα ἀπὸ τὴν ἀνθρωπότητα κι' ὅσο μπορεῖ καλλίτερα, καὶ ν' ἀποκατασταθῇ εἰς τὸν κόσμο μιὰ δικαιοσύνη, ἡ ὁποία νὰ μᾶς προφυλάσσῃ εἰς τὸ μέλλον ἀπὸ τέτοιες καταστροφές. Ἀλλὰ ἔχω νὰ σᾶς εἰπῶ, παιδιά μου καὶ κορίτσια μου, ὅτι ἐὰν ἡμεῖς σήμερον εἴμαστε ἥσυχοι μπορεῖ νὰ ἔλθῃ καὶ εἰς ἡμᾶς μιὰ μέρα ἡ νεροποντή. Ὄχι βέβαια γιατὶ ἐμεῖς ἔχουμε σκοποὺς νὰ πάρουμε ἐκεῖνο ποὺ ἀνήκει εἰς τοὺς ἄλλους. Αὐτὸ οἱ Ἕλληνες δὲν θὰ τὸ κάνουμε ποτέ, ἀλλὰ γιατὶ ἔχουμε κι' ἐμεῖς τὸ δικό μας, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ τὸ ἀφήσουμε ποτὲ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια μας. Ἂς εὐχηθοῦμε νὰ μὴ παρουσιασθῇ μιὰ τέτοια περίστασι κι' ἐλπίζω νὰ μὴ παρουσιασθῇ. Ἀλλὰ ἐὰν παρουσιασθῇ νὰ ξεύρετε ὅτι ὄχι μόνον οἱ νέοι καὶ οἱ μεγαλύτεροι ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ σεῖς ἀκόμη καὶ τὰ παιδιὰ καὶ τὰ κορίτσια θὰ κληθῆτε νὰ βοηθήσετε τὴν Πατρίδα μας.

Ὅσοι ἀπὸ σᾶς ἀκοῦτε διαφόρους φήμας καὶ τρομακτικὰ πράγματα νὰ μὴ τὰ πιστεύετε, ἀλλὰ νὰ ἀκοῦτε μόνον ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα σᾶς λέμε ἐμεῖς, ἡ Κυβέρνησις, διότι ἐμεῖς, νὰ εἶσθε βέβαιοι, δὲν θὰ σᾶς κρύψουμε ποτὲ τὴν ἀλήθεια. Λοιπὸν νὰ μὴ τὰ πιστεύετε, ἀλλὰ καὶ πρὸ παντὸς νὰ μὴ σᾶς πιάνουν οὔτε φόβοι, οὔτε ἀγωνίες, οὔτε πανικοί, διότι στὸ κάτω κάτω ἐὰν πρόκειται νὰ περάσῃ κανεὶς τὴ ζωή του μέσα σὲ φόβους καὶ σὲ ἀγωνίες καλλίτερα νὰ λείψῃ μιὰ τέτοια ζωή. Ἡ ζωὴ τότε μόνον ἀξίζει, ὅταν τὴν περνᾷ κανεὶς μὲ πεποίθησι, ἄφοβα, μὲ ἐμπιστοσύνη εἰς τὸ μέλλον κι' ἀκόμη νὰ εἶναι ἕτοιμος καὶ νὰ τὴν θυσιάσῃ ἐὰν εἶναι ἀνάγκη.

Ἐκεῖνος λοιπὸν ποὺ μπορεῖ νὰ περάσῃ τὴ ζωὴ ὅπως σᾶς εἶπα, πρὸ παντὸς δὲ χωρὶς τρόμους, χωρὶς πανικούς, χωρὶς ἀγωνίες τοῦ ἂν θὰ ἔλθῃ αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο τὸ κακό, ἀλλὰ μὲ θάρρος καὶ μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ πῇ ἐπὶ τέλους ὅτι ἂν τὴ χάσω τὴν ἔχασα, ἐκεῖνος καταλαβαίνει τὴν ἀξία τῆς ζωῆς.

Λοιπὸν ἐπειδὴ δὲν θέλω νὰ σᾶς κρατήσω καὶ πολὺ ἐδῶ καὶ νὰ σᾶς ἀφήσω νὰ διασκεδάσετε καὶ νὰ χαρῆτε αὐτὴν τὴν ὡραίαν ἡμέραν, σᾶς χαιρετίζω καὶ σᾶς προσκαλῶ νὰ φωνάξετε ὅλοι μαζί:

— Ζήτω ἡ Νεολαία μας.
— Ζήτω ἡ Ἑλλάς.
— Ζήτω ὁ Βασιλεύς.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ Κ.Ε.Ν. κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

Συναγωνισταὶ καὶ Συναγωνίστριαι,

Ὁ Ἀρχηγὸς ἔκανε τὴν τιμὴν σήμερον νὰ ἐπικοινωνήσῃ μαζί σας, ἀκριβῶς ἐπειδὴ γνωρίζει ποῖος εἶναι ὁ ρόλος σας μέσα στὰς τάξεις τῆς Ε.Ο.Ν. Ὁ ρόλος αὐτὸς εἶναι ἡ δημιουργία πυρήνων καὶ ὁδηγητῶν τῆς κινήσεώς μας. Πυρήνων μέσα εἰς τὰ Κέντρα Ἐργασίας καὶ ὁδηγητῶν τῆς ὅλης κινήσεως τῶν ἐργαζομένων συναγωνιστῶν καὶ συναγωνιστριῶν μας. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Ἀρχηγὸς ἐζήτησε τὴν σημερινὴ ἐπαφὴ μαζί σας καὶ νὰ σᾶς δῇ ἀπὸ κοντά. Βέβαια δὲν πρόκειται σήμερον νὰ σᾶς ποῦμε τὸν τρόπο ἐργασίας καὶ τὴν μέθοδο ἐργασίας. Εἶναι πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀφοροῦν ἄλλους συναγωνιστάς. Τὸ μόνον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἤθελα μὲ τὴν σημερινὴν εὐκαιρίαν νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω, εἶναι τὰ βασικὰ καθήκοντα ποὺ πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν, τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν σᾶς ἔταξεν ἡ Ὀργάνωσις.

Καὶ τὸ πρῶτο πρᾶγμα εἶναι ἡ μαχητικὴ καὶ ἡ ἀγωνιστικὴ πίστις εἰς τὴν Ἐπανάστασιν τῆς 4ης Αὐγούστου. Εἰς τὴν Ἐπανάστασιν αὐτὴν περικλείονται ὅλα τὰ ἰδανικά, ὅλα τὰ ὄνειρα καὶ ὅλα τὰ ἰδεώδη τῆς φυλῆς μας: Τὸ Ἔθνος, ὁ Βασιλεύς, ἡ Θρησκεία μας, ἡ Οἰκογένειά μας καὶ ὅλα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὴν διαρκῆ τάσιν τῆς φυλῆς μας διὰ νὰ ἀνυψωθῇ, διὰ νὰ δημιουργήσῃ τὴν θέσιν ποὺ τῆς ἀνήκει καὶ ποὺ τὴν ἐχαρακτήρισεν ὁ Ἀρχηγὸς μὲ δυὸ λόγια ὡς «Ἐθνικὴ Ἀναγέννησι καὶ ὡς δημιουργία τοῦ Τρίτου Πολιτισμοῦ μας». Πίστις λοιπὸν εἰς τὴν ἐπανάστασιν αὐτὴν ἀπόλυτη καὶ κάθε μας πρᾶξις καὶ κάθε μας σκέψις καὶ κάθε μας ἐνέργεια πρέ-

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 1149)

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΩΣ ΥΠΕΡΦΥΣΙΚΟΙ ΗΡΩΕΣ

Ἡ φήμη τῶν κατορθωμάτων τῶν ἀρχαίων μας προγόνων καὶ ὁ δοξασμένος πολιτισμός των ἔχουν διατηρηθῆ καὶ μέσα στὶς λαϊκές μας παραδόσεις. Ἄσχετα ἀπὸ τὶς σοβαρὲς καὶ ἀσφαλεῖς πηγές, ποὺ μᾶς μεταδίδουν μὲ ἀκρίβεια τὴν ἱστορία, τὸν πολιτισμό, τὶς γνώσεις, τοὺς πολέμους καὶ τὶς νίκες, τοὺς θριάμβους στὴ σκέψι καὶ στὴν γενναιότητα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἄσχετα μὲ τ' ἀθάνατα γραπτὰ μνημεῖα τῆς ἀρχαιότητος, οἱ ἑλληνικὲς παραδόσεις περιέχουν ἱστορίες καὶ εἰκόνες ἀπὸ τὴν ἀρχαία Ἑλληνικὴ ζωή, ὅπως τὴν πλάθει ἡ φαντασία τοῦ λαοῦ μας.

Μιὰ πνοὴ θαύματος ὑπερφυσικοῦ εἶναι ὁ ἀρχαῖος Ἑλληνισμὸς μέσα στὶς σύγχρονες λαϊκὲς παραδόσεις. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ βουνοῦ καὶ τοῦ κάμπου, ὁ νησιώτης καὶ ὁ στεριανός, γενικὰ ὁ σημερινὸς Ἕλλην τῶν ἐξοχῶν ἔχει πλάσει ἀπὸ τὶς παραδόσεις, ποὺ φτάνουν ἕως αὐτόν, καὶ ἀπὸ τὶς εἰκόνες τῆς φαντασίας του μίαν ἀρχαία Ἑλλάδα, ποὺ τὴν κατοικοῦν ἀντρειωμένοι καὶ γίγαντες, ἥρωες καὶ ἡμίθεοι!

Ὁ πολιτισμὸς καὶ τὰ κατορθώματα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ζοῦν μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ σημερινοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Μὰ ὄχι μὲ τὴν πραγματική τους μορφή. Τὸ μεγαλεῖο τοῦ ἀνωτάτου ἐκείνου πολιτισμοῦ καὶ τῶν ὡραίων κατορθωμάτων ἐκείνου τοῦ καιροῦ ξαναπλάθονται σὲ ὑλικὸ μέγεθος ἀπὸ τὸν ἁπλὸ λαό. Κι' ἔτσι ὁ λαὸς φαντάζεται τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες γίγαντες τεράστιους καὶ ἀντρειωμένους καὶ χεροδύναμους σὲ ὑπερφυσικὸ βαθμό.

Ἡ ἁπλότης τοῦ λαοῦ μεταφέρει σὲ ὑλικὸ μέγεθος τὸ μέγεθος τῆς πνευματικῆς ὑπεροχῆς.

* * *

Ἀξίζει τὸν κόπο νὰ προσέξουμε τὶς περίεργες παραδόσεις τοῦ ἁπλοῦ λαοῦ τῆς ὑπαίθρου σχετικὰ μὲ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες. Θὰ ἰδοῦμε σ' αὐτὲς τὸν τρόπο ποὺ ἐκφράζεται ὁ θαυμασμὸς πρὸς τοὺς ἄφταστους προγόνους...

Ἂν ἐξετάσουμε τὶς παραδόσεις αὐτές, θὰ μάθουμε ὅτι σὲ πολλὰ μέρη τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος οἱ χωρικοὶ πιστεύουν καὶ λένε ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἦσαν «ψηλοὶ σὰν τὶς ψηλότερες λεῦκες». Καὶ ἡ παράδοσις ἐξακολουθεῖ μὲ μυθολογικώτερη συνέχεια: «Ἐπειδὴ ἦσαν τόσο ψηλοὶ δὲν μποροῦσαν νὰ σηκωθοῦν, ὅταν ἔπεφταν χάμω καὶ ὅταν ἔπεφταν πέθαναν. Γι' αὐτὸ κι' ὁ μεγαλύτερος ὅρκος τους ἦταν: «Νὰ πέσω, ἂν δὲν λέω ἀλήθεια».

Σὲ πολλὰ σημεῖα τῆς Ἑλλάδος ὑπάρχουν παραδόσεις γιὰ τὴν ἀφάνταστη δύναμι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Πιστεύουν ὅτι ἔρριχναν λιθάρι σὲ πολὺ μεγάλες ἀποστάσεις. Ἔτσι καὶ στὴ Σῦρο διηγοῦντο ὅτι δύο μυλόπετρες, ποὺ ἦσαν ἀπέξω ἀπὸ δύο ἐκκλησιὲς στὴν Ἄνω Σῦρο, οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες τὶς ἔρριχναν μακριά, ὅταν ἔπαιζαν τὸ λιθάρι!

Στὴ Μεσσηνία λένε πὼς ἕνας ἀρχαῖος ἀντρειωμένος, ποὺ ἐλέγετο Ἀριστομένης, ἔρριχνε βράχους ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ Βουρκάνου τῆς Μεσσηνίας ποὺ ἔφταναν ἕως τὴν Μῆλο!

Στὸ Μαυρομμάτι τῆς Ἰθώμης λένε ἀκόμη καὶ τοῦτο: Στὴ μεγάλη πόρτα τῆς Μεσσήνης, ποὺ εἶναι στὸ κάστρο τῆς Ἀρκαδιᾶς, φαίνονται στὰ μάρμαρα κάτι βαθειὲς αὐλακιές, ποὺ εἶναι ἀπὸ τὰ πέταλα τοῦ ἀλόγου τοῦ Ἀριστομένη, ποὺ κάποτε γλίστρησε. Καὶ κεῖνος καὶ τὸ ἄλογό του εἶχαν ὑπερφυσικὴ δύναμι.

Στὴν Αἰτωλία λένε ὅτι οἱ Ἕλληνες μιὰ φορὰ ἦταν ἄντρες θηρία καὶ «σήκωναν βουνὰ ἀκέρια». Τὰ παληὰ κάστρα τάφτιαναν μὲ μεγάλες πέτρες, «ποὺ τὶς σήκωναν μὲ τὰ χέρια».

Μὰ διηγοῦνται στὴν Αἰτωλία καὶ τὴν ἀκόλουθη παράδοσι, γιὰ νὰ ἐξηγήσουν πῶς βρίσκονται στοὺς ἀρχαίους τόσα ἀντικείμενα, ποὺ λέγονται ἀπὸ τοὺς ἀρχαιολόγους «κτερίσματα».

— Μιὰ φορά, λένε, οἱ Ἕλληνες περηφανευτήκανε κι' ἤθελαν νὰ φτάσουν τὸ Θεό. Καὶ χτίσανε γιὰ νὰ τὸν φτάσουν ἕνα κάστρο τὸν ἀνήφορο. Ὁ Θεὸς τότε εἶπε: «Ἔτσι εἶσθε σεῖς; Σᾶς κάνω καὶ δὲν βλέπετε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο». Ἀπὸ τότε, ὅπου βρίσκονταν, καθένας πέθαινε. Ἔφτιανε λοιπὸν καθένας μονάχος του τὸν τάφο του κι' ἔβαζε μέσα ὅ,τι τοῦ χρειάζονταν: κανατάκια, λυχναράκι, πιατάκι καὶ ὅ,τι ἄλλο. Ἔπειτα ἔμπαιναν μέσα στὸν τάφο. Κι' ἅμα πήγαιναν, λάλαε ἕνα κουνοῦπι στ' ἀφτί τους καὶ πέθαιναν ἐκεῖ μέσα. Ἔτσι πέθαιναν καὶ γι' αὐτὸ βρίσκουμε στὰ μνήματά τους μέσα τὰ κανατάκια, λυχναράκια, πιατάκια καὶ τέτοια.

Αὐτὰ λέει ἡ λαϊκὴ παράδοσι. Ξέρουμε ὅμως πὼς τὰ «κτερίσματα» βρίσκονται στοὺς τάφους, γιατὶ ὑπῆρχε συνήθεια οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, ὅπως καὶ οἱ Αἰγύπτιοι, νὰ βάζουν μέσα στοὺς τάφους τῶν συγγενῶν τους διάφορα ἀγαπημένα τους ἀντικείμενα.

Ἔρριχνε τὴ μυλόπετρα λιθάρι.

Ὄχι μονάχα οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐθεωροῦντο ὑπερφυσικὰ ὄντα ἀπὸ τὸν ἀμόρφωτο λαό, μὰ καὶ οἱ γυναῖκες τους. Οἱ «Ἑλλήνισσες» λένε πὼς ἦσαν ὅμοια δυνατές.

Στὴ Μεσσηνία διηγοῦνται ὅτι ἕνα πελώριο λιθάρι, ποὺ φράζει τὸ δρόμο στὴ μεγάλη πόρτα τοῦ παλαιοῦ κάστρου τῆς Μεσσήνης, τὸ ἔφερεν ἐκεῖ τὸν καιρὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων μιὰ Ἑλλήνισσα. Τὸ βαστοῦσε στὸ κεφάλι της καὶ περπατοῦσε γνέθοντας τὴ ρόκα της στὸ δρόμο. Καὶ ἅμα ἔφτασε καὶ τὸ ἄφησε κατὰ γῆς ἔκαμε «ἄχ!» γιατὶ εἶχε... λίγο κουρασθῆ...

Στὰ χωριὰ τῆς Ζακύνθου διηγοῦνται ἀφάνταστα πράματα γιὰ τὴν ἀρχαία ἀντρογυναῖκα Καλή. Ἡ Καλὴ αὐτὴ εἶχε μεγάλη δύναμι. Μιὰ φορὰ πῆρε τὴ ρόκα της, ὅπως διηγοῦνται, καὶ πῆγε στὰ Σχοινάρια. Ἐκεῖ εὗρηκε τρία μεγάλα λιθάρια: τὸ ἕνα ἦταν σὰ λιθάρι μύλου καὶ τ' ἄλλα δύο σὰ λιθάρια ἐλαιοτριβειοῦ. Τὸ λιθάρι τοῦ μύλου τὄβαλε στὸ κεφάλι της καὶ τὰ δυὸ ἄλλα λιθάρια τἄβαλε... στὴν ποδιά της! Ἔπειτα, γνέθοντας τὴ ρόκα της, ἐγύρισε μονοπάτι - μονοπάτι στὸ σπίτι της. Μὰ στὸ δρόμο εὗρηκε κι' ἕνα λαγκάδι καὶ τὸ πήδησε. Μὲ τὸ πήδημα ὅμως ἀντιστηλώθηκε πολὺ καὶ τὸ πόδι της ἐχώθηκε σὲ μιὰ πέτρα, δηλαδὴ τὴν ἐβούλιαξε ὅπου πάτησε, σὰ νὰ πατοῦσε σὲ λάσπη! Ἐκεῖ λέγεται «Τῆς Καλῆς τὸ πήδημα». Κατόπιν ἡ Καλὴ ἐγύρισε στὸ χωριό της, τὸ Λάμπαρδο.

Στὸν Ἀστακὸ τῆς Αἰτωλοακαρνανίας διηγοῦνται καὶ τὸ ἀκόλουθο γιὰ τὶς ὑπερφυσικὲς Ἑλλήνισσες:

— Σὲ παληὸ καιρὸ μερικοὶ ἀπὸ τὸ χωριό μας πήγανε στὴν Πόλι. Ἐκεῖ ἔμαθαν πὼς ἔζουσε μιὰ γρηὰ ἀπὸ τὴ φυλὴ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ πήγαν νὰ τὴν ἰδοῦν. Εἶχεν ἀνάστημα πελώριο, μὰ ἦταν στραβὴ ἀπὸ τὰ γεράματα. Ἐρώτησε τοὺς ξένους τί γίνεται ὁ τόπος τους καὶ ὕστερα λέει σ' ἕνα ἀπ' αὐτούς: «Δός μου τὸ χέρι σου». Ἐκεῖνος φοβήθηκε νὰ τῆς δώση τὸ χέρι του καὶ ἁρπάζει μιὰ μασιὰ καὶ τὴν παρουσιάζει. Ἐκείνη ἔπιασε τὴν μασιά, τὴν ἔσφιξε, τὴ λύγισε τόσο πολὺ ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ σπάση καὶ εἶπε: «Εἴσαστε δυνατοὶ καὶ σεῖς, μὰ ὄχι ὅπως εἴμαστε ἐμεῖς». Κι' αὐτὸ τὸ εἶπε γιατὶ θαρροῦσε πὼς τὸ σίδερο ἦταν τὸ χέρι του!

* * *

Τοὺς πολέμους τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων οἱ λαϊκὲς παραδόσεις τοὺς ζωγραφίζουν ὡς κάτι ὑπεράνθρωπο. Βουνὰ ὁλόκληρα ἐπετοῦσαν μεταξύ τους οἱ ἀντιμέτωποι!...

Στὴ Φυγαλεία λένε πὼς στὰ μέρη ἐκεῖνα στὰ ἀρχαῖα χρόνια γίνηκε μεγάλος καὶ φονικὸς πόλεμος. Ἄλλοι ἀπὸ τοὺς ἐμπολέμους ἔκαμαν κάστρα στὰ βουνὰ τῆς Μάνης καὶ ἄλλοι στὰ βουνὰ τῆς Μεσσηνίας. Ὁ πόλεμος

(Συνέχεια στὴ σελίδα 1152)

Η ΧΙΟΝΑΤΗ Βασίλισσα

Τὸ παραμυθόδραμα τοῦ Ἄντερσεν ἡ «Χιονάτη» εἶναι βέβαια περισσότερο προσηρμοσμένο σὲ νοοτροπία παιδιῶν τῶν βορείων χωρῶν. Μὰ καὶ τὰ δικά μας τὰ παιδιὰ ὅσο κι' ἂν τὸ περιβάλλον ποὺ κινοῦνται καὶ δροῦν οἱ ἥρωές του τοὺς εἶναι ξένο, εἶναι γεγονὸς ὅτι τὸ παρακολουθοῦν μὲ ἐνδιαφέρον, κι' ἀκόμη περισσότερο ὅταν γίνεται θεατρικὸ ἔργο, ὁπότε ζωντανεύεται στὴ σκηνὴ μὲ τὴν ἐπιμέλεια καὶ τὴν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως καλαισθητικὴ ἐμφάνισι καὶ διδασκαλία, ὅπως συνέβη στὶς προχθεσινὲς παραστάσεις τοῦ θεάτρου «Ρέξ».

Μὰ πρέπει νὰ δώσουμε ἔστω καὶ μὲ συντομία τὴν ὑπόθεσι τοῦ ὡραίου αὐτοῦ παραμυθιοῦ. Ἔτσι θὰ τὸ ξέρουν ἔστω καὶ ὡς παραμύθι καὶ οἱ ἄλλοι συναγωνισταὶ ποὺ δὲν τὸ εἶδαν ὡς ἔργον θεατρικόν.

Ἐκεῖ στὶς μακρινὲς βόρειες χῶρες ζοῦσε ὁ μικρὸς Πέτερ μὲ τὴν γιαγιά του καὶ τὸ θεῖο του. Ὁ Πέτερ εἶναι μαθητής, μὰ ἀγαπᾷ καὶ τὸ παιγνίδι καὶ συχνὰ ὁ θεῖος καὶ ἡ γιαγιὰ τὸν συμβουλεύουν νὰ μελετᾷ. Κοντὰ στὸ σπίτι τους εἶναι τὸ σπίτι τῆς μικρῆς Κέρντας ποὺ ζῇ μὲ τὴν μητέρα της καὶ τὴ μικρή της ἀδερφούλα τὴν Μάλι. Ὁ Πέτερ καὶ ἡ Κέρντα εἶναι δυὸ πολὺ ἀγαπημένοι φίλοι καὶ διαβάζουν μαζί, παίζουν μαζὶ καὶ μαζὶ περιποιοῦνται καὶ τὰ λουλούδια τοῦ μικροῦ των κήπου. Μαζί τους παίζει συχνὰ καὶ ὁ θεῖος τοῦ Πέτερ ὁ ὁποῖος συχνὰ τοὺς διηγεῖται καὶ διάφορα παραμύθια.

Μιὰ μέρα τοὺς διηγήθηκε τὸ παραμύθι κάποιου μάγου ποὺ κατασκεύασε ἕναν καθρέπτη, καὶ μέσα στὸν καθρέπτη αὐτὸν ὅποιος κοίταζε ἔβλεπε τὰ ὡραῖα πράγματα νὰ φαίνωνται ἄσχημα. Ὁ μάγος λοιπὸν τόσο περηφανεύθηκε γιὰ τὴν ἐφεύρεσί του αὐτή, ὥστε θέλησε νὰ πάῃ στὸν οὐρανὸ καὶ νὰ τὴν δείξῃ καὶ στοὺς ἀγγέλους. Μὰ αὐτὸ βέβαια δὲν ἦταν σωστὸ κι' ὁ Θεὸς ἔκαμε ὥστε νὰ τσακισθῇ ὁ καθρέπτης αὐτὸς καὶ νὰ γίνῃ χιλιάδες ἑκατομμύρια μικρὰ κομμάτια ποὺ σκορπίσθηκαν σὲ ὅλη τὴ γῆ. Ἀπὸ τὰ μικρὰ αὐτὰ κομμάτια ἂν τύχῃ καὶ μπῇ κανένα στὸ μάτι ἑνὸς ἀνθρώπου τότε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς βλέπει ὅλα τὰ πράγματα ἄσχημα καὶ μαζὶ τὸ κομματάκι τοῦ καθρέπτη ἀπὸ τὸ μάτι πηγαίνει στὴν καρδιὰ καὶ τότε γίνεται κακὸς καὶ ὅλα τὰ ἁπλᾶ καὶ τὰ ὡραῖα τὰ βλέπει ἄσχημα καὶ ἀνάποδα.

Μιὰ μέρα λοιπόν, μπῆκε καὶ στὸ μάτι τοῦ Πέτερ ἕνα τέτοιο κομμάτι κι' ἔφτασε ὥς τὴν καρδιά του καὶ ἀπὸ τότε ὁ Πέτερ ἔγινε κακὸς καὶ ἡ συμπεριφορά του πρὸς τὴν Κέρντα ἤτανε πολὺ ἄσχημη. Κάποτε ποὺ χιόνιζε ὁ θεῖος τοῦ Πέτερ εἶπε πὼς ἦρθαν οἱ «ἄσπρες μέλισσες» καὶ μ' αὐτὸ ἐννοοῦσε τὶς νιφάδες τοῦ χιονιοῦ ποὺ ὅταν πέφτουν μοιάζουν ἀλήθεια σὰν μέλισσες. Ὁ Πέτερ τότε τὸν ρώτησε ἂν ἔχουν καὶ οἱ μέλισσες αὐτὲς τὴ βασίλισσά τους καὶ ὁ θεῖος του εἶπε πὼς ἔχουν μιὰ βασίλισσα ὡραία—τὴ Χιονάτη—ποὺ ἀλλοίμονο σὲ κεῖνον ποὺ θὰ τὴν δῇ. Μιὰ μέρα ὅμως ἦρθε ἡ Χιονάτη μὲ τὸ λευκό της ἔλκηθρον καὶ εἶπε στὸν Πέτερ πὼς θέλει νὰ τὸν πάρῃ στὰ παλάτια της καὶ νὰ τὸν ἔχῃ μαζί της κι' ἐκεῖ θὰ τὸν κάμῃ εὐτυχισμένο. Ὁ Πέτερ ἐπείσθη τότε καὶ ἔφυγε μαζί της ἀφήνοντας τὸ σπίτι του καὶ τὴ φίλη του τὴν Κέρντα γιὰ νὰ ζήσῃ μαζὶ μὲ τὴν Χιονάτη.

Ἡ Κέρντα ὅμως ποὺ ἀγαποῦσε πολὺ τὸν Πέτερ ἅμα κατάλαβε πὼς ἡ Χιονάτη τὸν ἅρπαξε ἀπὸ κοντά της, ἀπεφάσισε νὰ πάῃ νὰ βρῇ τὰ παλάτια τῆς Χιονάτης καὶ νὰ πάρῃ πίσω τὸν Πέτερ. Ἔφυγε λοιπὸν ἀπὸ τὸ σπίτι της καὶ γυρνοῦσε σὲ βουνὰ καὶ σὲ δάση γυρεύοντας τὸν Πέτερ.

Ἐπῆγε στὸν κῆπο τῆς μάγισσας Ἀλμοὺθ ποὺ θέλησε νὰ τὴν κρατήσῃ μαζί της μὰ ἐκεῖ γνωρίστηκε μὲ τὸν Σπρίφιξ τὸν ράπτη καὶ τὴν Κουρούνα, ἕνα καλὸ πουλὶ ποὺ θέλησαν νὰ τὴ βοηθήσουν κι' ἔφυγαν μαζὶ νὰ βροῦν τὸν Πέτερ.

Ἡ Κουρούνα ποὺ πετοῦσε τῆς εἶπε πὼς ξέρει ἕνα παλάτι ἀπάνω σὲ ψηλὲς κορφὲς ποὺ ζῇ κάποιος Πρίγκηπας. Κι' ἡ Κέρντα νόμισε πὼς ἦταν αὐτὸς ὁ Πέτερ κι' ἔτσι ἐξεκίνησαν μὲ τὸ ράφτη καὶ μὲ τὴν Κουρούνα καὶ πῆγαν στὸ ὡραῖο παλάτι του. Μὰ ἐκεῖ εἶδε πὼς δὲν ἦταν ὁ Πέτερ. Ὁ Πρίγκηπας ὅμως τὴν ἐκαλοδέχτηκε κι' ἐπειδὴ ἐκείνη τὴν ἡμέρα θὰ διάλεγε ἀνάμεσα ἀπὸ πολλὲς πριγκήπισσες ἐκείνη ποὺ θἄκανε γυναῖκά του τὴν κάθησε δίπλα στὸ θρόνο του νὰ τοῦ δώσῃ κι' αὐτὴ τὴ γνώμη της. Ἄρχισαν λοιπὸν νἄρχωνται οἱ διάφορες ὑποψήφιες — ἡ πριγκήπισσα Ψηλομύτα, ἡ πριγκήπισσα Σαλάτα, ἡ πριγκήπισσα Χρυσάφι, ἡ πριγκήπισσα Παρηγοριά, ἡ πριγκήπισσα Μερσεντὲς καὶ ἡ πριγκήπισσα Λαστιχένια. Ἀπ' αὐτὲς ὁ Πρίγκηπας διάλεξε τὴν καλύτερη καὶ ὕστερα ἔντυσε τὴ Κέρντα μὲ ζεστὰ φορέματα, τῆς ἔδωκε καὶ ἕνα ἔλκηθρο καὶ τὴν ἄφησε μαζὶ μὲ τὴν Κουρούνα καὶ τὸν Ράπτη νὰ φύγουν γιὰ νὰ βροῦν τὸν Πέτερ. Ὕστερα ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες ποὺ ἔπεσαν μέσα μὲ λημέρια ληστῶν ἔφτασαν τέλος στὸ παλάτι τῆς Χιονάτης κι' ἐκεῖ ἡ Κέρντα μὲ τὴν ἀγάπη της ἐθέρμανε τόσο τὴν καρδιὰ τοῦ Πέτερ, ὥστε τοῦ ἔφυγε τὸ κομμάτι τοῦ μαγικοῦ καθρέπτη ἀπὸ τὸ μάτι καὶ τὴν καρδιά του καὶ τὸν πῆρε ξανὰ στὸ σπίτι του, ὅπου ἔφτασαν τὴ βραδυὰ τῶν Χριστουγέννων καὶ κεῖ τὸν δέχτηκαν ὅλοι μὲ χαρὰ καὶ μὲ δάκρυα.

Ὁ Πρίγκηπας, ἔχοντας κοντά του τὴν Κέρντα, περίμενε τὶς πριγκηποποῦλες.

Αὐτὸ μὲ συντομία εἶναι τὸ παραμύθι τῆς Χιονάτης ποὺ ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια Θ. Ἀθηνῶν κ. Λ. Μαντζούφα ἐφρόντισε νὰ παιχθῇ σὲ σειρὰ παραστάσεων στὸ θέατρο «Ρέξ» μὲ τόση ἐπιτυχία, ποὺ ἐσκόρπισε τὴ χαρὰ καὶ τὴ συγκίνησι καὶ τὴν εὐθυμία σὲ χιλιάδες νέους καὶ παιδιὰ τῆς Ὀργανώσεως ποὺ τὸ παρηκολούθησαν καὶ τὸ ἐχειροκρότησαν.

Τὸ ἔργο ἐπαίχθηκε ἀπὸ παιδιὰ ἐρασιτέχνες συναγωνιστὲς τῶν Π. Δ. ἀρρένων καὶ θηλέων Ἀθηνῶν, ποὺ ἀξίζουν πραγματικὰ ὅλους τοὺς ἐπαίνους γιὰ τὴν ὡραία καὶ ἐπιτυχῆ ἀπόδοσι τῶν ρόλων των. Καὶ μαζὶ ὅλα τὰ συγχαρητήρια γιὰ κείνους ποὺ τόσον ἐκοπίασαν νὰ παρουσιάσουν τὸ ἔργον μὲ τόσην ἀρτιότητα. Τὸν κ. Μουζενίδη γιὰ τὴν σκηνοθεσία, τὸν κ. Πονηρίδη γιὰ τὴ μουσική, τὸν κ. Κλώνη γιὰ τὴν σκηνογραφία, τὴν Δδα Σακελλαρίου γιὰ τὴν χορογραφία, τὴν κ. Ν. Μαρσέλλου - Γλυκοφρίδη γιὰ τὴν διεύθυνσι τῆς σκηνῆς.

Γ. Κ.

Οἱ μικροὶ ἠθοποιοὶ τῆς «Χιονάτης»

ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

18. (Συνέχεια)

—Ἐμπρὸς λοιπόν! Πήγαινε νὰ ἑτοιμαστῇς κι' ὁ Θεὸς τῆς Ἑλλάδας μαζί μας!

Κι' ἀληθινὰ ὁ Θεὸς τῆς Ἑλλάδας ἦταν μαζί τους.

Ξημέρωσε ἡ μεγάλη μέρα. Χύμηξαν πρῶτοι οἱ Ἀθηναῖοι φωνάζοντας:

—Ἔξω! Ἔξω ὁ Μακεδόνας!

Ὁ Φίλιππος ἀκολουθῶντας τὸ πονηρό του σχέδιο, διέταξε τοὺς δικούς του νὰ ὑποχωρήσουν σιγά. Οἱ Ἀθηναῖοι πῆραν θάρρος, ἔτρεχαν νὰ τοὺς φτάσουν, λαχάνιαζαν. Κι' ὁ Φίλιππος τοὺς κοίταζε μὲ τὸ παμπόνηρο μάτι του κι' ἔλεγε γελῶντας:

—Οἱ κακόμοιροι οἱ Ἀθηναῖοι! δὲν ξέρουν πιὰ νὰ νικήσουν!

Ὡστόσο ὁ Ἀλέξανδρος, καβάλλα στὸ Βουκεφάλα, εἶχε ὁρμήσει ἀντικρύ του, στοὺς Θηβαίους. Ἡ σύγκρουσι ἦταν φοβερή. Οἱ Θηβαῖοι πολεμοῦσαν μὲ μεγάλη γενναιότητα. Κι' ἀπ' ὅλους πιὸ γενναῖοι οἱ τριακόσιοι τοῦ Ἱεροῦ λόχου. Αὐτοὶ πολεμοῦσαν πάντα ὄρθιοι κι' εἶχαν ὁρκιστῆ νὰ πεθάνουν, μὰ νὰ μὴν ὑποχωρήσουν.

Ἔτσι ὄρθιοι σκοτώθηκαν ὅλοι. Μὰ ἡ ὁρμὴ τοῦ Ἀλέξανδρου ἦταν τόσο μεγάλη, ποὺ οἱ Θηβαῖοι δὲν μπόρεσαν πιὰ ν' ἀνθέξουν, λύγισαν κι' ἄρχισαν νὰ φεύγουν.

Εἶδε ὁ Φίλιππος καὶ διέταξε ἀμέσως ἀντεπίθεσι. Οἱ Ἀθηναῖοι, κουρασμένοι ὅπως ἦταν, κλονίζονται. Βλέπουν τοὺς Θηβαίους νὰ φεύγουν, κυριεύονται ἀπὸ πανικό. Ἀρχίζουν νὰ φεύγουν κι' αὐτοί.

Γυρίζει τότε ὁ Ἀλέξανδρος, ρίχνεται στὸ κέντρο ἀπὸ τ' ἀριστερά· ρίχνεται κι' ὁ Φίλιππος ἀπὸ τὰ δεξιά, τρέπεται καὶ τὸ κέντρο σὲ φυγή. Ὁ Φίλιππος καβάλλα στὸ ἄλογό του χυμάει ἀκάθεκτος. Μὰ τὸ ἄλογό του σκοντάφτει σ' ἕνα βράχο κι' ὁ Φίλιππος γκρεμίζεται. Οἱ ἐχθροὶ τὸν κυκλώνουν.

Ἀκουμπησμένος στὸ βράχο ὁ Φίλιππος μάχεται γενναῖα. Μὰ οἱ ἐχθροὶ εἶναι πολλοί, κινδυνεύει. Τὸν βλέπει ὁ Ἀλέξανδρος, τρέχει σὰν ἀστραπὴ μὲ τὸ Βουκεφάλα. Τρέχουν πίσω του κι' οἱ σύντροφοί του. Διασκορπίζουν τοὺς ἐχθρούς, ὁ Φίλιππος σώζεται.

Ὁ Φίλιππος τότε ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ γυιοῦ του:

— Σοῦ ἔδωκα μιὰ φορὰ τὴ ζωή, Ἀλέξανδρε· ἐσὺ μοῦ τὴν ἔδωκες δυὸ φορές, τοῦ λέει. Δυὸ φορὲς μ' ἔσωσες ὡς τώρα...

—Ἄς μὴ χάνουμε καιρό, πατέρα! Καβαλλίκεψε τὸ ἄλογό σου, νὰ σὲ δοῦν οἱ φαλαγγῖτες μας, νὰ μὴ νομίσουν πὼς σκοτώθηκες. Κι' ἐμπρός!

Ὥρμησαν πάλι κυνηγῶντας τοὺς Ἀθηναίους. Ἄξαφνα ὁ Φίλιππος σταμάτησε τὸ ἄλογό του. Στράφηκε στὸν Ἀλέξανδρο ποὺ ἔτρεχε δίπλα του.

—Ἀλέξανδρε, εἶπε, κοίταξε!

Σ' ἕνα βράχο εἶχε μπερδευτῆ ὁ χιτώνας κάποιου Ἀθηναίου ποὺ ἔφευγε κατατρομαγμένος. Σήκωνε τὰ χέρια καὶ φώναζε βοήθεια.

Ὁ Ἀλέξανδρος κοίταξε τὸν πανικόβλητο φυγάδα.

— Τὸν γνωρίζεις; εἶπε.

—Ὁ Δημοσθένης! ἔκαμε ὁ Ἀλέξανδρος κατάπληκτος.

Ὁ Φίλιππος γέλασε, κέντησε τὸ ἄλογό του.

—Δημοσθένη! Δημοσθένη φίλε, φώναζε, στάσου!

Μὰ ποῦ ν' ἀκούσῃ ὁ Δημοσθένης! Ξεμπέρδεψε ἀπὸ τοὺς βράχους, βγῆκε μὲ σκισμένο χιτῶνα, καὶ κοίταξε πίσω του. Τὸν ἔφταναν πιὰ οἱ Μακεδόνες, θὰ τὸν ἔπιαναν αἰχμάλωτο. Τί νὰ κάμῃ; Πέταξε τὴν ἀσπίδα του γιὰ νὰ μὴ τὸν βαραίνῃ κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ μὲ τὰ πόδια στὴ ράχι!

Ὁ Φίλιππος ἔσκασε στὰ γέλια.

—Μάζεψε τὴν ἀσπίδα του! πρόσταξε ἕνα στρατιώτη. Μετὰ τὴ μάχη μοῦ τὴ δίνεις. Θέλω νὰ τοῦ τὴ στείλω δῶρο, νὰ μὲ θυμᾶται.

Ἡ σύγκρουσις ἦταν φοβερή.

Ὁ ἥλιος πιὰ βασίλεψε. Ὁ Φίλιππος ἔδωκε διαταγὴ στὸ στρατό του νὰ σταματήσῃ.

—Φτάνει! εἶπε. Δὲν εἶναι ἐχθροί μας νὰ τοὺς ἐξοντώσουμε. Εἶναι ἀδερφοί μας, τιμωρήθηκαν ἀρκετά, φτάνει!

Στρατοπέδεψαν στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ. Ὁ Φίλιππος ἔστρωσε πλούσια τραπέζια, ἄρχισε νὰ τρώῃ καὶ νὰ πίνῃ μὲ τοὺς φίλους του, γιορτάζοντας τὴ νίκη. Ὁ Ἀλέξανδρος κουρασμένος ξαπλώθηκε στὴ σκηνή του καὶ φώναξε τὸ Στέφανο.

—Φέρε μου, εἶπε, Στέφανε, τὸ μαντύα μου.

Ὁ Στέφανος ἔτρεξε, τοῦ τὸν ἔφερε.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἔβγαλε ἕνα κύλινδρο ἀπὸ μαλακὸ δέρμα. Τὸν ξετύλιξε· ἦταν γεμᾶτος μικρὰ μικρὰ γραμματάκια.

—Ξέρεις τί εἶναι αὐτό; ρώτησε ὁ Ἀλέξανδρος.

—Ξέρω, ἀποκρίθηκε ὁ Στέφανος, ποὺ ἔβλεπε συχνὰ τὸ βασιλόπουλο νὰ τὸ διαβάζῃ.

—Τί;

—Ὁ Ὅμηρος.

—Ναί, μοῦ τὸν χάρισε ὁ δάσκαλός μου ὁ Ἀριστοτέλης καὶ δὲν τὸν ἀποχωρίζουμαι ποτέ. Κάθισε λοιπὸν στὸ σκαμνὶ αὐτὸ κι' ἄρχισε νὰ μοῦ διαβάζῃς.

Ὁ Στέφανος κάθισε στὸ σκαμνὶ καὶ μὲ ζωηρὴ φωνὴ ἄρχισε νὰ διαβάζῃ τοὺς στίχους τοῦ Ὁμήρου. Ὁ Ἀλέξανδρος ἔκλεισε τὰ μάτια του εὐτυχισμένος καὶ σὲ λίγο τὸν πῆρε ὁ ὕπνος.

Κεφ. 28.

Ὁ Φίλιππος ἦταν τώρα κύριος τῆς Ἑλλάδας.

—Πρέπει νὰ τιμωρήσουμε ἀλύπητα τοὺς ἐχθροὺς νὰ μὴ σηκώσουν πιὰ κεφάλι, τοῦ εἶπε ὁ γενναῖος στρατηγός του ὁ Ἄτταλος.

—Ναί! Ναί! φώναξαν κι' οἱ ἄλλοι στρατηγοί.

—Ποιοὺς ἐχθρούς; ρώτησε ὁ Φίλιππος καρφώνοντας τὸ πονηρό του μάτι ἀπάνω τους.

—Νά, τοὺς Θηβαίους, τοὺς Ἀθηναίους, τοὺς Πελοποννήσιους...

—Αὐτοὶ ἐχθροί μας; Μὰ ξεχνᾶτε πὼς εἴμαστε Ἕλληνες;

Ὅλοι σώπασαν ντροπιασμένοι.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἄκουγε καὶ θαύμαζε τὸν πατέρα του. Μεγάλος νοῦς, ἔβλεπε μακριά, ἔνοιωθε μέσα του ὅλη τὴν Ἑλλάδα ἑνωμένη, ἕνα βασίλειο ἀδιαίρετο, ἀδερφωμένο, παντοδύναμο.

«Ὁ πατέρας μου, συλλογίζουνταν ὁ Ἀλέξανδρος, ἀρχίζει τὸ μεγάλο ἔργο, ἐγὼ θὰ τὸ τελειώσω. Ὁ πατέρας μου εἰρηνεύει ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν ἑνώνει· ἐγὼ θὰ γίνω ἀρχηγός τῆς

ΤΑ ΒΟΤΑΝΑ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

Ἔχω κάμποσον καιρὸ ποὺ διάλεξα γιὰ κατάλυμα ἕνα δάσος, ἕναν ἥμερο πευκότοπο κατοικημένο. Τὸν χειμῶνα βέβαια δὲν βρίσκει κανεὶς πολὺν κόσμο ἐδῶ ἀπάνου, εἴμαστε ὅμως ἀρκετοὶ ὅσο γιὰ νὰ κρατοῦμε συντροφιὰ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Τὶς νύχτες, ποὺ δέρνουνται ὄξω τὰ πεῦκα μὲ τὶς κουκουνάρες τους κι' ὁ ἄνεμος παίζει τὶς δαιμονικές του συναυλίες, δὲ μπορεῖς νὰ κοιμηθῇς ἥσυχα ἂν δὲν νοιώθῃς κάπου κοντὰ ἕναν ὅμοιό σου.

Μὰ οἱ ἀνάποδοι καιροὶ πέρασαν πιά, καὶ τώρα ἔχουμε ἄνοιξι, λιακάδες, χαρὰ Θεοῦ. Ὅλα χρειάζουνται, συλλογιέμαι σήμερα, ὅλα ἔχουν τὸ σκοπό τους. Ἂν δὲν ἔβρεχε ὁλάκερες βδομάδες κι' ἂν ἡ γῆ δὲν εἶχε πιῆ τόσο νερό, ἀπὸ ποῦ θὰ φύτρωναν ὅλ' αὐτὰ τὰ χορτάρια καὶ θ' ἀνθιζαν τὰ χαμόκλαδα καὶ θὰ ξεπετιῶνταν τὰ λουλούδια; Περπατεῖς μέσ' στὸ λόγγο καὶ δὲν ἔχεις τί νὰ πρωτοκοιτάξῃς, τόσες κρυμμένες ὀμορφιὲς σὲ τριγυρίζουν. Ποῦ τὰ φύλαγε μέσα στοὺς κόρφους της τόσους μῆνες ἡ φύσι τὰ μικρὰ τοῦτα φύτρα, ποὺ ἄξαφνα φανερώνουνται μὲ ὅλη τὴν ταπεινή τους δόξα! Εἶναι μυστήριο τὸ τί κλείνει τὸ χῶμα, τὸ κοινὸ αὐτὸ στοιχεῖο ποὺ τὸ πιστεύουμε ἀναίσθητο.

Κι' ὅμως μπορεῖ νὰ περάσῃς ἀπὸ δίπλα τους χωρὶς νὰ προσέξῃς καθόλου τὶς ἀπέριττες αὐτὲς ὑπάρξεις ποὺ, μὴ ἔχοντας τρόπο νὰ ξεκολλήσουν ἀπὸ τὴν πετραδερὴ ἐπιφάνεια, περιορίζουνται νὰ σαλεύουν κάπου - κάπου τὰ φύλλα ἢ τὶς κορφές των στὸν ἀέρα. Πρέπει νὰ ἔχῃ συνηθίσει τὸ βλέμμα σου σὲ παρόμοιες ἀθόρυβες κινήσεις, ἀλλιῶς προσπερνᾷς μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, χωρὶς νὰ δίνῃς σημασία σὲ μικροπράματα, καὶ τότε σοῦ ὁρκίζουμαι πῶς δὲ βγαίνει κανένας ἄλλος ἀπὸ σένα ζημιωμένος. Ἄχ, πόσα μᾶς ξεφεύγουν ὁλοένα — καὶ πολλὲς φορὲς γιὰ πάντα — ἐπειδὴ δὲν καταδεχόμαστε νὰ σκύψουμε λιγάκι. Τὰ ζωντανὰ ἔχουν φωνὴ καὶ μᾶς εἰδοποιοῦν. Τὰ πουλιὰ τὰ βλέπουμε, γιατὶ φτερουγίζουν ἀπάνου ἀπ' τὸ κεφάλι μας. Μὰ τί νὰ εἰπῇ κανεὶς γιὰ τὰ φτωχὰ χορτάρια, ποὺ τοὺς λείπουν ἡ γλῶσσα μαζὶ καὶ τὰ φτερά;

Μπροστὰ στὸ τραπέζι μου ἔχω ἕνα μάτσο ἀνόμοια φυτὰ ποὺ τἄφερα ἀπὸ τὸν σημερινό μου περίπατο στὸ δάσος. Δὲν ἔκαμα πολὺ δρόμο γιὰ νὰ τὰ βρῶ, κάθε ἄλλο. Χώθηκα ἁπλούστατα στὸ σύδεντρο κι' ἁπλώνοντας τὰ χέρια μου τὰ μάζεψα ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ. Δὲν εἶναι ποικιλίες ποὺ μπορεῖ νὰ τὶς ἰδῇ κανεὶς στὰ περιβόλια· ἐκεῖ καλλιεργοῦν ἄλλα εἴδη, ἥμερα καὶ ἀκριβά. Τὰ δικά μας εἶναι ἀγριολούλουδα καὶ βοτάνια, ἀπ' αὐτὰ ποὺ βγαίνουν κάθε χρόνο μοναχά τους καὶ ποὺ μπορεῖς νὰ τὰ κόψῃς χωρὶς νὰ σοῦ μιλήσῃ κανένας.

Αὐτὰ ἐδῶ τὰ λουλούδια, ποὺ δὲν ἔχουν ποτὲ παραπάνω ἀπὸ πέντε φύλλα, λέγονται κουνοῦκλες. Εἶναι δυὸ λογιῶν, ἄσπρα καὶ κόκκινα. Τὰ πρῶτα μοιάζουν στὸ χρῶμα καὶ στὸ σχῆμα μὲ τ' ἄνθη τῆς ἀγριοτριανταφυλλιᾶς, μόνο ποὺ δὲν ἔχουν γύρω τους ἀγκάθια. Φυτρώνουν πολλὰ μαζὶ πάνου στὸ θάμνο τους μὲ τὰ μαλακὰ φύλλα, χώρια ὅμως τὸ ἕνα σόϊ, χώρια τ' ἄλλο. Τὴν κίτρινη καρδιά τους, ποὺ μυρίζει κι' ὡραῖα, πᾶνε τέτοιον καιρὸ καὶ τὴ βυζαίνουν οἱ μέλισσες.

Στὴν παραγωγὴ τοῦ μελιοῦ ἔχουν νὰ κάμουν καὶ τὰ λουλούδια τῆς ἀσφάκας. Τὰ φύλλα της εἶναι ἀκόμα τρυφερὰ καὶ δὲ σκορποῦν ἐκεῖνο τὸ βαρὺ χνούδι ποὺ σοῦ βουλλώνει τὰ ρουθούνια, ὅταν τύχῃ νὰ βρεθῇς ἀνάμεσα σὲ ἀσφάκες πολλές, καὶ ποὺ σηκώνεται ἄλλως τε μὲ τόση εὐκολία. Τὸ λουλούδι τους, κίτρινο, πολὺ μεγάλο, ξεβγαίνει ἀπὸ τὴν κορφὴ τοῦ κοτσανιοῦ μὲ τρόπο ποὺ θυμίζει τὰ κεριὰ τῶν μανουαλιῶν στὴν ἐκκλησιά. Πρόκειται γιὰ μιὰ κυκλικὴ θήκη μὲ πολλὰ χωρίσματα ποὺ μέσ' ἀπ' τὸ καθένα τους μπορεῖς νὰ βγάλῃς ἕνα μέρος τοῦ λουλουδιοῦ. Ἂν βυζάξῃς τὴ ρίζα του ἀπ' τὸ ἄνοιγμά της, θὰ νοιώσῃς μιὰ γεῦσι γλυκειά, ποὺ τὴ στερεῖς ὅμως ἀπὸ τὴ μέλισσα. Ἡ θήκη αὐτή, ἅμα περάσῃ ὁ καιρός της καὶ στεγνώσῃ, παρουσιάζει ἀρκετὴ ὁμοιότητα μὲ τὴ σφηκοφωλιά, ὅπως τὴ βρίσκει κανεὶς σὲ ξεροτοίχια ἢ μέσ' στὸ τρυπημένο χῶμα.

Τὸν ἴδιο περίπου χυμὸ περιέχουν καὶ τὰ λουλούδια — ἂς τὰ ποῦμε ἔτσι, μολονότι δὲ μᾶς γεμίζουν τὸ μάτι — ἑνὸς ἄλλου χορταριοῦ ποὺ τὸ λένε στὴν ἐπαρχία «βλαχοποῦλα». Τὸ κοτσάνι του, ποὺ φτάνει ὡς σαράντα πόντους, ἔχει χρῶμα κοκκινωπὸ· τὸ ἴδιο καὶ τὰ φύλλα του, ποὺ σχηματίζουν εὐρύχωρο περίβλημα, μ' ἕνα κάτι σὰ γλωσσίδι στὴ μέση.

Αὐτὸ πάλι τὸ χορταράκι μὲ τὰ κίτρινα σκάγια, χωρισμένο τὄνα μὲ τ' ἄλλο στὴν κορφή, δὲ θὰ μποροῦσα νὰ τὸ καθορίσω καλύτερα, ἂν δὲ μοῦ ἔλεγε τ' ὄνομά του ἕνα τσοπανόπουλο, ποὺ τοῦ τὸ ἔδειξα μέσα στὸ δάσος.

— Εἶναι τῆς ὀχιᾶς τὸ χορτάρι, μοῦ εἶπε χωρὶς δισταγμό. Δὲν ξέρω γιατὶ τὄβγαλαν ἔτσι, ἀλλὰ τὰ φύλλα του κάτου στὴ ρίζα ἔχουν εὐωδιά. Οἱ γυναῖκες οἱ δικές μας τὰ βάνουν μέσ' στὰ σκουτιά τους καὶ στὶς κασέλες γιὰ νὰ μοσκοβολοῦν.

— Ἀμ' ἐτοῦτο πῶς τὸ λέτε ἐσεῖς; τὸ ρώτησα μὲ διπλωματία.

— Λυκόλουρο! φώναξε μόλις τὸ πῆρε στὰ χέρια του καὶ τὸ μυρίστηκε. Αὐτὸ εἶναι γιατρικό. Ἔβλεπα τὸν πατέρα μου νὰ μαζώνῃ ἀγκαλιὲς ἀπ' αὐτό.

— Καὶ γιατί τὸ λέτε ἔτσι;

Τὸ τσοπανόπουλο μοῦ ἀπάντησε μὲ μιὰ χειρονομία. Ἔστριψε δηλαδὴ μὲ τὰ δάχτυλά του τὸ εὐλύγιστο χορτάρι δείχνοντάς μου μὲ τοῦτο καὶ τὴ στερεότητά του. Περισσότερα δὲν ἤξερε οὔτ' ἐκεῖνο. Κύριος οἶδε μὲ τί παραδόσεις, μὲ τί πεποιθήσεις συνδέονται αὐτὲς οἱ τόσο ἐκφραστικὲς ὀνομασίες!

Ἔχουμε τόσα ἄλλα μπροστά μας ἀκόμα, σὲ ποιὸ νὰ πρωτοδώσουμε σειρά;

Αὐτὴ τὴν ὡραία φούντα μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴ γνωρίσῃ μὲ τὸ πρῶτο πῶς δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ ρεῖκι. Ἔχει κι' ἀμέτρητα μικρὰ λουλούδια, πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες ἦταν ἄσπρα, τώρα ἔγιναν καφετιά. Μὰ πόσες φορὲς τὸ χρόνο ἀνθίζουνε τὰ βλογημένα; Τὸ χινόπωρο βλέπει κανεὶς ὁλόκληρη πλαγιὰ σκεπασμένη ἀπὸ τὸ λουλουδιασμένο αὐτὸ χαμόκλαδο. Ὁ χρωματισμὸς τῶν ἀνθέων του παίζει ἀνάμεσα στὸ λευκό, τὸ τριανταφυλλὶ καί, ὅταν παίρνουν πιὰ νὰ στρίβουνε, στὸ καστανό.

Ἐτούτη ἡ ἄλλη βέργα ἡ ἀγκαθωτὴ (τόσο ποὺ νὰ τρομάζῃς νὰ τὴν κόψῃς) μὲ τὰ ὄμορφα κίτρινα ἄνθη εἶναι τὸ σφελάγτι, θάμνος ποὺ φτάνει σὲ ὕψος ἀρκετό. Ἀγκάθια ἔχει — μὰ ὄχι τόσο μεγάλα, βαμμένα μάλιστα στὴν ἄκρη σὰν τοῦ παραπάνου — καὶ ἡ ἀφάνα ποὺ, ἁπλωτὴ μάλιστα ὅπως εἶναι, μοιάζει μὲ δίχτυ. Ἄνθησε τώρα κι' αὐτή, ἔβγαλε πλῆθος φυλλαράκια κι' ἕναν καρπὸ ἀπὸ μικροὺς κόκκινους σβώλους. Σ' ἕνα μέρος ἐμέτρησα δώδεκα ἀπ' αὐτούς. Ἔχουν μάλιστα ἀπὸ τ' ἀπέξω μέρος κι' ἕνα περίεργο πράσινο κόσμημα σὲ σχῆμα σταυροῦ.

Ποῦ νὰ τελειώσουμε ἀκόμα! Ἔχουμε αὐτὸ τὸ πρασινάκι ποὺ τὴν ἐπιφάνειά του τὴν προστατεύουν δυσανάλογα στὸ μέγεθος ἀγκάθια καὶ ποὺ ἡ πλατειά του βάσι ριζώνει σχεδὸν ἀπ' εὐθείας στὸ χῶμα. Εἶναι ἕνα ἀρχαῖο ἀγγεῖο ὁλόϊδιο, ἕνα βάζο ποὺ δὲν τοῦ λείπουν κιόλας οὔτε τὰ λουλούδια ἀπὸ πάνου. Τί θαυμαστὴ ποὺ εἶναι, ἀλήθεια, ἡ φύσι!

Πῶς νὰ τὸ λένε τάχα αὐτὸ τὸ ἁπλὸ κομψοτέχνημα καὶ πῶς ἐτοῦτο τ' ἄλλο, τὸ κόκκινο, ποὺ μοιάζει τόσο πολὺ μὲ χωνὶ φωνογράφου; Χωρίζεται μὲ μιὰ ἀνεπαίσθητη πτύχωσι σὲ πέντε καί, ἂν καλοπροσέξῃς, σὲ δέκα μέρη κανονικά. Μοιάζουν ἀκόμα σὰ μεταξωτὴ καλορραμμένη φουστίτσα κούκλας γυρισμένη πρὸς τὰ πάνου.

Μένουν ἀκόμα: ἕνα ψηλὸ γαλάζιο λουλούδι ποὺ τὸ κοτσάνι του εἶναι φορτωμένο ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ μὲ κάτι σακκουλάκια τριγωνικὰ μὲ σπόρους μέσα· ἕνα ἄλλο ὅμοιο μὲ τὰ κοντάρια ποὺ κρατοῦν τὰ παιδιὰ στὶς λαμπαδηφορίες καὶ ποὺ ἀναδίνει στὴν κορφή του ἕνα εἶδος ἀστερόσχημα στολίδια. Πῶς νὰ τὰ περιγράψῃ κανείς, ποὺ εἶναι τόσο μικροσκοπικὰ καὶ τόσο πολυσύνθετα!

Ἐκεῖνο τ' ἄλλο πάλι δὲν εἶναι πυροτέχνημα, ἀφοῦ μπορεῖς μ' ἕνα ἁπλὸ φύσημά σου νὰ σκορπίσῃς στὸν ἀέρα τὸ ἡμικυκλικό του ἐπιστέγασμα; Πούφ κάνεις, κι' ἕνα σωρὸ ἄσπρες μυγίτσες ξεκινοῦν μὲ μιᾶς ἀπὸ τὸ στόμα σου. Καὶ πῶς νὰ κρατήσῃς τὸ θαυμασμό σου μπροστὰ σ' αὐτήν, ἔπειτα, τὴ λυγερὴ κόρη τῆς γῆς, ποὺ ἡ φουντίτσα της εἶναι χρωματισμένη τόσο παράξενα, μὲ πιτσιλίσματα μελιτζανιὰ στὸ μέσα μέρος;

Ἄλλα δυὸ χορταράκια θὰ μποροῦσε νὰ μὴν τὰ ξεχωρίσῃ κανεὶς ἐξ ἀρχῆς, συγγενεύουν τόσο πολὺ ἀναμεταξύ τους. Ἀλλὰ δὲν εἶναι τὸ ἴδιο. Τὸ ἕνα μοιάζει μὲ τουλούπα, σὰν αὐτὲς ποὺ γνέθουν ἀκόμα στὰ χωριά. Μέσ' ἀπ' τὴν ἁπαλὴ μάζα ξεπροβάλλουν κάτι ἁδρότερες τρίχες, ὅμοιες μὲ τὰ μουστάκια τοῦ γάτου. Στὸ ἄλλο πάλι διακρίνεις μικρὲς κλωστὲς κοκκινοβαμμένες.

Ἄφησα γιὰ τὸ τέλος αὐτὸ τὸ περίεργο σαρκερὸ λουλούδι μὲ τὴν κάπως ξινὴ μυρουδιὰ καὶ τὰ σὰ βελοῦδο κόκκινα φύλλα ποὺ ξεπροβάλλουν τὰ μακρουλὰ κίτρινα μπουμπούκια του. Τὸ σχῆμά του μοῦ θυμίζει στὸ σύνολό του τὸ περίφημα κέρας τῆς Ἀμαλθείας ἀπὸ τὴν ἀρχαία μας μυθολογία.

Κι' ἐσένα πῶς νὰ σὲ ὀνομάσω μικρούλικο, τρισχαριτωμένο, γαλανομάτικο ἄνθος; Εἶσαι ἕνα ἄστρο ἀπαράλλαχτο, ἕν' ἀστρουλάκι ποὺ ἔπεσε ἀπ' τὸν οὐρανὸ στὰ χώματά μας καὶ ζῇ ἀπαραπόνευτο ἀνάμεσα στοὺς ἀνώνυμους συντρόφους του. Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ νἆναι μαζί σου, ποὺ μ' ἔκανες σήμερα νὰ δακρύσω ἀντικρύζοντας τὴν τόσο παρθενικὴ σεμνότητά σου...

Χαμόκλαδα καὶ χαμολούλουδα, βότανα καὶ φύτρες λογιῶν - λογιῶν ξεμυτίζουν τέτοια ἐποχὴ στὶς ἐξοχές, στὰ ρέματα, στὶς λάκκες, κάτου ἀπὸ τὰ μεγάλα δέντρα, δίπλα σὲ πετροῦλες ἢ σὲ τρῦπες ποὺ ἄνοιξαν τὰ σκαθάρια. Μπορεῖς νὰ περάσῃς ἀπὸ πάνω τους χωρὶς νὰ ὑποψιαστῇς, τόσο διακριτικὴ εἶναι ἡ παρουσία τους. Ζοῦν ἀπόμερα καὶ χωρὶς φιλοδοξίες, ἕνας κόσμος ποὺ ἀκολουθεῖ τὸν ἀτάραχο, τὸν αἰώνιο ρυθμό του κάτου ἀπὸ τὸ πρᾶο βλέμμα τοῦ Δημιουργοῦ.

Οἱ βιαβασμένοι ἄνθρωποι σπάνια στέκουνται μπροστά τους. Βιαστικοὶ κι' ἀνυπόμονοι, κυνηγᾶνε τοὺς μεγάλους σκοπούς, τὶς χίμαιρές των, μὴ νοιώθοντας πῶς ἐπιταχύνουν ἔται τὴν πορεία πρὸς τὸ τέλος τους. Κι' ἂν καμμιὰ φορὰ θελήσουν νὰ μάθουν τὰ μυστικὰ τοῦ φυτικοῦ βασίλειου, δὲν ξέρουν τίποτ' ἄλλο παρὰ ν' ἀνοίγουνε χοντρὰ βιβλία καὶ νὰ συλλαβίζουν ἀκαταλαβίστικα λατινικά. Τὰ λουλούδια καὶ τὰ χορταρικά, σοφοὶ πιὸ ἀμαθοὶ ἀπὸ τοὺς βοσκούς, τὰ ξέρουνε μονάχα ἀπ' τὶς εἰκόνες τους. Κι' ὅταν τύχῃ ποτὲ νὰ φέρουν τὰ βήματά τους στὴν ἀνοιγτωσιά, δὲν ἔχουνε μάτια νὰ δοῦνε πῶς κουνᾶνε πίσω τὸ κεφάλι τους αὐτοὶ οἱ μικρόσωμοι κάτοικοι τοῦ δάσους ποὺ τοὺς ἐπάτησαν σχεδὸν καὶ δὲν τοὺς πῆραν εἴδησι, οἱ τυφλοί.

Γ. ΑΝΕΜΗΣ

καὶ θὰ διαδώσω τὸ φῶς τῆς Ἑλλάδας σὲ ὅλη τὴν οἰκουμένη!»

— Εἶσαι σύμφωνος; ρώτησε ὁ Φίλιππος τὸ γυιό του.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλέξανδρος, ἔχεις δίκιο, πατέρα.

— Τοὺς Θηβαίους μονάχα θὰ τιμωρήσω! εἶπε ὁ Φίλιππος καὶ τὸ μάτι του ἄστραψε ἀγριεμένο. Αὐτοὶ ἦταν σύμμαχοί μου καὶ μὲ πρόδωσαν. Οἱ προδότες πρέπει νὰ τιμωροῦνται ἀλύπητα.

Ὁ Φίλιππος κράτησε τὸ λόγο του. Τιμώρησε τοὺς Θηβαίους, πούλησε σκλάβους ὅσους Θηβαίους εἶχε πιάσει αἰχμάλωτους, ἔδιωξε τοὺς Θηβαίους ἄρχοντες κι' ἔφερε τοὺς φίλους του. Κι' ἔβαλε φρουρὰ στὴν ἀκρόπολί τους τὴν Καδμεία.

Στοὺς Ἀθηναίους ὅμως φάνηκε ἐπιεικής.

— Μὴ φοβᾶστε, τοὺς εἶπε, δὲν ἀγγίζω τὴν ἐλευτερία σας. Ἡ Ἀθήνα εἶναι τὸ καμάρι τοῦ κόσμου, ἡ μητέρα τῆς ὀμορφιᾶς καὶ τῆς σοφίας. Τὴν ἀγαπῶ καὶ τὴ σέβουμαι. Καὶ στὸ μεγαλύτερο ἀκόμα ἐχθρό μου, τὸν Δημοσθένη, ἐπειδὴ εἶναι Ἀθηναῖος, θὰ κάμω ἕνα δῶρο: Τοῦ ἐπιστρέφω τὴν ἀσπίδα ποὺ τοῦ ἔπεσε στὴ μάχη, ὅταν ἔτρεχε!

Πέρασε τὸν Ἰσθμό, μπῆκε στὴν Πελοπόννησο, ὅλες οἱ πόλεις τοῦ ἔστειλαν πρεσβεῖες καὶ τὸν ἱκέτευαν νὰ μὴν τὶς πειράξῃ.

— Εἰρήνη! Εἰρήνη! τοὺς μηνοῦσε. Δὲ θέλω νὰ ὑποτάξω τὴν Ἑλλάδα· θέλω νὰ τὴν εἰρηνέψω. Μὴ φοβᾶστε!

Μονάχα ἡ Σπάρτη ἔμεινε οὐδέτερη. Οὔτε πολέμησε τὸ Φίλιππο, μὰ οὔτε κι' ἀνεγνώρισε τὴν ἀρχηγία του.

Ὁ Φίλιππος ἔφτασε μπροστὰ ἀπὸ τὴ Σπάρτη. Ζήτησε νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ ἀρχηγό.

Μὰ οἱ Σπαρτιᾶτες τοῦ ἀποκρίθηκαν περιγελῶντας:

— Ἂν νομίζῃς πῶς ἐπειδὴ νίκησες ἔγινες μεγαλύτερος, μέτρησε τὸν ἴσκιο σου.

Ὁ Φίλιππος στέλνει πάλι ἀπεσταλμένους:

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ ἀνυφάντρα

Σὰν ἄκουσε πὼς ἔπρεπε ν' ἀφήση τὸ σχολειὸ καὶ νὰ δουλέψη γιὰ νὰ βοηθήση τ' ἀδερφάκια της, νόμισε πὼς κάποιος τὴν ἔλουσε μ' ἕνα καζάνι ζεματιστὸ νερό. Κοίταξε τὴ μητέρα της μ' ἐρωτηματικὸν ὕφος ἐνῷ τὰ μάτια της βούρκωναν.

— Ναί, Μαρία παιδί μου, τῆς λέει ἡ μητέρα της, πρέπει νὰ δουλέψης τώρα ποὺ πέθανε ὁ πατέρας σου γιὰ νὰ μπορέσουν καὶ τ' ἄλλα παιδιὰ νὰ μορφωθοῦν λίγο. Ἐσὺ ἔμαθες ἀρκετὰ γράμματα... Βέβαια θἆτανε καλύτερα ἂν τέλειωνες τὸ γυμνάσιο, θὰ μποροῦσες νὰ βρῆς μιὰ καλὴ θέσι... Σκέψου ὅμως, ἡ σύνταξι τοῦ μακαρίτη τοῦ πατέρα σου εἶναι πολὺ μικρή... Πέντε ἄνθρωποι πῶς θὰ τὰ καταφέρουμε;

Ἡ Μαρία κατάλαβε τὴ στενοχώρια τῆς μητέρας της, ὡστόσο εἶπε:

— Δυὸ τάξεις εἶναι ἀκόμα, μαμά...

— Δυὸ τάξεις... δυὸ χρόνια... δὲν θὰ τὰ καταφέρουμε Μαρία... Ἂς μάθουν καὶ τ' ἀγόρια ὅσα ἔμαθες ἐσύ, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ βγοῦν στὴν κοινωνία μιὰ μέρα... Ἐσύ, εἶσαι κορίτσι, δὲν θἆσαι πάντα ἀναγκασμένη νὰ ἐργάζεσαι γιὰ νὰ ζῆς...

Τὸ κορίτσι δὲν εἶπε τίποτ' ἄλλο, χαμήλωσε τὰ μάτια γιὰ νὰ μὴ δῆ ἡ μητέρα του πὼς κλαίει καὶ πῆγε στὸ δωμάτιό του.

Ἤτανε ὁ καιρὸς ποὺ θὰ γραφότανε στὸ σχολειὸ κι' εἶχε τακτοποιήσει τὸ γραφεῖο της μὲ τὰ περυσινὰ βιβλία, ὡς ποὺ νἄβλεπε ποιὰ θὰ χάριζε στὸν ἀδελφό της καὶ ποιὰ θὰ κρατοῦσεν ἐκείνη.

Τ' ὄνειρό της ἤτανε νὰ σπουδάση, νὰ πάη στὸ πανεπιστήμιο καὶ νὰ γίνη μιὰ καθηγήτρια τῆς φιλολογίας.

Πολλὲς φορὲς ὡραματιζότανε τὴν ἐποχὴ ποὺ θὰ καθόταν στὴν ἕδρα καὶ θὰ δίδασκε.

Ἀκόμα σὰν κάποιος καθηγητὴς ἢ καθηγήτρια δίδασκε, ἡ Μαρία ἀφαιροῦνταν τόσο καὶ νόμιζε πὼς εἶναι ἐκείνη στὴν ἕδρα.

Πολλὲς φορὲς τὴν μάλωσαν οἱ καθηγητές της. Κάποτε μάλιστα ἡ ἀφηρημάδα της γίνηκε ἀφορμὴ νὰ γράψη γιὰ τιμωρία ἑπτὰ φύλλα ἀπὸ τὴν ἱστορία. Ὅμως τὸ κορίτσι ποὺ εἶχε φαντασία, δὲν ἔβαζε γνῶσι καὶ τὰ ὀνειροπολήματα γιὰ τὸ μέλλον δὲν εἶχαν τελειωμό.

Τώρα ὁ θάνατος τοῦ πατέρα της γκρέμιζε ὅλα τὰ ὄνειρά της. Θὰ τῆς στοίχιζε πολὺ ποὺ θἄφευγε ἀπὸ τὸ σχολειό...

Κάθησε μπροστὰ στὸ γραφεῖό της, κουλούριασε τὰ χέρια της, ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της κι' ἄρχισε νὰ κλαίη σιγά. Ἔμεινε κάμποση ὥρα ἔτσι ὥς ποὺ ξεκαθάρισε ἡ σκέψι της. Τὸ σπίτι της τὴν εἶχε ἀνάγκη. Ἤτανε τὸ πρῶτο παιδὶ κι' ὤφειλε νὰ γνοιαστῆ γιὰ τ' ἄλλα κι' ἐκείνη κάθεται καὶ κλαίει;

Σηκώθηκε καὶ κοίταξε ἕνα μικρὸ καθρεφτάκι. Τὰ μάτια της εἶχανε κοκκινίσει καὶ τὰ μαλλιά της κόλλησαν ἀπ' τὰ δάκρυα στὸ κούτελο. Παρουσίαζε μιὰν ἀστεία εἰκόνα. Ντράπηκε γιὰ τὴν ἀδυναμία της. Ἀναλογίστηκε τὰ λόγια τῆς μητέρας της καὶ εἶδε πόσο ἦσαν σωστὰ καὶ δίκαια, πλύθηκε, φτιάχτηκε καὶ πῆγε κοντά της.

— Μαμά, τί δουλειὰ νομίζετε πὼς μπορῶ νὰ κάνω;

— Μά... ξέρω κι' ἐγώ; Θὰ τὸ ποῦμε στὸ θεῖο σου ποὺ ἔχει ἀνώτερη θέσι στὸ Ὑπουργεῖο καὶ θὰ μᾶς ὁδηγήση.

Μίλησαν στὸ θεῖο κι' ὁ θεῖος σὲ φιλικά του πρόσωπα χωρὶς ἀποτέλεσμα. Σ' ὅλες τὶς δημόσιες θέσεις ζητοῦσαν ἀπολυτήριο γυμνασίου. Καὶ λοιπὸν τί θἄκαναν τώρα; Ὁ καιρὸς περνοῦσε καὶ τὰ οἰκονομικά τους στενόχωρα.

Ὅσο ἔμενε ἄνεργη ἡ Μαρία φρόντιζε τὸ σπίτι, βοηθοῦσε τὴ μητέρα καὶ διάβαζε τ' ἀδερφάκια της. Τὰ ροῦχα της ὅμως πάλιωναν κι' ἡ λίγη τροφὴ τὴν ἀδυνάτιζε μέρα μὲ τὴ μέρα. Σὰν καμμιὰ φορὰ τύχαινε νὰ συναντήση καμμιὰ συμμαθήτριά της στὸ δρόμο, ἔνοιωθε κάτι νὰ τῆς πιέζη τὴν ψυχὴ καὶ γύριζε ἀλλοῦ τὸ πρόσωπο. Μὰ δὲν ἔχασε τὸ θάρρος της.

— Πρέπει νὰ δουλέψω καὶ θὰ δουλέψω, εἶπε μιὰ μέρα στὴ μητέρα της. Ἂν ἤμουν ἀγόρι θὰ πήγαινα σ' ὁποιαδήποτε δουλειά. Δὲν ἔχει σημασία πὼς δὲν βρίσκω θέσι σὲ δημόσια ὑπηρεσία... Ἡ δουλειὰ δὲν ἔχει ντροπή.

— Τί θὰ κάνης, Μαρία, παιδί μου; τὴ ρώτησε ἡ μητέρα της.

— Ἄφησέ με μητέρα καὶ θὰ δῆς...

— Καμαρῶστε καὶ τὸ δικό μου...

Τόκ... τόκ... τόκ... Ἡ Μαρία σκυμμένη στὸν ἀργαλειὸ πετᾷ τὴ σαΐτα καὶ πατᾷ τὸ πέταλο. Οἱ κλωστὲς διασταυρώνονται. Στημόνι καὶ φάδι σμίγουν καὶ τὸ ἑλληνικὸ ὕφασμα ἑτοιμάζεται. Ὕστερα σταματᾷ, παίζει μὲ τὰ δάχτυλα καὶ τὰ χρωματιστὰ κοτὸν καὶ ξομπλιάζει μὲ νησιώτικα σχέδια. Δὲν χρειάστηκε πολὺς καιρὸς γιὰ νὰ γίνη μιὰ τέλεια ἀνυφάντρα καὶ νὰ παίρνη ἕνα καλὸ μεροκάματο.

Σοβαρὴ καὶ μετρημένη εἶχε κατορθώσει νὰ τὴ συμπαθοῦν καὶ νὰ τὴν ἐκτιμοῦν στὸ ἐργοστάσιο. Στὴν ἀρχὴ στενοχωρήθηκε.

Μιὰ διαφορὰ ἀνάμεσα στ' ἄλλα κορίτσια ἤτανε αἰσθητή. Σιγὰ σιγὰ ὅμως μὲ μιὰ οἰκειότητα ποὺ ἀναπτύχθηκε ἀνάμεσά τους, παρατήρησε πὼς πολλὰ κορίτσια, ἂν καὶ δὲν ἤξεραν γράμματα, εἶχαν καλοὺς τρόπους κι' εὐγενικὴ ψυχή. Ἔδεσε φιλία μὲ ἀρκετὲς κοπέλλες καὶ καμμιὰ φορὰ ὕστερ' ἀπ' τὴ δουλειά, πήγαιναν στὸ Ζάππειο, στὸ Βασιλικὸ Κῆπο ἢ στοὺς μεγάλους δρόμους τῆς Ἀθήνας νὰ χαζέψουν σὲ καμμιὰ βιτρίνα.

Ἡ Μαρία ἤτανε ἕνα ἁπλὸ κορίτσι. Ποτὲ δὲν ἐπιθυμοῦσε ὅ,τι δὲν μποροῦσε νἄχη καὶ σὰν ἔβλεπε τὶς φίλες της νὰ σταματοῦν καὶ νὰ λένε μὲ πόνο ἢ θαυμασμό: «Ἄχ! νἆχα τοῦτο τ' ὄμορφο καπελάκι, ἄχ αὐτὴ ἡ μεταξωτὴ κάλτσα εἶναι τρέλλα! Θὰ τὴν πάρω!» χαμογελοῦσε καὶ προσπαθοῦσε νὰ τοὺς ἐμπνεύση τὶς σκέψεις της γιὰ τὴν ἁπλότητα. Οἱ φίλες της δὲν τὴν ἔνοιωθαν.

— Ἄχ καϋμένη Μαρία! Προνόμιο τῶν πλουσίων θἆναι ἡ μεταξωτὴ κάλτσα; Ὅ,τι καὶ νὰ πῆς... τὸ πόδι εἶναι ὀμορφότερο μέσα σὲ μιὰ τριζάτη μεταξωτὴ κάλτσα!

— Δὲν θὰ γίνουμε καλύτεροι ἄνθρωποι, κορίτσια, μὲ τὴ μεταξωτὴ κάλτσα... Προτιμῶ ἂν μοῦ περισσέψη μιὰ δραχμὴ ν' ἀγοράσω ἕνα ὄμορφο βιβλίο ἢ ἕνα καλὸ περιοδικό... Νὰ πᾶμε σ' ἕνα καλὸ κινηματογράφο... σὲ καμμιὰ συναυλία...

Δὲν συμφωνοῦσαν πάντα μαζί της, μὰ τὸ κορίτσι δὲν στενοχωριότανε. Γύριζε μὲ τὸ χαμόγελο στὸ σπίτι, διηγῶντας στὴ μητέρα πόσες πῆχες πανὶ ὕφανε καὶ συζητοῦσε γύρω ἀπ' τὸ ἐπάγγελμά της μὲ τὴν ἴδια ἀγάπη καὶ περηφάνεια σὰν νἄτανε μιὰ καθηγήτρια. Βρῆκε πὼς κι' ἐδῶ μποροῦσε νὰ δημιουργήση, νὰ ἐμπνευσθῆ ὄμορφα σχέδια καὶ νὰ προσέξη ὥστε νὰ βγῆ ἕνα σωστὸ καλλιτέχνημα μέσα ἀπὸ τὰ χέρια της.

Καὶ κάποτε, σὰν οἱ παληές της συμμαθήτριες θὰ τὴν καλοῦσαν νὰ παρακολουθήση μιά τους διάλεξι ἢ ἕνα μάθημα, τὸ ἴδιο περήφανα θὰ μποροῦσε καὶ κείνη ν' ἁπλώση ἕνα μεταξωτὸ ἑλληνικὸ μαντῆλι ἢ ἕνα μπαμπακερὸ φουστάνι καὶ νὰ τοὺς πῆ:

— Καμαρῶστε καὶ τὸ δικό μου δημιούργημα. Εἶμαι μιὰ ἀνυφάντρα... μιὰ Ἑλληνίδα ἀνυφάντρα!

Θάλεια Ι. Καλλιγιάννη

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (16ης Ἰουνίου)

Τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς ἑορτῆς εἱστήκει ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔκραξε λέγων· ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρός με καὶ πινέτω. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ῥεύσουσιν ὕδατος ζῶντος. Τοῦτο δὲ εἶπε περὶ τοῦ Πνεύματος οὗ ἔμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν· οὔπω γὰρ ἦν Πνεῦμα Ἅγιον, ὅτι Ἰησοῦς οὐδέπω ἐδοξάσθη. Πολλοὶ οὖν ἐκ τοῦ ὄχλου ἀκούσαντες τὸν λόγον ἔλεγον· οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ προφήτης. Ἄλλοι ἔλεγον· οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός. Ἄλλοι ἔλεγον· μὴ γὰρ ἐκ τῆς Γαλιλαίας ὁ Χριστὸς ἔρχεται; Οὐχὶ ἡ γραφὴ εἶπεν ὅτι ἐκ τοῦ σπέρματος Δαῒδ καὶ ἀπὸ Βηθλεὲμ τῆς κώμης, ὅπου ἦν Δαυΐδ, ὁ Χριστὸς ἔρχεται; Σχίσμα οὖν ἐν τῷ ὄχλῳ ἐγένετο δι' αὐτόν. Τινὲς δὲ ἤθελον ἐξ αὐτῶν πιάσαι αὐτόν, ἀλλ' οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ' αὐτὸν τὰς χεῖρας. Ἦλθον οὖν οἱ ὑπηρέται πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαίους, καὶ εἶπον αὐτοῖς ἐκεῖνοι· διατί οὐκ ἠγάγατε αὐτόν; Ἀπεκρίθησαν οἱ ὑπηρέται· οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος. Ἀπεκρίθησαν οὖν αὐτοῖς οἱ Φαρισαῖοι· μὴ καὶ ὑμεῖς πεπλάνησθε; Μή τις ἐκ τῶν ἀρχόντων ἐπίστευσεν εἰς αὐτὸν ἢ ἐκ τῶν Φαρισαίων; Ἀλλ' ὁ ὄχλος οὗτος ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον ἐπικατάρατοί εἰσι. Λέγει Νικόδημος πρὸς αὐτούς, ὁ ἐλθὼν νυκτὸς πρὸς αὐτόν, εἷς ὢν ἐξ αὐτῶν· μὴ ὁ νόμος ἡμῶν κρίνει τὸν ἄνθρωπον, ἐὰν μὴ ἀκούσῃ παρ' αὐτοῦ πρότερον καὶ γνῷ τί ποιεῖ; Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· μὴ καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ; Ἐρεύνησον καὶ ἴδε ὅτι προφήτης ἐκ τῆς Γαλιλαίας οὐκ ἐγήγερται.

Πάλιν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησε λέγων· ἐγώ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἕξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

Τὸ ἔναντι Εὐαγγέλιον εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ξέρομε ὅτι οἱ μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος ἔτυχαν τῆς χάρης νὰ ἐμπνευσθοῦν μὲ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ ἔπειτα νὰ διασκορπισθοῦν εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς γῆς γιὰ νὰ διαδώσουν τὸ Εὐαγγέλιο καὶ συστήσουν τὰς εἰς διαφόρους τόπους ἐκκλησίας τῆς ἁγίας ἡμῶν θρησκείας. Δηλαδὴ ἀπ' τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἀνέλαβαν τὸ ἔργο τοῦ μεγάλου διδασκάλου των, τὸ ὁποῖον ἐξετέλεσαν πιστότατα καὶ μὲ φανατισμό. Ὅπως ξέρομε, πάντοτε σκοπὸς τοῦ Θεοῦ ἦταν νὰ σώσῃ τὸν κόσμο ἀπ' τὸ σκοτάδι τῆς ἁμαρτίας. Γι' αὐτὸ μὲ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα κατὰ διαφόρους καιροὺς ἐνέπνεε πολλοὺς εὐσεβεῖς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι σὰν ὄργανα τοῦ Θεοῦ ἐδίδασκαν τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας καὶ προφήτευαν ὅτι ὁ Θεὸς θὰ στείλῃ κι' αὐτὸν τὸν υἱόν του γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργο τους καὶ τέλος νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπον. Τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς τοὺς καθωδηγοῦσε σὲ κάθε τους πρᾶξι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα κι' αὐτὸ τὸ ἴδιο ἔχοντας μέσα του ὁ Σωτὴρ τῆς ἀνθρωπότητος κατώρθωσε τὸ κοσμοσωτήριο ἔργο του. Πιὸ φανερὰ τὴν ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ πιὸ πλούσια νὰ φανερώνεται τὴν βλέπομε ἀπ' τὴν ἡμέρα τῆς ἱδρύσεως τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὑπεσχέθη στοὺς μαθητάς του νὰ τοὺς στείλῃ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα γιὰ νὰ τοὺς καθοδηγῇ καὶ τοὺς ἐμπνέῃ στὸ ἔργο τους. Καὶ τὴν ὑπόσχεσι αὐτὴ τὴν βλέπομε νὰ πραγματοποιῆται τὴν πεντηκοστὴ ἡμέρα ἔπειτα ἀπ' τὴν Ἀνάστασί του. Ἀπ' τὴ στιγμὴ ἐκείνη οἱ ἀγράμματοι μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἄρχισαν νὰ μιλοῦν σ' ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ νὰ προκαλοῦν τὸ θαυμασμὸ ἐκείνων ποὺ τοὺς ἤξεραν. Ἐκτὸς αὐτοῦ τοῦ χαρίσματος, ἀπὸ δειλοὶ καὶ φοβισμένοι ποὺ ἦσαν ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή, γεμίζουν ἀπὸ θάρρος καὶ δύναμι καὶ ἔτσι ἀρχίζουν τὸ μεγάλο τους ἔργο. Πρῶτα σὰν ἄνθρωποι ποὺ ἦσαν εἶχαν τὰ ἐλαττώματά τους, τώρα ὅμως γίνονται ἐκλεκτὰ ὄργανα τοῦ Θεοῦ χωρὶς τὶς ἀνθρώπινες ἀτέλειες. Ἄπειρα εἶναι τὰ χαρίσματα ποὺ οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι ἔλαβαν μὲ τὴ Χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Αὐτὴ ὅμως ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δὲν ἐνέπνευσε μόνον τοὺς Ἀποστόλους, ἀλλὰ καὶ κατόπιν ἀπ' αὐτοὺς ἐνέπνευσε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ μένει πάντοτε κοντά της. Ἀλλὰ ἡ ἴδια χάρις μεταδίδεται διὰ μέσου τῆς Ἐκκλησίας καὶ σὲ κάθε ἄνθρωπο, σὲ κάθε χριστιανό, ἂν βέβαια εἶναι ἱκανὸς σ' αὐτό. Κάθε χριστιανός, ὑπακούοντας στὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ κάνοντας ἔργα θεάρεστα, κατορθώνει νὰ λάβῃ τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Εἰς τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας μας τὸ Ἅγιον Πνεῦμα παίζει τὸν πρωτεύοντα ρόλο. Γι' αὐτὸ κάθε μας σκέψι καὶ κάθε μας πρᾶξι πρέπει νὰ φροντίζωμε νἆναι σύμφωνη μὲ τὴ διδασκαλία τοῦ Σωτῆρος γιὰ νὰ γίνωμε ἱκανοὶ ν' ἀπολαύσωμε κι' ἐμεῖς τὰ μεγάλα χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ μὲ τὴν δύναμί του νὰ ἀξιωθοῦμε καὶ ἐπιτύχουμε τὴν αἰώνια σωτηρία μας.

❋ «ΕΙΡΗΝΗ ΥΜΙΝ!» ❋

Ἦταν ἀπόγευμα τῆς μεγάλης μέρας τῆς Ἀναστάσεως. Οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ, κλεισμένοι μὲ φόβο σ' ἕνα σπίτι στὰ Ἱεροσόλυμα, συζητοῦσαν γιὰ τὰ μεγάλα γεγονότα. Τρεῖς μέρες δὲν πέρασαν ἀκόμη καλὰ-καλά, ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Διδάσκαλός τους εἶχε χύσει τὸ αἷμα στὸ Σταυρό. Καὶ νά. Σήμερα παράξενα μηνύματα χτυποῦν στ' αὐτιά τους. Τὸ σῶμά του δὲν εἶναι πιὰ στὸν τάφο. Ὁ Πέτρος κι' ὁ Ἰωάννης πῆγαν στὸ μνῆμα, κι' εἶδαν μὲ τὰ ἴδια τὰ μάτια τους πὼς ἦταν ἄδειο. Τὰ νεκρικὰ σεντόνια μόνο βρίσκονταν ἐκεῖ. Μὰ οἱ καλὲς γυναῖκες, οἱ μυροφόρες, ποὺ πρωΐ-πρωΐ, πρὶν ἀκόμα νὰ φέξῃ, εἶχαν πάει στὸν τάφο, γιὰ ν' ἀλείψουν τὸ πανάγιο σῶμα τοῦ Κυρίου μὲ μύρα πολύτιμα, δὲν ἔλεγαν μόνο πὼς ὁ τάφος ἦταν ἄδειος. Ἐβεβαίωναν πὼς εἶχαν δῆ ἀγγέλους ὁλόφωτους κι' ὁλόλευκους, ποὺ τοὺς ἐκήρυξαν ἐκεῖνοι πρῶτοι τὸ χαρμόσυνο μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως. Κι' ἐβεβαίωναν ἀκόμη καὶ κάτι ἄλλο πιὸ σοβαρό. Τὸν εἶχαν δῆ. Ναί, τὸν εἶχαν δῆ τὸν ἀναστημένο Κύριο, τὸν εἶχαν ἀντικρύσει, τοὺς εἶχε μιλήσει.

Ὅλ' αὐτὰ ἐσκέπτοντο τώρα οἱ μαθηταί. Καὶ δὲν ἤξεραν ἀκόμη τί νὰ πιστέψουν καὶ τί νὰ παραδεχτοῦν. Σὰν παράξενα, σὰν ἀπίστευτα τοὺς φαίνονταν τὰ λόγια τοῦτα τῶν μυροφόρων. Γι' αὐτὸ ἦταν στενοχωρημένοι καὶ ταραγμένοι. Τὸ ἀπόγευμα εἶχε προχωρήσει. Ὁ ἥλιος κόντευε νὰ βασιλέψῃ. Κι' ἡ στενοχώρια τους ὅλο μεγαλώνει, ἡ ταραχή τους ὅσο πάει κι' αὐξάνει.

* * *

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ δύο μαθηταί, ὄχι ἀπ' τοὺς δώδεκα, μὰ ἀπὸ τὸν κύκλο τῶν «ἑβδομήκοντα», εἶχαν ξεκινήσει γιὰ τοὺς Ἐμμαοὺς. Ἕνα χωριουδάκι δυὸ ὧρες μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ. Ἡ χαρὰ τοῦ Θεοῦ ἦταν ἁπλωμένη στὴ φύσι, μέσα σὲ κεῖνο τὸ ἀνοιξιάτικο δειλινό. Τὰ δέντρα ἦσαν ὁλανθισμένα. Οἱ εὐωδιὲς τῶν λουλουδιῶν ἐγέμιζαν τὴν ἀτμόσφαιρα μὲ ἄρωμα λεπτό. Τὰ πουλιὰ κελαϊδοῦσαν γλυκά. Οἱ ἀχτῖνες τοῦ ἡλίου παιχνίδιζαν στὰ νερὰ τῶν αὐλακιῶν καὶ στὰ φύλλα τῶν δένδρων.

Καθὼς προχωροῦσαν, περπατησιὲς ἀκούστηκαν πίσω τους. Ἦταν κάποιος ἄγνωστος διαβάτης. Τοὺς πλησιάζει, τοὺς χαιρετάει καὶ βαδίζει μαζί τους.

— Σὰν τί λόγια εἶναι ποὺ συζητᾶτε μεταξύ σας κι' εἶστε σκυθρωποί; τοὺς ἐρωτᾷ.

Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ Κλεόπας, λέει τότε στὸν ἄγνωστο.

— Ἐσὺ μονάχα ἀπ' ὅσους μένουν στὰ Ἱεροσόλυμα δὲν ἔμαθες ὅλα ὅσα ἔγιναν ἐδῶ αὐτὲς τὶς ἡμέρες;

— Ποιά; ξαναρωτάει ὁ ξένος.

— Νά, ὅσα ἔγιναν στὸν Ἰησοῦ τὸν Ναζωραῖο, ποὺ ἀναδείχτηκε προφήτης μεγάλος, δυνατὸς στὰ ἔργα καὶ στὰ λόγια. Σ' αὐτὸν ποὺ οἱ ἀρχιερεῖς κι' οἱ ἄρχοντές μας τὸν καταδίκασαν σὲ θάνατο καὶ τὸν ἐσταύρωσαν. Κι' ἐμεῖς εἴχαμε τὴν ἐλπίδα πὼς αὐτὸς ἦταν ποὺ θὰ ἐλευθέρωνε τὸ Ἔθνος μας ἀπ' τὴ δουλεία. Μὰ σὰν νὰ μὴν ἔφταναν αὐτά, κάποιες γυναῖκες γνωστές μας πῆγαν σήμερα στὸ μνημεῖο καὶ γυρίζοντας μᾶς εἶπαν πράγματα ἐκπληκτικά. Ὅτι δὲν βρῆκαν τὸ σῶμά του στὸν τάφο, καὶ ὅτι εἶδαν καὶ ἀγγέλους ποὺ τὶς βεβαίωσαν πὼς ὁ Ἰησοῦς ζῇ.

Τότε ὁ ἄγνωστος, γυρίζοντας στοὺς δύο συνοδοιπόρους, τοὺς λέει:

— Ὢ ἀνόητοι, ποὺ ἡ καρδιά σας εἶναι τόσο δύσκολη στὸ νὰ πιστεύῃ ὅσα εἶπαν οἱ προφῆτες. Μὰ δὲν ξέρετε λοιπὸν ὅτι ὅλα αὐτὰ ἔπρεπε νὰ τὰ πάθῃ ὁ Χριστός, γιὰ νὰ μπῇ ὕστερα στὴν αἰώνια κι' ἀθάνατη δόξα του;

Κι' ἀρχίζοντας τότε ἀπ' τὰ συγγράμματα τοῦ Μωϋσῆ καὶ ἀπ' τὰ βιβλία τῶν προφητῶν, τοὺς ἀνέπτυξε μὲ τὴ σειρὰ ὅλα ὅσα εἶχαν προφητέψει οἱ προφῆτες γιὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστό.

Ἐκεῖνοι τὸν ἄκουαν μὲ μεγάλη προσοχή. Καθὼς μιλοῦσε γλυκά, ὡραῖα, ὁ ἄγνωστος αὐτὸς διαβάτης, τοὺς εἶχε καταμαγέψει. Τὰ λόγια του ἔμπαιναν μέσα στὴν καρδιά τους καὶ τὴν παρηγοροῦσαν καὶ τὴν ἔκαμναν νὰ λαχταρίζῃ. Λὲς κι' εἶχε ἀνάψει κάποια φλόγα μυστικὴ μέσα τους. Τόσο τοὺς εἶχε τραβήξει τὴν προσοχὴ ὁ ξένος, ὥστε δὲν κατάλαβαν πότε κιόλα ἔφτασαν στὰ πρῶτα σπίτια τοῦ χωριοῦ. Ἐκεῖνος τότε θέλησε νὰ συνεχίσῃ τὸ δρόμο του. Ἀλλὰ οἱ δυὸ μαθηταὶ δὲν τὸν ἄφιναν.

— Μεῖνε μαζί μας, τοῦ εἶπαν. Τώρα πιὰ βραδυάζει.

Ὁ ἄγνωστος ἐδέχτηκε. Τὸν πῆραν λοιπὸν στὸ σπίτι ποὺ θὰ ἔμεναν. Ἔστρωσαν τὸ τραπέζι καὶ κάθησαν νὰ φᾶνε. Ὁ ξένος τότε πῆρε τὸ ψωμὶ στὰ χέρια του, τὸ εὐλόγησε, τὸ ἔκοψε, κι' ἄρχισε νὰ τοὺς τὸ μοιράζῃ. Οἱ μαθηταὶ ξαφνίστηκαν.

Ἄνοιξαν διάπλατα τὰ μάτια καὶ κύτταξαν τὸν ἄγνωστο καλά. Τοὺς φάνηκε πὼς κάποιος πέπλος ποὺ τοὺς ἐσκέπαζε τὰ μάτια ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή, ἔπεσε. Τί ἔκπληξι! Μιὰ φωνὴ ἀνέβηκε στὰ χείλη τους:

— Ὁ Κύριος!

Μὰ πρὶν προφτάσουν νὰ τὸ ποῦν καλὰ-καλά, ὁ Ἰησοῦς εἶχε γίνει ἄφαντος. Γιὰ κάμποση ὥρα οἱ μαθηταὶ μένουν ἄφωνοι, ἀκίνητοι, παρατηρῶντας τὴ θέσι, ὅπου πρὶν ἀπὸ λίγο ἐκαθόταν ὁ λατρευτός τους Διδάσκαλος. Ὕστερα κύτταξαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον:

— Ἀλήθεια, ὅσην ὥρα μᾶς μιλοῦσε στὸ δρόμο, δὲν ἐνοιώθαμε τὴν καρδιά μας νὰ φλογίζεται μέσα μας;

Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ σηκώνονται πάνω. Δὲν εἶν' ὥρα γιὰ φαγητὸ τώρα οὔτε γιὰ λόγια. Ὁ Χριστὸς ἀνέστη, κι' οἱ ἄλλοι μαθηταὶ στὰ Ἱεροσόλυμα δὲν τὸ ξέρουν κι' εἶναι λυπημένοι.

Δρόμο λοιπόν, γιὰ τὴν Ἱερουσαλήμ. Φτερὰ κάνουν τὰ πόδια. Ἡ χαρὰ διώχνει τὸν κόπο.

Βρῆκαν συγκεντρωμένους τοὺς μαθητάς, ὅπως τοὺς ἄφησαν. Μόνον ὁ Θωμᾶς ἔλειπε. Συζητοῦσαν ζωηρὰ καὶ μόλις εἶδαν τοὺς δυὸ νὰ μπαίνουν, ἔτρεξαν ἀμέσως νὰ τοὺς ὑποδεχτοῦν καὶ νὰ τοὺς ποῦν:

— Ὁ Κύριος ἀνέστη. Παρουσιάστηκε στὸν Πέτρο.

Κι' οἱ δυὸ μαθηταὶ χαρούμενοι ἀπαντοῦν.

— Τὸν εἴδαμε κι' ἐμεῖς!

Κι' ἄρχισαν τότε νὰ διηγοῦνται ὅσα ἔγιναν στὸ δρόμο καὶ στοὺς Ἐμμαοὺς μὲ κάθε λεπτομέρεια.

Ὅλοι οἱ μαθηταὶ τοὺς εἶχαν περικυκλώσει κι' ἄκουσαν μὲ βαθειὰ προσοχὴ τὴ διήγησί τους.

Κι' ἐκείνη τὴ στιγμή, καθὼς ὅλοι συγκεντρωμένοι συζητοῦσαν γιὰ τὸν ἀγαπημένο τους Κύριο, νά! ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς παρουσιάζεται ἀνάμεσά τους. Τὸν κυττάζουν ἀμίλητοι, μὲ θαυμασμὸ καὶ μὲ κατάπληξι. Κι' ἐκεῖνος τοὺς λέγει:

— Εἰρήνη ὑμῖν!

. . . .

Εἰρήνη! Ὢ, δὲν ἐπόθησε τίποτ' ἄλλο ἡ ἀνθρωπότης, καὶ μάλιστα τὸν τελευταῖο καιρό, περισσότερο ἀπ' τὴν εἰρήνη. Κι' ὅμως, πόσο τῆς λείπει τὸ μεγάλο τοῦτο ἀγαθό. Καὶ πόσο ἡ ἀπουσία του ἀπ' τὴν σημερινὴν ἐποχή μᾶς ἔχει γονατίσει ὅλους, ἄτομα καὶ λαούς. Δυστυχῶς' ἡ ἀνθρωπότης δὲν ἄνοιξεν ἀκόμη συνολικὰ τὴν ἀγκάλη της πρὸς Ἐκεῖνον ποὺ μόνος μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ βαθειὰ καὶ παγκόσμια εἰρήνη. Πρέπει ὅμως ὅλοι νὰ τὸ καταλάβουμε, νὰ τὸ νοιώσουμε βαθειά. Μόνον ὅταν ἡ ἀνθρωπότης πιστέψῃ ἀληθινὰ καὶ ζωντανὰ τὸ Χριστὸ καὶ τὸν δεχτῇ γιὰ ὁδηγό της, μόνον τότε θὰ μπορέσῃ νὰ δοκιμάσῃ τὴ δική του εἰρήνη, τὴν εἰρήνη ποὺ ἀνέβλυσεν ἀπὸ τὸν τάφο του.

Ἂς εὐχηθοῦμε νὰ μὴν ἀργήσῃ ἡ ἐποχὴ αὐτή.

Α. Ι. ΓΚΙΑΛΑΣ

Η Α' ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Πολλές δόξες καὶ πολλὰ μεγαλεῖα εἶδε τὸ Ζάππειο ἀπὸ τότες ποὺ ὁ μεγάλος Ἕλληνας ποὺ τοὔδωσε τὄνομά του ἔκανε νὰ ὑψωθῆ περήφανο μέσα στὸ πανέμορφο τοπίο, μαρτυρώντας τὴν ἀγάπη τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς πρὸς τὸ καλὸ καὶ τὸ ὡραῖο.

Γιατὶ ἀληθινὰ κάθε Ἕλλην θὰ ἤθελε, ἂν ἤτανε σὲ θέσι, νὰ χαρίζη καὶ ἕναν τέτοιον φόρο ἀγάπης πρὸς τὴν πατρίδα του. Ποιὸς ξενητεμένος τὴ ξέχασε καὶ ποιὸς πλούσιος δὲν τῆς δώρισε ἀπὸ τὰ πλούτη του; Ὅπου νὰ γυρίσουμε τὸ μάτι σὲ κάθε γωνιὰ τῆς Ἑλλάδος βλέπουμε τὰ δῶρα τῶν παιδιῶν της νὰ τὴν στολίζουν καὶ νὰ τὴν εὐεργετοῦν.

Ἡ δόξα ὅμως ποὺ τὸ Ζάππειο εἶδε τὴν Κυριακὴ ἐκείνη τῆς 26 τοῦ Μάη ἤτανε μιὰ δόξα πρωτόφαντη καὶ ἐξαιρετική. Τῆς Ἑλλάδος ἡ νιότη, τοῦ λαοῦ μας ὁ ἀνθός, παρουσίαζε ἀπτὰ καὶ παραστατικὰ τὴ δημιουργική του θέλησι καὶ τὴ δυναμική του προσπάθεια. Ἐκεῖ μέσα ἀνάγλυφα ἔχει στηθῆ ὁ βωμὸς πάνω στὸν ὁποῖο σήμερα θυσιάζει ἡ νεαρὴ ἑλληνικὴ ψυχή. Σοβαρή, δραστήρια καὶ ἐπίμονη ἀκολουθεῖ τὸ μονοπάτι, ποὺ τῆς ἔδειξε ὁ Ἀρχηγός της βαδίζοντας πάντα πρὸς τὸν ἀνήφορο. Δὲν θὰ μποροῦσε κανείς μας πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια νὰ φαντασθῆ πὼς ἡ ἑλληνικὴ νεότητα ἤτανε δυνατὸ νὰ ἀφήση τὴ μαλθακότητα καὶ νὰ ἐργασθῆ, νὰ ξεχάση τὰ κούφια λόγια, τὰ φλύαρα, καὶ ν' ἀγαπήση τὰ ἔργα τὰ σιωπηλά.

Ἡ ἔκθεσι τῆς Ε. Ο. Ν. μᾶς δείχνει θαυμάσια ὁλόκληρη τὴ νέα Ἑλλάδα σὲ μιὰ ἀναγέννησι πνευματικὴ καὶ ψυχική, ποὺ σπάνια φάνηκε σ' ἄλλους λαοὺς μέσα σὲ τόσο λίγο χρονικὸ διάστημα. Μᾶς γεμίζει ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὸ παρὸν καὶ μᾶς κάνει νὰ πιστεύουμε σὲ μιὰ μελλοντικὴ ἄνθησι ἑλληνική, ὅπως ποτὲ πρίν.

Ὁ Ἀρχηγὸς μὲ τὸν Κυβερνητικὸ Ἐπίτροπο ἐπισκέπτονται τὴν Ἔκθεσι στὸ Ζάππειο.

Τί καρποὺς μπορεῖ νὰ δώση τέτοια σπορὰ μέσα σὲ τέτοιο χωράφι κρίνοντας ἀπὸ τὴν ἔκθεσι αὐτὴ μαντεύουμε χωρὶς δυσκολία.

Ἔφτασαν μόνο μερικὰ χρόνια καὶ μερικοὶ καλοὶ σποριάδες, πληρωμένοι ἀπὸ τὴν πνοὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ, γιὰ νὰ καλλιεργήσουν τὴν ψυχὴ τῆς νεότητος καὶ νὰ τὴ σπείρουν μὲ τὸ καλὸ στάρι.

Ἔτσι δημιουργήθηκε σήμερα ἕνας νέος τύπος παιδιοῦ καὶ ἐφήβου, ἕνας νέος τύπος κοριτσιοῦ, ποὺ ξεπερνώντας τὸ κατῶφλι τῆς ἀδράνειας καὶ τῆς ψυχικῆς ἀδυναμίας καὶ ἐξαρτήσεως πλέει μὲ γεμᾶτα τὰ πανιὰ πρὸς τὴν συμπλήρωσι τοῦ ἀνθρωπίνου ἑαυτοῦ του. Ξετυλίγει ὅλες τὶς δυνατότητες ποὺ ὑπάρχουν μέσα του καὶ θεραπεύει ὅλα τὰ ἐνδιαφέροντά του. Δοκιμάζει τὶς ἱκανότητές του καὶ ἀκονίζει τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχή του δημιουργώντας καὶ ἐφευρίσκοντας σὲ ἐπίπεδα, ποὺ πρὶν τοῦ ἤτανε κλειστὰ καὶ σκοτεινά. Σήμερα τὸ παιδὶ ἀπόκτησε τέσσερα μάτια καὶ οἱ αἰσθήσεις του πήρανε μιὰ ὀξύτητα ἄγνωστη γι' αὐτὸ πρίν. Οὔτε τὸ ἴδιο, οὔτε καὶ μεῖς φανταζόμαστε πὼς εἶχε μέσα του τόση ἀντίληψι, τόση δεξιοτεχνία, τόση καλλιτεχνικότητα, τόση οἰκονομία ὑλικοῦ καὶ χώρου, τόση ἐφευρετικότητα. Εἶδα ἔργα παιδιῶν, σκαπανέων δέκα χρονῶν, σ' αὐτὴ τὴν ἔκθεσι, ποὺ μὲ κάρφωσαν στὴ θέσι μου μ' ἀνοιχτὸ στόμα. Εἶδα ἐκθέσεις τέτοιες ἄλλων λαῶν, ὅμως σὲ καμμιὰ τὰ θαύματα τοῦ δικοῦ μας. Ἕνα πορτραῖτο τοῦ Ἀρχηγοῦ μὲ κραγιόν, ἀπὸ ἕνα Φαλαγγίτη. Ἤτανε τόσο ἀληθινὸ στὴν ἔκφρασι, εἶχε τόση ἐσωτερικότητα, ποὺ κανένας ὥριμος πορτραιτίστας δὲν θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ δώση. Ἐδῶ ἔπαιξε βέβαια πολὺ ρόλο ἡ πίστι τῆς νεαρῆς ψυχῆς. Μ' αὐτὸ τὸ κλειδὶ βρῆκε ὁ νέος τεχνίτης τὴν ἐσωτερικὴ λάμψι καὶ δύναμι, ποὺ ἤτανε χυμένη στὸ πορτραῖτο. Μὰ ἂς μιλήσουμε μὲ τὴ σειρά, γιατὶ καὶ ἡ ἔκθεσι αὐτὴ δείχνει μιὰ καλλιτεχνικὴ μεθοδικότητα καὶ ἀρχιτεκτονική, ποὺ ἀληθινὰ ἀποτελεῖ θαῦμα, τὴ στιγμὴ ποὺ εἶναι ἡ πρώτη καὶ ποὺ στὸ εἶδος αὐτὸ ἐμεῖς ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα δὲν ἔχουμε ἀκόμα παράδοσι.

* * *

Χρυσὸς ὁ ἥλιος τοῦ δειλινοῦ σκορπίζονταν στὸ μεγάλο χὼλ ποὺ στὰ ἐγκαίνια ἐγίνετο ὁ ἁγιασμὸς καὶ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» μαζὶ μὲ τὶς εὐχὲς γιὰ τὸν Ἀρχηγὸ καὶ τοὺς συνεργάτες τῆς Ε. Ο. Ν. ὑψώνονταν μὲ τὴ γλυκειὰ βυζαντινὴ τους μελωδία πρὸς τὰ κιονόκρανα καὶ τὰ τόξα. Σὰν νὰ ὑμνοῦσε μιὰ Ἀνάστασι τῆς δημιουργικῆς θέλησης τῆς Νιότης κείνη τὴν ὥρα.

Μ' ἕνα κομψὸ ψαλίδι, ποὺ νόστιμα ἤτανε καὶ τὸ σῆμα τῆς Ε.Ο.Ν., ὁ διπλοπέλεκυς, ἔκοψε ὁ Ἀρχηγὸς τὴν κορδέλλα τῆς εἰσόδου, ποὺ ὡδηγοῦσε πρὸς τὶς θαυμάσια φωτισμένες αἴθουσες. Μπροστὰ Ἐκεῖνος καὶ πίσω οἱ καλεσμένοι, σὰν πρωθιερεὺς καὶ σὰν πιστοί, ἔμπαιναν σιωπηλοὶ στὸ ἱερὸ ἐκεῖνο σοβαροὶ κι' ἔκπληχτοι ἀπὸ τὰ πρῶτα ἤδη δείγματα τῆς νεανικῆς ἐργασίας.

Πέντε μεγάλες αἴθουσες, ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, εἶναι στολισμένες καὶ γεμισμένες μὲ τὴν ἐξιστόρησι τῆς δράσεως τῆς Ε.Ο.Ν. πάνω σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ζωῆς της.

Κι' ἀρχίζει ὁ ἐπισκέπτης νὰ βλέπη καὶ ν' ἀφουγκράζεται σὰν ἀπὸ ἕναν ἀόρατο ὁμιλητὴ τὸ μεγάλο ρῆμα τῆς ἀρχικῆς δημιουργίας τῆς Ὀργανώσεως. Τὰ σύμβολά της καὶ τὰ ἐμβλήματά της ἔρχονται ἀπὸ κολὺ μακριά. Αἰῶνες καὶ χιλιετηρίδες γυρνάει ὁ νοῦς πίσω. Πρὸς τὸ μινωϊκὸ πολιτισμὸ μὲ τὸ διπλοπέλεκυ, τὸ δεῖγμα τῆς ἀνθρώπινης καὶ θεϊκῆς σύγχρονα ἐξουσίας. Γιατὶ τότε ὁ βασιλιᾶς ἦταν καὶ Ἀρχιερέας. Πρὸς τὸν Σπαρτιατικὸ πολιτισμὸ μὲ τ' ἀτσαλένια κορμιὰ καὶ τὴν ἀλύγιστη ψυχή, μὲ τὴ γνήσια τοῦ ἄνδρα ἀρετὴ καὶ τὴν αὐστηρὴ πειθαρχία. Ἡ πηγὴ καὶ ἡ φλέβα, ποὺ ἡ σημερινὴ νεότητα πίνει καὶ μεγαλώνει.

Μέσα στὴ δεύτερη αἴθουσα ἁπλώνεται πολὺ ὄμορφα καὶ μεθοδικὰ μιὰ πελώρια εἰκόνα τῆς δημιουργίας καὶ τῆς ἐξελίξεως τῆς Ε.Ο.Ν. ἀπὸ τότες ποὺ πρόβαλε δει-

λὰ ὡς τὸν γιγαντιαῖο της σήμερα, πέραν τοῦ ἑνὸς ἑκατομμυρίου, σχηματισμό της. Μιὰ ἀληθινὴ ἁλματικὴ ἐξέλιξι.

Ἡ τρίτη αἴθουσα εἶναι ἕνα ξεκούρασμα ματιῶν στὸ βάθος ἡ ἀνεμοπορία μὲ τὰ κομψὰ μοντέλλα ἀνεμοπλάνου καὶ μὲ τὸ πολὺ ἀληθινὸ καὶ χαρακτηριστικὸ ρητό: «Δὲν ὑπάρχει δειλὸς καὶ ἀνεμοπόρος!»

Ὁ ἐπισκέπτης προχωρεῖ καὶ ψυχῆς. Κορμιὰ γερά, μάτια λαμπερά, κινήσεις χαριτωμένες, στρατόπεδα, κατασκηνώσεις, ἀτσάλωμα κορμιοῦ καὶ ψυχῆς! Καὶ ξελογιασμένος καὶ χωρὶς νὰ νοιώση κούρασι στὴν τέταρτη αἴθουσα. Ψυχαγωγεῖ κι' αὐτὸν ἡ ἱστορημένη στοὺς τοίχους ψυχαγωγία

Ὁ λόγος τοῦ Κ.Ε.Ν. κ. Ἀλεξ. Ν. Κανελλοπούλου

Κατὰ τὰ ἐγκαίνια τῆς Πανελληνίου Ἐκθέσεως Νεολαίας ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Νεολαίας κ. Κανελλόπουλος προσεφώνησε τὸν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως κ. Ἰωάννην Μεταξᾶν ὡς ἑξῆς:

Ἀρχηγέ,

Ἡ ἔκθεσις αὐτή, ἡ πρώτη τῆς Νεολαίας, τὴν ὁποίαν καὶ ἐγκαινιάζετε σήμερον, ἔγινε διὰ νὰ δοθῆ ἡ δυνατότης στὴν κοινωνία νὰ λάβη μιὰ ἀμυδρὰ ἰδέα μιᾶς μόνο πτυχῆς τοῦ ὑπερόχου δημιουργήματός σας, ποὺ ὀνομάζεται Ἐθνικὴ Νεολαία. Ξέρουμε ὅτι τὸ ἔργο βρίσκεται ἀκόμη στὴν ἀρχή του. Ξέρουμε τὶς ἀπαιτήσεις του καὶ ξέρουμε ὅτι ἡ ἔκθεσις αὐτή, ὅπως κάθε ἐκδήλωσις τῆς Νεολαίας, εἶναι ἔργο δικό σας. Ἕνα μέρος τοῦ ἔργου σας, ποὺ ἐμπιστευθήκατε στὰ χέρια τῶν παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος. Διότι τὴν πραγματοποίησι τῶν ὅσων παρουσιάζει καὶ τῶν πολλῶν ἄλλων ποὺ δὲν ἐμφανίζονται καὶ ποὺ ἀποτελοῦν τὴν συνολικὴν προσπάθειαν τῆς Νεολαίας τὴν κατέστησε δυνατὴ μόνο ἡ δική σας ἀλάνθαστη καθοδήγησις καὶ ἡ δική σας ζωοδότρα πνοή, μὲ τὴν ὁποίαν ἐνεφυσήσατε πίστι καὶ ἀστείρευτο ὁρμητικὸ ἐνθουσιασμὸ στὰ ἀγόρια καὶ τὰ κορίτσια τῆς Ἑλλάδος, ἐξασφαλίζοντες μεγάλο, ἄξιο καὶ λαμπρὸν τὸ μέλλον τῆς πατρίδος. Σᾶς δίνουμε ὅλοι μαζὶ τὴν διαβεβαίωσι, πὼς ἐμπνεόμενοι ἀπὸ σᾶς, πατέρα καὶ ἀρχηγό μας, θὰ μποροῦμε σὲ κάθε καινούργια μας ἔκθεσι νὰ παρουσιάζουμε πρόοδο καὶ ἀνέλιξι, ἀνταποκρινομένη στὴν ὑψηλὴ ἀποστολή, στὴν ὁποία ἐτάξατε τὴν Νεολαία καὶ σύμφωνη μὲ τὴν διαρκῶς ἐντεινομένη μαχητικὴ καὶ ἀγωνιστική της ἐνεργὸ πίστι. Τὸ «πάντα ἐμπρὸς» ἀποτελεῖ γιὰ μᾶς τὴν ἐπιταγὴ τῆς 4ης Αὐγούστου, τὴν προσταγὴ τὴ δική σας, τὸ ρυθμὸ τοῦ διαρκῶς συνεχιζομένου ἀγῶνος καὶ συνεπῶς τὸ καθῆκον καὶ τὸ σκοπὸ τῆς ζωῆς μας, ποὖναι ὁλοκληρωτικὰ δοσμένη στὴν ἐπανάστασι, στὴ διαρκῆ ἐξέλιξι καὶ πάντα καὶ ὅπου καὶ ὁπότε μᾶς χρειασθῆ, ὅπου καὶ ὁπότε μᾶς ἐπιβάλλῃ ἡ ἰδεολογία μας, μὲ ὁποιαδήποτε θυσία, δικαιώνοντας τὴν ὕπαρξί μας, θὰ μᾶς βρῆτε παντοῦ καὶ πάντα ἕτοιμους καὶ ἕτοιμες γιὰ ὅλα. Ὑπάρχουμε γιὰ σᾶς καὶ γιὰ ὅ,τι περιέχει ἡ 4η Αὐγούστου, μοναδικὴ καὶ μόνιμος ἑλληνικὴ πραγματικότης, μόνος δρόμος γιὰ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ἔθνους καὶ τὴ δόξα τῆς φυλῆς. Ὑπάρχουμε καὶ θὰ ὑπάρχουμε πάντα γιὰ τὸν ἀδιάκοπο ἀγῶνα της. Ἡ ἰδέα καὶ σεῖς εἶσθε γιὰ μᾶς τὸ πᾶν. Καὶ γιὰ τὸ πᾶν, τὰ πάντα, πάντοτε! Ἐκ μέρους ὅλων τῶν Συναγωνιστῶν καὶ τῶν Συναγωνιστριῶν σᾶς παρακαλῶ, Ἀρχηγέ, νὰ ἐγκαινιάσετε τὴν Α΄ Πανελλήνιο Ἔκθεσι τῆς Νεολαίας σὰν δικό σας ἔργο ποὺ εἶναι. Συναγωνιστὲς καὶ Συναγωνίστριες, πίστι στὸν Ἀρχηγό, πίστι στὸν ἀγῶνα. Ζήτω ὁ Ἀρχηγός.

Οἱ ἐπίσημοι στὴν Ἔκθεσι τῆς Ε.Ο.Ν.

καὶ τὸ θαυμάσιο, νόστιμο καὶ τεχνικὸ πρόπλασμα ἑνὸς καταπράσινου δάσους μὲ τὶς κατασκηνώσεις καὶ τὸ ποτάμι ποὺ τρέχει... ἀληθινὰ καὶ τραγουδεῖ σιγανὰ στὴ μέση τῆς σάλας. Πολιτικὴ καὶ ἰδεολογικὴ διαφώτισι. Δείχνονται ὅλα τὰ μέσα ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ αὐτό. Βιβλίο, διάλεξι, περιοδικό, θέατρο, κινηματογράφος, μουσικὴ κ. λ. π.

Ἡ πέμπτη αἴθουσα δὲν ἱστορίζει μόνο τὰ κοινωφελῆ τῆς Ε.Ο.Ν. ἔργα, τὴν ἐθελοντικὴ ἐργασία καὶ τὶς αὐτοθυσίες της, ἀλλὰ μᾶς δείχνει καὶ τὰ τεκμήρια τῆς ἐργασίας τῶν μικρῶν καὶ μεγάλων της μελῶν ἀπὸ ὅλες τῆς Ἑλλάδος τὶς γωνιές, τὰ βουνὰ καὶ τὰ νησιά της, τὶς πόλεις καὶ τὰ χωριά. Ἐκεῖ πάνω στὰ μεγάλα τραπέζια εἶναι τοποθετημένη ὅλη ἡ δρᾶσι τῶν παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος ποὺ θέλει νὰ ἀναβιώση ὅλες τὶς πολιτιστικές της ἀξίες στὴ λαϊκὴ τέχνη.

Καὶ τί νὰ δῆ κανεὶς καὶ τί ν' ἀφήση! Τῆς Κρήτης τὰ φίνα μεταξωτά, μὲ τὰ ὑφαντὰ πλουμίδια, τὰ κεντίδια της τὰ μινωϊκά, ποὺ δὲν ἔπαψαν νὰ ζοῦν στερνὰ ἀπὸ χιλιετηρίδες, τῆς Λακωνίας τ' ἀσημένια μὲ σφυρηλατημένες παραστάσεις πιάτα, τῆς Ἠπείρου τὰ χαλιὰ καὶ τὰ δισάκκια, τὰ ξυλουργικὰ τῆς Σκύρου; Ἕνα χωριάτικο σπίτι μὲ γνησιότητα στὺλ θαυμασία τραβᾷ τὸ θαυμασμὸ καὶ τὴν προσοχή! Πόσο ἀναγαλλιάζει ἡ ψυχὴ στ' ἀντίκρυσμά του. Στάθηκε πολλὴν ὥρα ὁ Ἀρχηγὸς κοντά του καὶ τὄβλεπε στοργικὰ καὶ μὲ πολλὴ ἀγάπη. Ἤτανε τόσο ἑλληνικό! Κοῦκλες, πουλάκια, παιγνιδάκια, ὅλα μὲ τὴν ἑλληνικὴ σφραγῖδα, ἀπὸ κάθε ἀπόρριμμα (χαλασμένη κάλτσα, κουτιὰ σπίρτων, χαρτάκια ἀπὸ καραμέλλες, κουρελάκια, ξυλαράκια, σπάγγους, ψαθάκια) ἔργα τῶν πολὺ μικρῶν. Μέσα τους ὅμως ἔβλεπες τὸ ἔνστιχτο τῆς ἑλληνικῆς νοήσεως καὶ τῆς ἑλληνικῆς λαϊκῆς ψυχῆς.

* * *

Ἕνα πανηγύρι, μιὰ γιορτή, ἕνα ἀναγάλλιασμα εἶναι ἡ ἔκθεσι αὐτή! Τὄνοιωθε ὁ Ἀρχηγὸς καὶ μεῖς μαζί του. Ἤτανε διάχυτη αὐτὴ ἡ γιορτάσιμη διάθεσι, ποὺ γεννοῦσε τὸ νοιώσιμο τῆς ὑψηλῆς αὐτῆς νεανικῆς δημιουργίας ὅσο ἁπλῆ κι' ὅσο ἀκόμα ἐλλιπὴς κι' ἂν εἶναι. Ὅταν ἕνα παιδὶ 8 χρονῶν μπορῆ σήμερα ν' ἀποδείξη τέτοια δεξιοτεχνία στὸ φκιάσιμο «τῆς γιαγιᾶς καὶ ἐγγονῆς» (μιὰ γουστόζικη προπλασματικὴ εἰκόνα), αὔριο θὰ μᾶς δώση ἕναν τέλειο ἐργάτη σ' ὁποιο ἐπίπεδο κι' ἂν ἐργασθῆ. Ἡ ἔκθεσις αὐτὴ μᾶς δείχνει σὰν σὲ προφητικὸ ὁραματισμὸ τὴ μελλοντικὴ Ἑλλάδα μ' ἕνα κόσμο, ποὺ θὰ τῆς ἀνεβάση ποιοτικὰ τὴν ἐργασία σὲ ἐπίπεδα ζηλευτὰ καὶ ἀξιοθαύμαστα. Μ' ἕνα κόσμο ποὺ τὰ μοτίβα τῆς ἐργασίας του θὰ ἀντλῆ ἀπὸ τὸν δικό της ἁγνὸ καὶ πλούσιο πολιτισμό, χωρὶς ἀπομιμήσεις ξένων πολιτισμῶν, ποὺ μᾶς ἔκαναν νὰ ξεχάσουμε τὶς πηγὲς τῆς ἑλληνικῆς μας ὑπάρξεως καὶ τὶς ρίζες τῆς ἑλληνικῆς μας δυνάμεως.

Γι' αὐτὸ ὁ Ἀρχηγὸς μὲ λαμπερὰ μάτια καὶ μὲ ζεστὰ ἀπὸ ἑλληνικὸ παλμὸ χέρια χάϊδευε ἕνα - ἕνα τὰ κεντίδια καὶ τὰ πλουμίδια, τὶς δαντέλλες καὶ τὰ ὑφαντὰ ποὺ μιλοῦσαν ἄφωνα γιὰ τὸν ἑλληνικὸ πολιτισμὸ καὶ τὴν ἑλληνικὴ λαϊκὴ ψυχή.

Σ. Καρ.

ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

ὑπὸ Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

13. (Συνέχεια)

Δεῖξε του ποιὸ εἶναι τὸ χρέος του σήμερα καὶ θὰ σ' ἀκούση. Πρὶν νὰ δώσετε ρυθμὸ καὶ τάξη στὴ μοναστικὴ ζωὴ πρέπει νὰ τὴν ἀσφαλίσετε. Δὲ χτίζει κανεὶς πρὶν θεμελιώση. Ἀλλοιώτικα τὸ ἔργο του εἶναι πρόσκαιρο, μάταιο...

Κι' ἄλλα κι' ἄλλα πολλὰ ἀκόμα. Δὲν ἔλειπαν τὰ ἐπιχειρήματα γιὰ μιὰ τέτοια δουλειά. Ἀνακάτεψε καὶ τὰ ρητὰ ἀπὸ τὶς γραφές. Τὸ κυριώτερο, τὸν ἔκαμε νὰ πιστέψη πὼς μονάχα ὁ Νικηφόρος μπορεῖ νὰ ὑποτάξη τὴν Κρήτη. Οἱ Σαρακηνοὶ τὸν τρέμουν καὶ ὁ λαὸς καὶ ἡ σύγκλητος δὲν ἔχουν σὲ κανένα ἄλλον ἐμπιστοσύνη... Ὁ Ἀθανάσιος δὲν τοῦ ἀπάντησε πάλι ἀμέσως. Πάντα ἔβαζε τὸ κακὸ στὸ νοῦ του. Ὁ Σατανᾶς, βλέπεις, παίρνει χίλιες μορφὲς καὶ μᾶς παρουσιάζεται ἔτσι ποὺ δὲν τὸ φανταζόμαστε γιὰ νὰ μᾶς πλανέση. Πρέπει νὰ εἴμαστε «ἀθῶοι ὡς αἱ περιστεραὶ» μὰ καὶ «φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις».

Πάλι ἀγρύπνησε καὶ προσευχήθηκε γονατιστὸς ὅλη τὴ νύχτα' κι' ἀξημέρωτα πῆγε καὶ ξύπνησε τὸ Λέοντα.

— Πᾶμε, τοῦ εἶπε. Τίποτ' ἄλλο.

Ἡ πορεία ὡς τὴ Θεσσαλονίκη ἦταν πολὺ κοπιαστική. Ὁ Ἀθανάσιος μὲ κανένα τρόπο δὲ θέλησε νὰ μεταχειριστῆ μεταφορικὸ μέσο... Τραβοῦσε ἀποστολικά. Μὲ τὸ ψηλόλιγνο κορμί του, τὸ ἀποσκελεθρωμένο, φάνταζε σὰ σκιάχτρο... κι' ὅμως τί ἀντοχὴ ποὺ τὴν εἶχε!

Στὴ Θεσσαλονίκη ἔφτασαν τὴν παραμονὴ τ' Ἅη Δημήτρη καὶ ξέρομε ὅλα τὰ καθέκαστα ἐδῶ' πὼς κόνεψαν στὸ παλάτι τοῦ Ἐπάρχου, πὼς ἔλαβαν ἐπίσημα μέρος στὶς τελετὲς καὶ τὶς λιτανεῖες, πὼς μάθανε γιὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ μοναστηριοῦ στὸν Ἄθωνα ἀπὸ τοὺς Σαρακηνούς . Αὐτὸ μάλιστα τὸ τελευταῖο ἔκαμε τὸν Ἀθανάσιο νὰ μὴν ἔχη πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἀπόφαση ποὺ εἶχε πάρει πὼς ἦτανε θεάρεστη... Ξέρουμε ἀκόμα γιὰ τὸ περίφημο δεῖπνο ποὺ ἔγινε στὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Πρωτοσπαθάρη κὺρ Γρηγορᾶ, γιατὶ αὐτὸ στάθηκε ἀφορμὴ στὸ Γρηγόρη Κομητᾶ κι' ὕστερα στοὺς δυό του φίλους νάρθουν μιὰ ὥρα ἀρχήτερα στὴ βασιλεύουσα καὶ νὰ καταταχτοῦνε στὸ στρατό. Ἐδῶ στὴ Θεσσαλονίκη ἔμαθαν καὶ τὸ θάνατο τοῦ βασιλιᾶ Κωνσταντίνου κι' ἔφυγαν ἀμέσως μ' ἕνα βασιλικὸ πλώϊμο γιὰ νὰ προλάβουν τὰ γεγονότα ποὺ μποροῦσαν νὰ συμβοῦν ἀπὸ τὸ κόμμα τῆς Αὐγούστας Ἑλένης.

Τὸ ἀντάμωμα τῶν δύο φίλων ἦταν ἀλήθεια συγκινητικό. Ὁ Νικηφόρος ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Ἀθανασίου ποὺ εἶχε χρόνια νὰ τὸν δῆ καὶ μὲ πολὺ κόπο τὸν γνώρισε... τόσο οἱ ταλαιπωρίες καὶ οἱ στερήσεις εἴχανε ἀλλάξει τὸν ἅγιον ἄνθρωπο.

«Ποῦ ἔδυ σου τὸ κάλλος;» Τ' ὄμορφο στρουμπουλὸ καλογεροπαῖδι, ὁ καλοδεμένος νέος ἀργότερα ποὺ μποροῦσε νὰ γονατίση ἕνα βῶδι, δὲς τον πῶς ἔχει γίνει... Ἔλυωσε, θαρρεῖς, σὰν τὸ κερὶ κι' ἀποπνευματώθηκε καὶ δὲν εἶναι πιὰ «ἐκ τοῦ κόσμου τούτου». Μονάχα τὰ μαῦρα του μάτια ἔλαμπαν σὰν ἀναμμένα κάρβουνα ἐκεῖ μέσα στὶς ἰσκιερὲς βαθειὲς κόγχες.

Ὁ Νικηφόρος ντρεπότανε ποὺ ἔβλεπε τὸν ἑαυτό του τόσο στιβαρὸ καὶ τόσο νέο' ὡς τόσο δὲ χρειάστηκε πολὺ δυσκολία γιὰ νὰ μεταπειστῆ. Φῶς φανερὸ πὼς ἡ ἀποστολή του δὲν εἶχε τελέψει στὸ στρατό. Ἡ διήγηση μάλιστα τοῦ μικροῦ Κομιτᾶ γιὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ μοναστηριοῦ τοῦ ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωση.

Ἔπρεπε μιὰ ὥρα ἀρχήτερα νὰ σκαρώση καράβια, νὰ ἑτοιμάση στρατό, νὰ τὸν γυμνάση, νὰ τρέξη ἀπάνω κάτω, ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Ρωμανὸ ὡς τὸν τελευταῖο στρατιώτη γιὰ νὰ σκορπίση σ' ὅλους πίστη καὶ ἱερὸ ἐνθουσιασμό... νὰ νικήση κάθε ἀντίδραση ποὺ θὰ τοῦ φέρη ἡ παλατιανὴ κλίκα ἀλλοῦ φοβερίζοντας, ἀλλοῦ δίνοντας ὑποσχέσεις. Ἡ πάλη μὲ τὸν ἐχτρὸ δὲν τὸν κούραζε ὅσο αὐτὴ ἡ ἄχαρη προσπάθεια νὰ συμβιβάση τὰ μικροσυμφέροντα τῶν ἀνθρώπων καὶ τὶς ἀντίθετες φιλοδοξίες, νὰ πάρη τὴ λάσπη νὰ τήνε πλάση μέσα στὰ χέρια του καὶ νὰ τῆς φυσήση πνοή.

Γιὰ τὴν τελευταία ὅμως αὐτὴ δουλειὰ λογάριαζε πολὺ στὴ βοήθεια τοῦ ἀδερφοῦ του. Ὁ Λέων ἀλήθεια δὲν εἶχε τὸ ταῖρι του' μποροῦσε νὰ κάνη καὶ τοὺς πιὸ ἀδιάφορους νὰ ἐνδιαφερθοῦνε γιὰ μιὰ ὑπόθεση. Εἶχε τὴ γνώμη πὼς οἱ ἄνθρωποι εἶναι κάτι σὰν τὰ καραγκιοζάκια' φτάνει νὰ βρῆς τὴν κλωστὴ ποὺ χρειάζεται καὶ νὰ τραβήξης γιὰ νὰ κινηθοῦν ἔτσι ἢ ἀλλοιώτικα, ὅπως θέλεις ἐσύ. Μὰ δὲν εἶναι εὔκολο γιατὶ οἱ κλωστὲς εἶναι πολλὲς κι' ἕνας ἀνήξερος δὲ θὰ τὰ καταφέρη νὰ ξεκρίνη ἀνάμεσά τους, τὴ μιά, τὴ μυστικὴ ποὺ θὰ κάμη τὸ θαῦμα.

Τρία χρόνια εἶχαν περάσει. Στὰ λιμάνια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἶχαν μαζευτῆ μισθοφόροι ἀπ' ὅλα τὰ θέματα τῆς αὐτοκρατορίας κι' ἄλλοι ἑτοιμάζονταν νὰ ξεκινήσουν ἀπὸ τὰ στρατολογικὰ κέντρα τοῦ ἐσωτερικοῦ. Τρεῖς χιλιάδες, λένε, καράβια καινούργια, μικρὰ καὶ μεγάλα, στέκανε ἕτοιμα στὰ καραβοστάσια.

Ὁ Νικηφόρος ἔτρεχε παντοῦ, ἐπιθεωροῦσε, ἔδινε διαταγές. Ὁ Γρηγόρης Κομιτᾶς σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα δὲ μάκρυνε μιὰ μέρα ἀπὸ κοντά του. Πειθαρχικὸς κι' εὐσυνείδητος, καθὼς ἦταν, ἔκανε μὲ προθυμία καὶ ἀκρίβεια κάθε δουλειὰ ποὺ τοῦ μπιστευότανε ὁ στρατηγὸς κι' ἔμαθε τόσο καλὰ τὶς ἰδιοτροπίες του καὶ κατάφερε ἔτσι νὰ συμμορφωθῆ μ' αὐτές, ποὺ ποτὲς δὲν ἄκουσε ἀπὸ τὸ στόμα του παρατήρηση.

Καὶ δὲν ἦταν αὐτὸ μὰ τὴν ἀλήθεια καθόλου εὔκολο καὶ συνηθισμένο. Γιατὶ ὁ Νικηφόρος συχνὰ θύμωνε μὲ τὸ παραμικρὸ καὶ συναρπασμένος ἀπὸ

Ὁ Ἀθανάσιος ξύπνησε πρωΐ-πρωΐ τὸν Λέοντα.

ΤΑ ΑΡΧΑΪΚΑ ΑΝΑΓΛΥΦΑ

Τὸ ἄνω μέρος τοῦ ἀρχαίου Ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς Νίκης. Εἰς τὸ διάζωμα διακρίνονται συμπλέγματα ἀναγλύφων παραστάσεων.

Στὴν κατηγορία τῶν ἀναγλύφων τῶν πρώτων ἀετωμάτων τῶν ναῶν ὑπάρχουν καὶ τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικά, ποὺ βρέθηκαν σὲ ἐρείπια:

Ὁ Τυφῶν μὲ τρεῖς φτερωτοὺς κορμούς, ἡ Ὕδρα μὲ μορφὴ φιδιοῦ καὶ ἄλλα παρόμοια. Ἕνα τέτοιο παριστάνει τὴν Ἀθηνᾶ, τὴ θεὰ τῆς Σοφίας, ποὺ σκοτώνει τὰ κακὰ αὐτὰ τέρατα, συμβολίζοντας μὲ αὐτὸ τὸ μυστικὸ ποὺ ἐμψύχωνε τὴν ἀρχαία Ἑλληνικὴ τέχνη: τὸν ἀνθρωπισμό.

Πράγματι ἡ θρησκεία τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἐστήριζε ὅλη τὴν πίστι της στὸ αἴσθημα καὶ στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου. Γιὰ τοῦτο τὴν ἔλεγαν καὶ ἀνθρωπόμορφη. Τὰ τέρατα καὶ τὰ ζῶα δὲν τὰ εἶχε θεοποιημένα ὅπως τὰ κάνουν οἱ λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς, οἱ Ἰνδοί, οἱ Αἰγύπτιοι, οἱ Κινέζοι, ἀλλὰ τὰ θεωροῦσε κατώτερα ἢ κακὰ δαιμόνια.

Τὸ πνεῦμα αὐτό, ἔμφυτο στὴν Ἑλληνικὴ ψυχή, ἔφερε τὴν σύνθεσι τοῦ ἀναγλύφου, ἀπὸ ἀλλαγὴ σὲ ἀλλαγή, σ' ἕνα πρωτοφανῆ στὴν τέχνη τῶν λαῶν σταθμό. Στὴν ρυθμοποίησι τῆς ἀνθρωπίνης ὀμορφιᾶς.

Δείγματα τοῦ πρώτου αὐτοῦ ὑπερόχου σταθμοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀναγλύφου μᾶς προσφέρουν καὶ οἱ θησαυροὶ τῶν Δελφῶν.

Πρέπει πρῶτα νὰ χωρίσουμε τὰ ἀνάγλυφα τῶν ἀρχαίων σὲ τρεῖς κατηγορίες:

Στὸ ἀέτωμα, μὲ κεντρικὴ συμμετρία στὴν ἀναπαράστασι.

Στὴ Μετόπη, σύντομη συμβολικὴ παράστασι.

Στὴ Ζωφόρο, παραστάσεις διακοσμητικῆς φύσεως.

Ὅσο γιὰ τοὺς θησαυροὺς τῶν Δελφῶν, αὐτοὶ ἤτανε ναΐσκοι ποὺ οἱ διάφορες Ἑλληνικὲς φυλὲς κτίζανε στὸ ἱερὸ περιβάλλον τοῦ θεοῦ Ἀπόλλωνος, ποὺ εἶναι ἕνα φυσικὸ ὀχύρωμα ἀπὸ ἀπότομους πολύχρωμους πελώριους βράχους στὴ νότιο πλευρὰ τοῦ Παρνασσοῦ. Τοπίον πραγματικὰ μεγαλόπρεπο.

Οἱ ναοὶ αὐτοὶ ἤτανε χαριτωμένα Ἰωνικὰ πρόστηλα μὲ προπύλαια καὶ ἀντὶ γιὰ κολῶνες εἴχαν ἀγάλματα παρθένων ποὺ τὶς λέγανε Καρυάτιδες.

Τὰ Δελφικὰ ἀνάγλυφα ἀνήκουν στὸν πρῶτο σταθμὸ τῆς ἐξελίξεως τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης, ποὺ λέγεται ἀρχαϊκή. Στηρίζονται στοὺς κανόνες τῆς διακοσμήσεως καὶ ὄχι στὴν τυφλὴ φυσικὴ ἀπόδοσι τῶν πραγμάτων, ἤ, γιὰ νὰ ἐξηγήσουμε καλλίτερα, ὑποτάσσει τὴ φύσι σὲ μιὰ διακοσμητικὴ καὶ ρυθμικὴ τάξι.

Γιὰ τοῦτο παρεξηγοῦμε τὰ πράγματα ὅταν λέμε ὅτι τὰ ἔργα τῆς ἀρχαϊκῆς τέχνης δὲν ἔχουνε φυσικὴ κίνησι, ὅπως λ. χ. τὸ δείχνει αὐτὸ ἡ αὐστηρὴ στάσι τῶν κούρων καὶ τῶν παρθένων.

Ἂν νοιώσῃ κανεὶς βαθειὰ τὸ ρυθμὸ ποὺ ἐμψυχώνει τὶς συνθέσεις αὐτές, τότε θὰ τὶς βρῇ γεμάτες κίνησι καὶ ἀπὸ ποικιλία ἐκφράσεως. Θὰ βρῇ μάλιστα τὴν πιὸ ἀξιοθαύμαστη φυσικὴ ἀπόδοσι μέχρι τῶν παραμικροτέρων λεπτομερειῶν, ποὺ βγῆκε πάλι ἀπὸ ἑλληνικὴ σμίλη. Θὰ τὸ διακρίνῃ αὐτὸ στὴ δροσερότητα τῆς σάρκας, στὸ ζωντανὸ δούλεμα τῶν πτυχῶν τῶν ρούχων, στὰ χαριτωμένα καμπυλώματα τῶν μαλλιῶν.

Κάθε λεπτομέρεια εἶναι δουλεμένη καὶ τελειωμένη μὲ παρατηρητικότητα καὶ ἀκρίβεια μεγάλη, δουλεμένη ἡ μιὰ ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἀλλὰ μὲ τρόπο ποὺ ν' ἀποτελέσῃ ὅλη ἡ σύνθεσι ἕνα σύνολον ἁρμονικό.

Αὐτὸ εἶναι στ' ἀλήθεια τὸ μυστικὸ τῆς ἀρχαϊκῆς τέχνης. Ἁρμονία καὶ μέτρον ἀνάμεσα στὴ φυσικότητα καὶ στὸν ρυθμό.

Ἡ φυσικὴ κίνησι ξεπηδάει τότε ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ τούτη τὴν ἀκίνητη εὐρυθμία, ποὺ τὴν κρατάει στερεὰ δεμένη, γιατὶ δίνει στὰ παριστανόμενα διάφορα πρόσωπα, ποὺ εἴτε εἶναι καθισμένα, εἴτε ὄρθια, εἴτε βαδίζουν, εἴτε στέκονται, στάσεις ρυθμικὰ διατυπωμένες καὶ συμβατικές. Καὶ τὰ πρόσωπα κοιτάζουν τὸ θεατὴ σὰ νὰ θέλουνε, λές, νὰ ἐπικοινωνήσουν μὲ αὐτόν, γιὰ νὰ τοῦ ἱστορήσουν τὸ μυστικὸ ποὺ κρύβει ὁ μῦθος, νὰ τοῦ διδάξουν πράγματα ὡραῖα καὶ ἀληθινά.

Στὸ ἀέτωμα τοῦ Θησαυροῦ τῶν Σιφνίων βλέπουμε τὴν Ἀθηνᾶ νὰ χωρίζῃ μὲ τὸ ἁρμονικὸ χέρι της τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ἡρακλέα, σὰν νὰ θέλῃ νὰ ἐκφράσῃ μὲ αὐτὸ τὸν ἁρμονικὸ χωρισμὸ μεταξὺ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ὕλης, μεταξὺ τῆς πνευματικότητος τῆς τέχνης καὶ τῆς σωματικῆς ρώμης τοῦ ἀθλητοῦ.

Ι. ΚΑΪΜΗΣ

τὸ θυμό του τάβαζε μὲ ὅλους καὶ μ' ὅλα καὶ τίποτα πιὰ δὲν τοῦ ἄρεσε· οἱ ἄνθρωποί του στὴν περίσταση αὐτὴ ἀποφεύγανε μὲ κάθε τρόπο νὰ παρουσιαστοῦν μπροστά του. Μὰ ὁ Γρηγόρης μὲ ὑπομονὴ καὶ ἀξιοπρέπεια ἔστεκε ἄφοβα στὴ θέση του... Σὰ νὰ τοὔλεγε:

«Κάνω τὸ χρέος μου καὶ δὲ φοβοῦμαι τίποτα. Μπορεῖς βέβαια μὲ τὰ λόγια σου καὶ τὰ καμώματά σου νὰ μὲ προσβάλῃς, μὰ δὲ θὰ μὲ ταπεινώσῃς, γιατὶ ἔχω ἥσυχη τὴ συνείδησή μου. Τὸ ἐνάντιο, ἐσὺ ξεπέφτεις, ἀφοῦ δείχνεις πῶς δὲν μπορεῖς νὰ κρατήσῃς λαγαρὴ τὴν κρίση σου ἔτσι ποὺ νὰ μὴν ξεστρατίζῃ ἀπὸ τὸ σωστὸ καὶ τὸ δίκαιο. Κι' ὅσο ψηλότερα στέκεις, μεγάλε Δομέστικε καὶ μάγιστρε, τόσο περισσότερο ταπεινώνεσαι μὲ τὸ νὰ δείχνῃς μπροστά μου τὶς ἀδυναμίες σου...».

Ὅμως ἴσα ἴσα αὐτός του ὁ τρόπος ἔκαμε τὸ Νικηφόρο νὰ τὸν προσέξῃ καὶ τὸν ἐχτιμήσῃ.

Κάποτε εἶπε στὸ Λέοντα:

— Ὁ νέος ποὺ μοὔφερες εἶναι περήφανος σὰν ἀητόπουλο. Μ' ἀρέσει.

Ἔτσι ἔγινε ὁ εὐνοούμενός του ὑπασπιστής.

Ἅμα ἤθελε νὰ εἶναι βέβαιος γιὰ τὴν πιστὴ ἐκτέλεση μιᾶς διαταγῆς του, ἔστελνε τὸ Γρηγόρη. Κάποτε μάλιστα τὸν μεταχειρίστηκε καὶ γιὰ σπουδαιότερη δουλειὰ ποὺ χρειαζότανε φρονιμάδα καὶ φέρσιμο ἀρχοντικὸ καὶ λόγια μετρημένα.

Σὲ μιὰ Ἀκριτικὴ φρουρὰ οἱ Ἄραβες εἶχαν αἰχμαλωτίσει ἕναν ἑκατόνταρχο μὲ κάμποσους στρατιῶτες. Τὴν ἴδια ἐποχὴ καὶ οἱ δικοί μας κάμανε ἐνέδρα σὲ μιὰ κλεισούρα καὶ πιάσανε ἄλλους τόσους κουρσάρους. Ὁ Νικηφόρος σκέφτηκε νὰ κάμῃ ἀνταλλαγὴ κι' ἔστειλε πρεσβεία στὸν Σαρακηνὸ τοπάρχη μ' ἐπὶ κεφαλῆς τὸ Γρηγόρη...

— Πρόσεχε, τοῦ εἶπε. Θὰ προσπαθήσουν μὲ τρόπο νὰ σοῦ πάρουν λόγια μὲ περιποιήσεις ἴσως καὶ μὲ ἀπειλές. Δεῖξε πῶς δὲ θαμπώνεσαι ἀπὸ κολακεῖες καὶ δὲ φοβᾶσαι. Θὰ τοὺς πῇς αὐτὸ κι' αὐτό, τίποτ' ἄλλο. Μὴν ξεχνᾷς πὼς εἶσαι στρατιώτης Ἕλληνας. Πήγαινε.

Πρώτη φορὰ τότε ὁ Γρηγόρης εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρίσῃ τοὺς κουρσάρους ἀπὸ κοντὰ καὶ τὰ χωριά τους ποὺ ἦσαν χτισμένα στὶς πλαγιὲς τῶν βουνῶν. Δρόμοι στενοί, σπίτια χαμηλά, ποὺ ἀπὸ μακριὰ φάνταζαν τὸ ἕνα σκαρφαλωμένο πάνω στὸ ἄλλο κι' αὐλὲς μπροστὰ μὲ λουλούδια καὶ πηγάδια στὴ μέση περιφραγμένα γύρω γύρω. Καθὼς ἡ συνοδεία τῶν Βυζαντινῶν περνοῦσε ἕνα πλῆθος παιδιὰ μισόγυμνα, ζωηρά, ὅλο κίνηση καὶ φωνές, πήγαιναν μπροστὰ κι' ἄλλα ἀκλουθοῦσαν πίσω κι' ἄλλα κάθονταν καβάλλα πάνω στοὺς αὐλότοιχους καὶ παρακολουθοῦσαν σιωπηλὰ τοὺς ξένους. Τὰ μαῦρα τους μάτια σπιθοβολοῦσαν ἀπὸ μῖσος. Ἔκαμε ἐντύπωση στὸ Γρηγόρη. Μιὰ φυλὴ τόσο γόνιμη καὶ ζωηρὴ πῶς μποροῦσε νὰ κρατηθῇ ποτέ; Ὅσα φράγματα κι' ἂν ἔβαζαν κανεὶς θὰ ξεχειλοῦσε ἀπὸ πάνω τὸ ποτάμι καὶ θὰ χυνόταν στοὺς κάμπους καὶ θἄφτανε κεῖθε ὡς τὴ θάλασσα. Μπορεῖ ὄχι σήμερα, μὰ αὔριο, μεθαύριο, μιὰ μέρα τέλος πάντων τὸ δίχως ἄλλο θὰ γινόταν κι' αὐτό.

Ὁ Σαρακηνὸς τοπάρχης τοὺς δέχτηκε σὲ μιὰ μεγάλη σάλα ποὺ φωτιζότανε λίγο, πολὺ λίγο, ἀπὸ κάτι μικρὰ παράθυρα... Ἦταν ἕνας ἄμορφος, λιγνὸς ἄντρας μὲ μαῦρα γένια. Ἔκαμε κινήματα, μὰ μέσα σ' αὐτὰ ἔνοιωθες μιὰ συγκρατημένη ὁρμὴ σὰν ἁρπαχτικοῦ ζώου. Τὰ μάτια του τἄρριξε ἴσα πάνω στοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ ἐχθροῦ του σὰ στιλέτα.

Μιλοῦσαν μὲ δραγουμᾶνο.

Ὁ Γρηγόρης εἶπε εὐθὺς καὶ χωρὶς πολλὰ λόγια τὴν πρόταση τοῦ Νικηφόρου. Ὁ Σαρακηνὸς ἄρχοντας δὲν ἀπάντησε ἀμέσως· πῆρε ἕνα μικρὸ βῶλο, ὅσο ἕνα κουκκὶ στάρι, καὶ τὸν ἔρριξε στὸ θυμιατῆρι ποὺ βρισκόταν δίπλα. Ἄσπροι, ἀραιοὶ καπνοὶ ἀνέβηκαν εὐθὺς καὶ γιόμισαν μυρουδιὰ τὸν ἀέρα.

Ὕστερα μὲ μιὰ φωνὴ παράξενη ποὔβγαινε βαθειὰ ἀπὸ τὸ λαρύγγι, σὰν κραξιὰ ὄρνιου, ἄρχισε νὰ μιλᾷ. Ὁ δραγουμᾶνος μετάφραζε κάθε φράση...

Παραξενευόταν, λέει, ποὺ ὁ Ἕλληνας στρατηγὸς ἔστειλε ἕνα τόσο νεαρὸ ἐπὶ κεφαλῆς στὴν πρεσβεία του.

— Αὐτὸ ποὺ ζητᾷ ὁ στρατηγός μου εἶναι ἁπλό, ἀπάντησε ὁ Γρηγόρης. Δὲ δίνει ξεχωριστὴ σημασία στὸ ζήτημα καὶ ὁ ἀπεσταλμένος του δὲ θὰ βρεθῇ στὴν ἀνάγκη νὰ μεταχειριστῇ σοφὰ καὶ τεχνικὰ λόγια γιὰ νὰ σὲ πείσῃ ἂν ἔχῃς σκοπὸ ν' ἀρνηθῇς.

Ἡ ἀπόκριση τούτη δίχως καλὰ καλὰ νὰ τὸ καταλάβῃ ὁ Γρηγόρης ἦταν ἡ σοφώτερη ποὺ μποροῦσε νὰ δώσῃ, γιατὶ ὁ Σαρακηνὸς ἤθελε νὰ μάθῃ, ἂν οἱ αἰχμάλωτοί του εἶναι τίποτα ἐπίσημα καὶ σημαντικὰ πρόσωπα καὶ νὰ ζητήσῃ ἔξω ἀπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ καὶ χρηματικὴ ξαγορά.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΩΤΗ ΣΕΙΡΑ: α) Σαλπιγκταὶ καὶ τυμπανισταὶ Φάλαγγος Ἰωαννίνων Ἠπείρου. β) ἀπὸ τὴν κατάθεσιν τοῦ θεμελίου λίθου τοῦ νέου Στρατιωτικοῦ Νοσοκομείου. γ) Ὁ 4ος λόχος Ε. Ο. Ν. Νέου Μαρμαρᾶ Χαλκιδικῆς. ΚΑΤΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ: α) Ἐξωσχολικὸν τμῆμα Ε. Ο. Ν. Κιονίου Ἰθάκης. β) Ἀξιωματικοὶ Ε. Ο. Ν. Ναυπλίου. ΚΑΤΩ ΔΕΞΙΑ: α) Βάπτισις βρεφῶν ἀπόρων ὑπὸ Σκαπανισσῶν Σύρου. β) Ὁμὰς ἀθλητριῶν Φαλαγγιτισσῶν Ρεθύμνης. ΜΕΣΟΝ ΚΑΤΩ: Σκαπανεῖς καὶ

Σκαπάνισσαι Ἑλληνικοῦ Σχολείου Κοινότητος «ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου» εἰς Τζέρσεϋ Σίτυ τῆς Νέας Ἰερσέης τῶν Ἡν. Πολιτειῶν. Διευθύντρια τοῦ Σχολείου ἡ κ. Εὐαγγελία Σουβάλ. Ἡ ὀργάνωσις τῶν μαθητῶν εἰς τμῆμα Νεολαίας ἐγένετο ὑπὸ τοῦ κ. Ἀντ. Στρατάκου, συνταγματάρχου καὶ τοῦ κ. Α. Δεδοπούλου προέδρου τῆς Ὁμοσπονδίας τῶν Ἑλληνικῶν Σωματείων Ἀμερικῆς. Τὰ ὀνόματα τῶν εἰς τὴν φωτογραφίαν μαθητῶν δημοσιεύονται κατὰ σειρὰν εἰς τὴν σελ. 1152.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χωρὶς οἰκογένεια

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πολὺ ἀργὰ γυρίσαμε στὴν αὐλὴ τοῦ Κόκκινου Λέοντος, γιατὶ ἡ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ Οὐὲστ-Ἔντ στὸ Μπέθναλ Γκρῆν εἶναι μεγάλη. Τὰ παιδιὰ εἶχαν γυρίσει νωρίτερα. Κι' ὁ Κάπης, ἂν καὶ καταλασπωμένος, μοῦ φάνηκε εὐδιάθετος.

Ἀπὸ τὴ χαρά μου ποὺ τὸν ξανάβλεπα, ἀφοῦ τὸν ἔτριψα μὲ ξερὸ ἄχερο νὰ καθαρίσῃ, τὸν τύλιξα μὲ τὴν προβειά μου καὶ τὸν πῆρα νὰ κοιμηθῇ κοντά μου, στὸ κρεββάτι μου. Ποιὸς ἦταν πιὸ εὐχαριστημένος, ἐκεῖνος ἢ ἐγώ; Δύσκολο νὰ πῇ κανείς.

Τὰ πράγματα ἐξακολούθησαν ἔτσι κάμποσες ἡμέρες. Φεύγαμε τὸ πρωῒ καὶ δὲν γυρίζαμε παρὰ τὸ βράδυ, ἀφοῦ παίζαμε τὰ ὄργανά μας καὶ τραγουδούσαμε ὅλη μέρα, πότε στὴ μιὰ συνοικία καὶ πότε στὴν ἄλλη. Ὁ Κάπης ἔβγαινε πάντα μὲ τὰ παιδιά. Ἕνα βράδυ ὅμως ὁ πατέρας μου μοῦ εἶπε πὼς μποροῦσα, τὴν ἄλλη μέρα, νὰ τὸν πάρω μαζί μου, γιατὶ θὰ κρατοῦσε στὸ σπίτι τὸν Ἄλλεν καὶ τὸν Νέδ.

Αὐτὸ μᾶς προξένησε μεγάλη χαρὰ καὶ εἴπαμε μὲ τὸ Ματτία πὼς ἔπρεπε νὰ βάλουμε τὰ δυνατά μας καὶ νὰ μαζέψουμε πολλὰ λεπτά, ὥστε νὰ μᾶς στέλνουν πάντα νὰ παίζουμε μὲ τὸν Κάπη. Ἐπρόκειτο, βλέπετε, ν' ἀποκτήσουμε πάλι τὸν ἀγαπημένο μας πιστὸ σύντροφο καὶ δὲν θὰ λυπόμαστε κόπο, οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος.

Τὸ πρωῒ τοῦ κάναμε τὴν τουαλέττα του μὲ τὴν μεγαλύτερη προσοχὴ καί, μετὰ τὸ πρόγευμα, ξεκινήσαμε γιὰ τὴ συνοικία ἐκείνη, ὅπου ἡ πεῖρα μᾶς εἶχε διδάξει ὅτι ἡ «ἔντιμος ὁμήγυρις» ἔβαζε εὐκολώτερα τὸ χέρι στὴν τσέπη. Ἔπρεπε γι' αὐτὸ νὰ διασχίσουμε ὅλο τὸ Λονδῖνο ἀπ' ἀνατολὴ σὲ δύσι, περνῶντας τὸ Ὀλδ-στρήτ, τὸ Χόλμπορν καὶ τὸ Ὀξφορδ-στρήτ.

Τὸ κακὸ ἦταν ποὺ δυὸ ἡμέρες τώρα ἡ ὁμίχλη δὲν εἶχε διαλυθῆ. Ὁ οὐρανὸς (ἢ ὅ,τι περνᾶ γιὰ οὐρανὸς στὸ Λονδῖνο) ἦταν ἕνα ἀπέραντο σύννεφο ἀπὸ ἀτμοὺς κιτρινωποὺς καὶ στοὺς δρόμους ἁπλωνόταν ἕνα εἶδος καπνοῦ στακτεροῦ, ποὺ δὲν σὲ ἄφινε νὰ ἰδῇς μακρύτερ' ἀπὸ λίγα βήματα. Λιγοστοὶ θὰ ἔβγαιναν ἔξω, κι' ἀπὸ τὰ παράθυρα, πίσω ἀπ' τὰ τζάμια, θὰ μᾶς ἄκουγαν, ἀλλὰ δὲν θὰ ἔβλεπαν καθόλου τὸν Κάπη. Ἄσχημο αὐτὸ γιὰ τὴν ἐπιχείρησι· κι' ὁ Ματτίας βλαστημοῦσε ὁλοένα τὴν ὁμίχλη, τὸ καταραμένο αὐτὸ fog, χωρὶς νὰ φαντάζεται ποιὰ ὑπηρεσία ἔμελλε νὰ προσφέρῃ καὶ στοὺς τρεῖς μας ὕστερα ἀπὸ λίγες στιγμές...

Περπατούσαμε γρήγορα καὶ κρατούσαμε τὸν Κάπη κοντά μας μὲ μιὰ λέξι κάθε τόσο, ποὺ γι' αὐτὸν ἄξιζε περισσότερο κι' ἀπὸ τὴν πιὸ γερὴ ἁλυσίδα. Ἔτσι φθάσαμε στὸ Χόλμπορν, ποὺ εἶν' ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ πολυσύχναστους κι' ἐμπορικοὺς δρόμους τοῦ Λονδίνου. Ἔξαφνα εἶδα πὼς ὁ Κάπης δὲν μᾶς ἀκολουθοῦσε πιά. Τί ἔγινε; Ἀκατανόητο! Σταθήκαμε νὰ τὸν περιμένουμε στὴν ἀρχὴ μιᾶς δενδροστοιχίας, γιατὶ δὲν μπορούσαμε νὰ βλέπουμε μακριά, καὶ τοῦ σφυρίζαμε... Τίποτα! ἄφαντος ὁ Κάπης!

Ἄρχισα ν' ἀνησυχῶ μήπως μᾶς τὸν ἔκλεψαν, ὅταν τὸν εἶδα νὰ φθάνῃ τρέχοντας. Κρατοῦσε στὸ στόμα του ἕνα ζευγάρι κάλτσες καὶ κινοῦσε τὴν οὐρά του μὲ χαρά. Σηκώθηκε στὰ πισινά του, ἀκούμπησε τὰ μπροστινά του στὸ στῆθός μου καὶ μοῦ παρουσίασε τὶς κάλτσες ἐκεῖνες, σὰ νὰ μοῦ ἔλεγε νὰ τὶς πάρω. Καὶ φαινόταν τόσο περήφανος, τόσο εὐχαριστημένος, ὅσο δὲν τὸν εἶδα ποτὲ ὅταν ἔκανε κανέν' ἀπὸ τὰ πιὸ δύσκολα παιγνίδια του κι' ἐρχόταν νὰ τοῦ πῶ μπράβο!

Αὐτὰ ἔγιναν σὲ λίγα δευτερόλεπτα. Κι' ἐνῷ ἐγὼ στεκόμουν κατάπληκτος, ἔξαφνα ὁ Ματτίας ἁρπάζει μὲ τὸ ἕνα χέρι τὶς κάλτσες καὶ μὲ τὸ ἄλλο μὲ σπρώχνει μέσα στὴν δενδροστοιχία.

— Πᾶμε γρήγορα, μοῦ εἶπε, ἀλλὰ ὄχι μὲ τρεχάλα!

Ὕστερ' ἀπὸ κάμποση ὥρα μοῦ ἐξήγησε αὐτὴ τὴ φυγή:

— Στεκόμουν κι' ἐγὼ ἔκπληκτος σὰν καὶ σένα, ὅταν ἄκουσα κάποιον νὰ φωνάζῃ: «Ποῦ εἶναι ὁ κλέφτης;» Ὁ κλέφτης, ἐννοεῖς, ἦταν ὁ Κάπης. Ἂν δὲν ἦταν αὐτὴ ἡ ὁμίχλη θὰ μᾶς τσάκωναν γιὰ κλέφτες!

Ὤ, Θεέ μου!... Κλέφτη λοιπὸν τὸν εἶχαν κάμει τὸν Κάπη μου, τὸν καλό, τὸν πιστό, τὸν τίμιο Κάπη;!...

— Πᾶμε στὸ σπίτι, εἶπα στὸ Ματτία, καὶ κράτα τὸν Κάπη ἀπ' τὸ λουρί.

Ὁ Ματτίας δὲν μοῦ εἶπε λέξι καὶ γυρίσαμε τρεχᾶτοι στὴν αὐλὴ τοῦ Κόκκινου Λέοντος. Ὁ πατέρας, ἡ μητέρα καὶ τὰ παιδιὰ ἦταν ὁλόγυρα στὸ τραπέζι κι' ἐδίπλωναν ὑφάσματα. Πέταξα στὸ τραπέζι τὶς μάλλινες κάλτσες κι' ὁ Ἄλλεν γέλασε δυνατά.

— Νά ἕνα ζευγάρι κάλτσες, εἶπα· τὶς ἔκλεψε σήμερα ὁ Κάπης, ποὺ τὸν ἔμαθαν νὰ κλέβῃ. Ὑποθέτω πὼς τὸ ἔκαμαν γιὰ γοῦστο, στ' ἀστεῖα.

Ἡ φωνή μου ἔτρεμε καθὼς μιλοῦσα· ἀλλὰ ποτὲ δὲν αἰσθάνθηκα τὸν ἑαυτό μου πιὸ ἄτρομο, πιὸ σταθερό.

— Κι' ἂν δὲν τὤκαναν γιὰ γοῦστο, τί θἄκανες, σὲ παρακαλῶ; ρώτησε ὁ πατέρας μου.

— Θἄδενα μιὰ πέτρα στὸ λαιμὸ τοῦ Κάπη καί, ἂν καὶ τὸν ἀγαπῶ πολύ, θὰ τὸν πήγαινα νὰ τὸν πνίξω στὸν Τάμεσι! Δὲν θέλω νὰ γίνῃ ὁ Κάπης κλέφτης, ὅπως δὲν θέλω νὰ γίνω κι' ἐγώ. Ἂν ἐπίστευα πὼς μπορεῖ νὰ συμβῇ αὐτὸ μιὰ μέρα, θὰ πήγαινα νὰ πνιγῶ μαζί του ἀμέσως.

Ὁ πατέρας μου μὲ κοίταξε κατάμματα κι' ἔκαμε ἕνα κίνημα θυμοῦ, σὰ νἄθελε νὰ μὲ συντρίψῃ. Τὰ μάτια του μ' ἔκαιγαν, δὲν χαμήλωσα ὅμως τὰ δικά μου. Καὶ λίγο - λίγο, τὸ πρόσωπό του, ποὺ τὸ εἶχε συσπάσει ὁ θυμός, ξαναγύρισε στὸ φυσικό του.

— Ἔχεις δίκηο, μοῦ εἶπε· τὤκαμαν γιὰ γοῦστο, στ' ἀστεῖα. Ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ ξαναγίνῃ αὐτὸ τὸ παιγνίδι, ὁ Κάπης στὸ ἑξῆς θὰ βγαίνῃ μαζί σου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΖ'.

Τὰ ὡραῖα σπάργανα βγῆκαν ψεύτικα.

Ὁ Ἄλλεν κι' ὁ Νὲδ μοῦ ἔδειχναν μιὰ ἐπίμονη ἀντιπάθεια. Ὅ,τι κι' ἂν ἔκανα γιὰ νὰ κατακτήσω τὴν ἀγάπη τους, τὸ δεχόνταν μὲ τρόπο ἐχθρικό. Ἦταν φανερὸ πὼς δὲν μὲ θεωροῦσαν ἀδελφό τους.

Μετὰ τὸ ἐπεισόδιο τοῦ Κάπη, ἡ θέσι μας ξεκαθαρίσθηκε, γιατὶ τοὺς ἔδωσα νὰ καταλάβουν, — ὄχι μὲ λόγια, ἀφοῦ δὲν μποροῦσα νὰ μιλῶ εὔκολα τ' ἀγγλικά, ἀλλὰ μὲ μιὰ ζωηρὴ παντομίμα, ὅπου οἱ δυό μου γρόνθοι ἔπαιξαν τὸν κυριώτερο ρόλο — πὼς ἂν ἐπιχειροῦσαν ποτὲ τὸ παραμικρὸ ἐναντίον τοῦ Κάπη, θὰ μ' εὕρισκαν ἕτοιμο νὰ τὸν ὑπερασπισθῶ καὶ νὰ τὸν ἐκδικήσω.

Βαστοῦσε στὸ στόμα του μιὰ κάλτσα!

Ἔτσι μὲ τοὺς ἀδελφούς μου ἤμαστε σὰν ἐχθροί· κι' ἀφοῦ δὲν εἶχα ἀδελφούς, δοκίμασα τοὐλάχιστο ν' ἀποκτήσω ἀδελφές. Ἀλλὰ ἡ Ἄννα, ἡ μεγαλύτερη ἀπὸ τὰ κορίτσια, δὲν ἔδειχνε καθόλου καλύτερες διαθέσεις σὲ μένα καὶ δὲν περνοῦσε ἡμέρα χωρὶς νὰ μὲ πειράξῃ, χωρὶς νὰ μοῦ παίξῃ ἕνα ἄσχημο παιγνίδι, — καὶ δυστυχῶς ἤξερε πολλά.

Δὲν μοῦ ἔμενε παρὰ ἡ Καίτη. Αὐτὴ ἦταν πολὺ μικρή, — τριῶν χρονῶν μόλις, — ὥστε νὰ μπῇ στὸ συνεταιρισμὸ τῶν ἀδελφιῶν της. Καὶ δὲν μὲ ἀντιπαθοῦσε, ὄχι. Στεκόταν μάλιστα καὶ νὰ τὴ χαϊδεύω, πρῶτο γιατὶ ἔβαζα τὸν Κάπη νὰ τῆς κάνῃ τὰ παιγνίδια του, καὶ δεύτερο γιατὶ ἀργότερα, ὅταν μοῦ ξαναδόθηκε ὁ Κάπης, τῆς ἔφερνα μπομπόνια, μπισκότα, πορτοκάλια, ποὺ μᾶς ἔρριχναν στὶς παραστάσεις μας μὲ μεγαλόπρεπο ὕφος τὰ πλουσιόπαιδα, λέγοντας: «Γιὰ τὸ σκυλί!». Νὰ δίνῃ κανεὶς πορτοκάλια γιὰ ἕνα σκυλί, δὲν ἦταν βέβαια φρόνιμο· τὰ δεχόμουν ὅμως, ἀφοῦ μποροῦσα νὰ ἐξευμενίζω μὲ αὐτὰ τὴ μὶς Καίτη καὶ νἄχω, μέσα σὲ τόση οἰκογένεια, μιὰ τοὐλάχιστο ἀδελφούλα...

Ὁ παπποῦς ἐξακολουθοῦσε νὰ μοῦ κάνῃ «κχχ!» κάθε φορὰ ποὺ δοκίμαζα νὰ τὸν πλησιάσω. Ὁ πατέρας μου δὲν νοιαζόταν γιὰ μένα καὶ δὲν μοῦ μιλοῦσε παρὰ ὅταν ἐπρόκειτο νὰ μοῦ ζητήσῃ τὴν εἴσπραξι τῆς ἡμέρας. Ἡ μητέρα μου τὶς περισσότερες ὧρες βρισκόταν μεθυσμένη. Ὁ Ἄλλεν, ὁ Νὲδ κι' ἡ Ἄννα μὲ μισοῦσαν. Μόνο ἡ μικρὴ Καίτη στεκόταν λίγο νὰ τὴ χαϊδεύω, ἀλλὰ κι' αὐτὴ ὅταν εἶχα τὶς τσέπες γεμᾶτες.

Τί φοβερὸ γιὰ μένα!...

Ἔτσι, στὴ λύπη μου, ἂν καὶ στὴν ἀρχὴ ἀπέκρουσα τὰ συμπεράσματα τοῦ Ματτία, ἔφθασα νὰ συλλογιέμαι πὼς ἂν ἤμουν πραγματικῶς παιδὶ αὐτῆς τῆς οἰκογενείας, ἔπρεπε νἄχουν γιὰ μένα ἄλλα αἰσθήματα ἀπ' αὐτὰ ποὺ μοῦ ἔδειχναν, καὶ πὼς ἐγὼ δὲν εἶχα κάμει τίποτα, γιὰ ν' ἀξίζω τόση ἀδιαφορία καὶ τόση σκληρότητα!

Ὅταν ὁ Ματτίας μ' ἔβλεπε συλλογισμένο καὶ λυπημένο, καταλάβαινε τὴν αἰτία καὶ μοῦ ἔλεγε, σὰ νὰ μιλοῦσε μονάχος του:

— Εἶμαι περίεργος νὰ ἰδῶ τί θ' ἀπαντήσῃ ἡ μάνα Μπαρμπερίνα.

Γιὰ νὰ πάρω αὐτὸ τὸ γράμμα, ποὺ τῆς ἔγραψα νὰ μοῦ τὸ στείλῃ «ποὸτ-ρεστάντ», ἀλλάξαμε τὸ καθημερινό μας δρομολόγιο καί, ἀντὶ νὰ πηγαίνουμε στὸ Χόλμπορν ἀπὸ τὸ Οὐὲστ-Σμίθ, κατεβαίναμε ὡς τὸ Ταχυδρομεῖο. Γιὰ πολὺν καιρὸ κάναμε ἄδικα αὐτὸ τὸ δρόμο. Ἀλλὰ μιὰ μέρα, τὸ γράμμα ποὺ περίμενα μὲ τόση ἀνυπομονησία, μοῦ παραδόθηκε.

Τὸ μέγαρο τοῦ Κεντρικοῦ Ταχυδρομείου δὲν εἶναι μέρος κατάλληλο γιὰ διάβασμα. Πήγαμε λοιπὸν σὲ μιὰ δενδροστοιχία ἐκεῖ κοντά, κι' αὐτὸ μοῦδωσε καιρὸ νὰ συνέλθω ἀπὸ τὴ συγκίνησί μου. Τὸ γράμμα τῆς μάνα-Μπαρμπερίνας, γραμμένο μὲ τὸ χέρι τοῦ παπᾶ τοῦ χωριοῦ μας, ἔλεγε τ' ἀκόλουθα:

«Ἀγαπητέ μου Ρεμάκη,

Ἀπόρησα καὶ πικράθηκα μ' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις, γιατὶ ὁ μακαρίτης ὁ Μπαρμπερῆς μοὔλεγε πάντα, — καὶ τότε ποὺ σὲ βρῆκε στὴ λεωφόρο Μπρετέϊγ, κι' ὕστερα πο) μίλησε μὲ τὸν κύριο ποὺ ἦλθε στὸ Σιαβανό, — πὼς οἱ γονεῖς σου ἦταν πολὺ-πολὺ πλούσιοι.

Αὐτὴ τὴν ἰδέα ἐσχημάτισα κι' ἐγὼ ἀπὸ τὰ ροῦχα ποὺ φοροῦσες ὅταν σ' ἔφερε στὸ σπίτι μας ὁ Μπαρμπερῆς, ροῦχα ποὺ μόνο ἕνα πλουσιόπαιδο μποροῦσε νὰ ἔχῃ. Μοῦ ζητᾶς νὰ σοῦ περιγράψω πῶς ἦταν τὰ σπάργανα ποὺ σὲ εἶχαν τυλιγμένο. Μπορῶ νὰ τὸ κάμω εὔκολα, γιατὶ φύλαξα ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα, ποὺ χρησίμευαν γιὰ ν' ἀναγνωρισθῇς τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ σὲ ζητοῦσαν οἱ γονεῖς σου, — πράγμα ποὺ, κατὰ τὴ γνώμη μου, πάντα θὰ συνέβαινε.

Μὰ πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ σοῦ πῶ πὼς

καθαυτὸ σπάργανα, μὲ φασκιές, δὲν εἶχες. Ἀπὸ συνήθεια μεταχειρίσθηκα παραπάνω αὐτὴ τὴ λέξι, ἐπειδὴ ἐμεῖς σπαργανώνουμε καὶ φασκιώνουμε τὰ μωρά μας. Ἐσὺ δὲν ἤσουνα σπαργανωμένος, ἀλλὰ ντυμένος. Καὶ νὰ τί φοροῦσες: μιὰ σκούφια νταντελλένια, ποὺ δὲν εἶχε τίποτε τὸ ξεχωριστό, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν πλοῦτο καὶ τὴν ὠμορφιά της· ἕνα πουκαμισάκι ἀπὸ μπατίστα μὲ δαντελλίτσα στὸ λαιμὸ καὶ στὰ μανίκια· μάλλινες καλτσίτσες ἄσπρες καὶ πλεκτὰ παπουτσάκια, ἄσπρα ἐπίσης, μὲ φουντίτσες μεταξωτές· ἕνα μακρὺ φόρεμα (φουστάνι) ἀπὸ φανέλλα ἄσπρη κι' ἕνα ἐπανωφόρι μεγάλο, μὲ κουκούλα, ἀπὸ ἄσπρο καζιμίρι, μὲ μεταξωτὴ φόδρα καὶ μὲ ὡραῖα κεντήματα.

Ἔτσι ντυμένος, ἤσουν ἀπάνω σ' ἕνα στρωματάκι ἀπὸ μπαμπάκι, σκεπασμένο μὲ φανέλλα. Καὶ στὴν Ἀστυνομία, ὅπου σὲ εἶχαν, φαίνεται, ἀλλάξει, σοῦ εἶχαν βάλει ἀπὸ κάτω σου μιὰ κοινὴ πετσέτα. Σημείωσε ὅτι κανένα ἀπὸ τὰ πράγματα αὐτὰ δὲν ἦταν μαρκαρισμένο. Κι' ἀπὸ τὸ στρωματάκι, καθὼς κι' ἀπὸ τὸ φανελλένιο σκέπασμα, ἦταν κομμένες οἱ γωνιές, ὅπου θὰ ὑπῆρχαν βέβαια οἱ μάρκες. Αὐτὸ σημαίνει πὼς ἐκεῖνοι ποὺ σὲ πέταξαν, πῆραν τὰ μέτρα τους ὥστε νὰ μὴ γνωρισθῇς.

Αὐτά, ἀγαπητέ μου Ρεμάκη, εἶχα νὰ σοῦ πῶ. Ἂν σοῦ χρειάζωνται τὰ σπάργανά σου, γράψε μου νὰ σοῦ τὰ στείλω.

Μὴν πικραίνεσαι, καλό μου παιδί, ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ κάμῃς τὰ μεγάλα δῶρα ποὺ μοῦ ὑποσχέθηκες. Ἡ ἀγελάδα, ποὺ τὴν ἀγόρασες μὲ λεπτὰ δικά σου, ἀξίζει γιὰ μένα περισσότερο ἀπ' ὅλα τὰ δῶρα τοῦ κόσμου. Μὲ χαρά μου σοῦ γράφω πὼς εἶναι λαμπρὰ στὴν ὑγεία της, γάλα ἔχει πάντα ἄφθονο καὶ ἔτσι μὲ ἀνακουφίζει τώρα πολύ. Ποτὲ δὲν τὴ βλέπω χωρὶς νὰ θυμηθῶ σένα καθὼς καὶ τὸν καλό σου σύντροφο Ματτία.

Γράψε μου ὁποτε μπορέσῃς νὰ μάθω τὰ νέα σου, ποὺ ἐλπίζω νὰ εἶναι καλά.

Ἐσὺ ἔτσι καλός, ἔτσι ἀγαπησιάρης, μπορεῖ νὰ μὴν εἶσαι εὐτυχισμένος μὲ τὴν οἰκογένειά σου; Πατέρας σου, μητέρα σου, ἀδέλφια σου, ὅλοι, μπορεῖ νὰ μὴ σ' ἀγαποῦν ὅπως σοῦ ἀξίζει;

Σὲ γλυκοφιλῶ,
ἡ παραμάνα σου
χήρα Μπαρμπερίνα»

Τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ γράμματος μοῦ ἔσφιξε τὴν καρδιά. Ἡ καϋμένη ἡ μάνα-Μπαρμπερίνα! Τί καλὴ ποὺ ἦταν γιὰ μένα! Ἐπειδὴ μ' ἀγαποῦσε αὐτή, ἐνόμιζε πὼς ὅλος ὁ κόσμος ἔπρεπε νὰ μ' ἀγαπᾷ τὸ ἴδιο!

— Εἶναι καλὴ γυναῖκα, εἶπε ὁ Ματτίας· μὲ θυμήθηκε καὶ μένα. Ἀλλὰ καὶ νὰ μὲ ξεχνοῦσε, αὐτὸ δὲν θὰ μ' ἐμπόδιζε νὰ τῆς χρωστῶ χάρι γιὰ τὸ γράμμα της. Ὕστερ' ἀπὸ τέτοια λεπτομερῆ περιγραφή, ὁ μίστερ Δρίσκολλ δὲν μπορεῖ νὰ μὴ θυμηθῇ τί καὶ τί φοροῦσες ὅταν σ' ἔκλεψαν.

— Καὶ ὅμως μπορεῖ νὰ μὴ θυμηθῇ.

— Μὴν τὸ λὲς αὐτό! Ξεχνᾷ ποτὲ κανεὶς τί ροῦχα φοροῦσε τὸ παιδί του τὴν ἡμέρα ποὺ τοῦ τὤκλεψαν, ὅταν ἀπ' αὐτὰ τὰ ροῦχα θὰ τὸ ξαναβρῇ;

— Ὥς που ν' ἀπαντήσῃ ὁ πατέρας μου, μὴν κάνεις ὑποθέσεις, σὲ παρακαλῶ!

— Δὲν τὶς κάνω ἐγώ· ἐσὺ τὶς κάνεις, ὅταν λὲς πὼς ὁ πατέρας σου μπορεῖ νὰ ἔχῃ ξεχάσει...

— Καλά, θὰ ἴδοῦμε.

Δὲν ἦταν εὔκολο πρᾶγμα νὰ ρωτήσω τὸν πατέρα μου πὼς ἤμουν ντυμένος τὴν ἡμέρα ποὺ μ' ἔκλεψε ἡ γυναῖκα ἐκείνη. Ἂν τοῦ ἔκανα μιὰ τέτοια ἐρώτησι ἁπλῶς, μὲ ἀφέλεια, χωρὶς καμμιὰ ὀπισθοβουλία, ναί, θὰ μποροῦσα. Ἀλλὰ δὲν ἦταν ἔτσι, κι' αὐτὴ ἡ ὀπισθοβουλία ἴσα-ἴσα μ' ἔκανε δειλὸ πολὺ καὶ διστακτικό.

Τέλος πάντων, μιὰ μέρα, ποὺ ἡ βροχὴ μᾶς εἶχε ἀναγκάσει νὰ γυρίσουμε στὸ σπίτι νωρίτερα ἀπὸ τὸ συνηθισμένο, ἔκαμα θάρρος κι' ἔφερα τὴν ὁμιλία στὸ ζήτημα ποὺ μοῦ προξενοῦσε τόση ἀγωνία.

Μὲ τὸν πρῶτο λόγο ποὺ εἶπα, ὁ πατέρας μου μὲ κοίταξε κατάματα, σὰν ἄνθρωπος ποὺ ἐκπλήσσεται καὶ δυσαρεστεῖται. Ἀψήφησα ὅμως τὸ βλέμμα του μὲ περισσότερη γενναιότητα ἀπ' ὅση ἐνόμιζα πὼς θὰ εἶχα, ὅταν συλλογιζόμουν αὐτὴ τὴ δύσκολη στιγμή.

Μοῦ φάνηκε πὼς θὰ θυμώσῃ κι' ἔρριξα μιὰν ἀνήσυχη ματιὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ματτία, ποὺ μᾶς ἄκουγε χωρὶς νὰ φαίνεται, σὰν νάθελα νὰ τὸν κάμω νὰ ἴδῃ τί ἀνοησία μὲ εἶχε συμβουλεύσει νὰ τολμήσω. Ἀλλὰ ὄχι, ὁ πατέρας μου δὲν ἐθύμωσε. Ἀφοῦ τοῦ πέρασε ἡ πρώτη ἔκπληξι, χαμογέλασε. Ἀλήθεια, τὸ χαμόγελό του εἶχε κάτι τὸ τραχύ, τὸ σκληρό· πάντα ὅμως ἦταν χαμόγελο.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΣΧΟΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἡ στήλη αὐτὴ ἀσχολεῖται μὲ τὸ σχολικὸ θέατρον καὶ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ καταγίνονται μ' αὐτό.

Δυστυχῶς δὲν εἶναι πολλοὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅσοι ἀσχολοῦνται μὲ τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ λόγου, ἐνῷ ἀντιστρόφως εἶναι τόση μεγάλη ἡ ἐπίδρασίς του εἰς τὴν παιδικὴν ψυχήν, παρ' ὅλες τὶς ἀντιγνωμίες μερικῶν ἐκπαιδευτικῶν. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς ὀλίγους αὐτοὺς πάλιν εἶναι ἀρκετοὶ ποὺ τὸ παιδικὸν θέατρον καὶ γενικώτερον τὴν παιδικὴν λογοτεχνίαν, τὰ βλέπουν μόνον ὡς ἕνα πόρον, πρᾶγμα ποὺ εἶναι ἰδιαιτέρως ἀξιοκατάκριτον. Ἕνας ἀπὸ τοὺς καλοὺς ἐργάτας τῆς παιδικῆς λογοτεχνίας, διὰ τὸν ὁποῖον καὶ ἄλλοτε ἡ στήλη αὐτὴ εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀσχοληθῇ εὐφήμως, εἶναι καὶ ὁ κ. Ζ Παπαμιχαλόπουλος, ὁ ὁποῖος προσφάτως ἐξέδωσε τρία μουσικὰ θεατρικὰ ἔργα διὰ τὰ ἑλληνόπουλα: «Τὴν πριγκήπισσα Γιόρι», «Τὴν Χιονάτη καὶ τοὺς ἑπτὰ νάνους» καὶ τὶς «Βασιλικὲς Μαργαρῖτες».

Θὰ ἤθελα νὰ τονίσω τὴν ἱκανοποίησιν ποὺ γεννοῦν τὰ τρία αὐτὰ παιδικὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος ἔγραψε προφανῶς ἔχων διαρκῶς κατὰ νοῦν ὅτι ἕνα παιδικὸν ἔργον ἔχει σκοπὸν μὲν νὰ διασκεδάζῃ τὸ παιδί, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ νὰ τοῦ ἐξυψώνῃ τὸ ἦθος καὶ νὰ τοῦ γεννᾷ εὐγενέστερα αἰσθήματα. Τὸ ὑπογραμμίζω αὐτό, διότι ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι μερικὲς κωμωδιοῦλες γιὰ παιδιά, ποὺ ἤκουσα εἰς τὸ ραδιόφωνον, κάθε ἄλλο ἢ μ' ἐνθουσίασαν. Δὲν διαπλάττονται ἡ ψυχὴ καὶ τὸ ἦθος τοῦ παιδιοῦ μὲ τὸ νὰ μιλοῦν διαρκῶς περὶ φαγητῶν, περὶ πεινασμένων, περὶ πονηριῶν καὶ εἰς γλῶσσαν πολλάκις ποὺ δὲν δικαιολογεῖται, μὲ τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι ἡ νοητικότης τοῦ παιδιοῦ εἶναι περιωρισμένη. Ἔχει βεβαίως τὸν δικό του κόσμο τὸ παιδί, ἀλλ' ὁ κόσμος εἶναι δεκτικὸς ὡρισμένων ἐπιδράσεων, τὰς ὁποίας ξεύρει ν' ἀσκῇ ἡ καλὴ παιδαγωγική.

«ΦΑΡΟΦΥΛΑΚΕΣ»

Ὅλη ἡ Ἑλλάδα εἶναι κατάσπαρτη ἀπὸ νησάκια καὶ ὁλόγυρα κλείνεται ἀπὸ θάλασσες ποὺ ἄλλες προσφέρουν ἕνα συνεχῆ σχεδὸν καθρέφτη, ἄλλες ὡρισμένες ἐποχὲς τοῦ ἔτους προβάλλουν ἐξαγριωμένη τὴ μορφή τους καὶ ἄλλες πότε εἶναι ὄνειρο χαρᾶς καὶ πότε παγὶς γιὰ τὰ πλοῖα. Σ' αὐτὰ τὰ νησάκια, σ' αὐτὲς τὶς θάλασσες, στὶς στερηὲς πολλὲς φορὲς ὑψώνονται οἱ φάροι, τὰ φανάρια, τὰ μάτια αὐτὰ ποὺ ἐτοποθέτησαν οἱ ἄνθρωποι νὰ σώζουν τοὺς ναυτικοὺς ἀπὸ τὶς παγίδες, τοὺς ταξιδεύοντας ἀπὸ τοὺς κινδύνους ποὺ δημιουργοῦν ὕφαλοι, βράχοι καὶ ρηχὰ νερά.

Πολλὰ ἀπὸ τὰ νησάκια αὐτὰ εἶναι χαμένα στὸν πόντο μὲ μόνες ἀνθρώπινες ψυχές τους δυὸ ἢ τρεῖς φαροφύλακες. Μιὰ-δυὸ φορὲς τὸ χρόνο ἕνα πλοῖο τοῦ στόλου περνᾷ καὶ τροφοδοτεῖ τοὺς φαροφύλακες καὶ τοὺς φάρους καὶ πάλι φεύγει γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα. Θρῦλοι καὶ παραμύθια, περίεργες ἱστορίες, λείψανα μύθων ποὺ ἔχουν τὴν ἀφετηρία τους πολλὲς φορὲς στὰ βάθη τῶν αἰώνων, συνδέονται μὲ τὰ νησάκια καὶ μὲ τὸ ὄνομά των. Ὅλα αὐτά, νησιά, στερηές, περιγραφές, θρύλους, παραμύθια, ζωντανὲς εἰκόνες, μαζὶ μὲ τοὺς μικροὺς καϋμοὺς τῶν ἀνθρώπων ποὺ ζοῦν χαμένοι «στὸ ὄνειρο τοῦ πελάγου καὶ τοῦ οὐρανοῦ» μᾶς δίνει ὁ συνάδελφος κ. Λ. Πετρομανιάτης στὸ βιβλίο του «Φαροφύλακες». Εἶναι τὸ δροσερώτερο καὶ γραφικώτερο βιβλίο, ἂν μοῦ ἐπιτρέπεται ἡ λέξις, ποὺ ἐγράφη στὰ τελευταῖα χρόνια. Κι' αὐτό, ὅπως καὶ τὸ βιβλίο τοῦ κ. Παναγιωτοπούλου, μᾶς γνωρίζει τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ ὅλες της τὶς μορφές.

«ΕΙΡΜΟΙ»

Τὰ ποιήματα τῆς κ. Τίλας Μπαλλῆ τιτλοφοροῦνται «Εἱρμοί» καὶ δὲν εἶναι βέβαια σατυρικά, μολονότι θὰ ἠμποροῦσε νὰ διακρίνῃ κανεὶς σποραδικὰ μιὰ ἁγνὴ σατυρικὴ διάθεσι. Γιὰ νὰ τὰ κρίνῃ κανεὶς τὰ ποιήματα τῆς κ. Μπαλλῆ δὲν χρειάζεται νὰ ξέρῃ ἂν εἶναι μιὰ ποιήτρια ποὺ τώρα ἀρχίζει νὰ γράφῃ, ἢ μιὰ ποιήτρια ποὺ ἔχει ἤδη προχωρήσει στὸ δρόμο της. Καὶ θὰ τονίσω τὴ λέξι αὐτὴ «ποιήτρια», γιατὶ δὲν χρειάζεται νὰ τονισθῇ ἐδῶ πὼς μεταξὺ στιχοπλόκου καὶ ποιητοῦ ὑπάρχει κολοσσιαία διαφορά. Ἡ κ. Μπαλλῆ εἶναι μιὰ ποιήτρια ὁσονδήποτε καὶ ἂν εἶναι φανερὸ πὼς τῆς λείπει ἡ τεχνικὴ καὶ πὼς ἀκόμη ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται ὡρισμένες ἐπιδράσεις ἀπὸ τὰ μέχρι τοῦδε διαβάσματά της. Στὴ συλλογή της βρίσκει κανεὶς μερικὰ πραγματικὰ ὡραῖα τραγούδια. Εἶναι ὅμως καὶ μερικὰ ἄλλα ποὺ θὰ μποροῦσαν χωρὶς καμμιὰ ζημιὰ τοῦ ὅλου νὰ μὴ περιληφθοῦν στὴ συλλογή. Ὁπωσδήποτε, ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα τραγούδια τῆς συλλογῆς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ κεῖνα ποὺ διάβασα τοὺς τελευταίους καιρούς, εἶναι καὶ τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενο:

Ἀνοιξιάτικο...

Εἶναι γιὰ γέλια, μὰ καὶ γιὰ κλάματα,
ἔτσι, καθὼς μᾶς ἔμειναν ὅλα θεάματα:
ἡ φύσις, οἱ ἄνθρωποι, τὰ πράματα...
Καὶ τώρα νὰ ποὺ ἡ ἄνοιξις γύρισε,
τὸ περιβόλι τ' ὥριο πάλι μᾶς μύρισε,
ὁ οὐρανὸς τ' ἄστρα του ἐπλημμύρισε...
Κι' ὡς λάμπουν ὅλα γύρω, τὰ κοιτάζουμε·
καμμιὰ λαχτάρα μέσα μας δὲ μπάζουμε,
τὴν περιέργειά μας διόλου δὲν ἀλλάζουμε...
Εἶναι γιὰ γέλια καὶ γιὰ κλάματα,
ἔτσι, καθὼς μᾶς ἔμειναν ὅλα θεάματα:
ἡ φύσις, οἱ ἄνθρωποι, τὰ πράματα...

Δυστυχῶς, δὲν μοῦ ἐπιτρέπει ὁ χῶρος νὰ γράψω ὅπως θὰ ἤθελα γιὰ τὴν λαμπρὴ συλλογὴ τοῦ κ. Γερ. Ἀμπάτη «Καπνοὶ μιᾶς φλόγας», τοῦ κ. Δ. Σούτσου «Νιᾶτα καὶ ἀγῶνες», τοῦ κ. Μ. Λυγίζου «Τὰ τοπία τοῦ ἡλιόφωτος», τοῦ κ. Κώστα Πηγαίου «Προμηθεὺς λυόμενος».

Χρ. Ἐμμ. Ἀγγελομάτης

«Ἂν θέλετε νὰ γράψετε ἔργα βιώσιμα, πηγαίνετε κατ' εὐθεῖαν νὰ ἀντλήσετε τὶς ἐμπνεύσεις σας ἀπὸ τὴν μεγάλην καὶ ἀστείρευτον πηγήν, ποὺ λέγεται λαϊκὴ ψυχή».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

✳ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ✳

Νέο κορίτσι,

Ἀγαπητή μου Φαλαγγίτισσα.

Ἡ ἐκδήλωσι τοῦ πολιτισμοῦ ἑνὸς λαοῦ εἶναι ἀνάμεσα σὲ ἄλλα καὶ ἡ λογοτεχνία. Φυσικὰ καὶ ὅλες οἱ ἄλλες ὡραῖες Τέχνες, μουσική, ζωγραφική, γλυπτική, μὰ πρὸ πάντων ὁ γραφτὸς λόγος, γιατὶ μπορεῖ νὰ γίνῃ εὔκολα στοὺς πολλοὺς προσιτός. Ὁ καλλιτεχνικὸς ὅμως αὐτὸς λόγος, ποὺ ἀποτελεῖ τὴ λογοτεχνία ἑνὸς λαοῦ, πρέπει νὰ φέρῃ καὶ τὴν ψυχικὴ σφραγῖδα τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, γιὰ νὰ μπορῇ ἐπάξια νὰ φέρῃ καὶ τὸ ὄνομά του, ποὺ θὰ ἀποτελῇ γι' αὐτὴ τίτλο εὐγενείας.

Δυστυχῶς τὰ περασμένα χρόνια λίγο προσέχονταν ἀπὸ τοὺς λογογράφους μας αὐτὴ ἡ μεγάλη καὶ ἀπαραίτητη ἀλήθεια. Γι' αὐτὸ πολὺ συχνὰ ἐμεῖς ποὺ σπουδάσαμε καὶ ζήσαμε μακριὰ στὰ ξένα ἀκούγαμε μὲ πόνο νὰ μᾶς λένε πὼς δὲν ἔχουμε νεοελληνικὴ λογοτεχνία, γιατὶ δὲν βλέπει κανεὶς πουθενὰ τὴ σφραγῖδα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Δὲν ἤτανε ψέματα ἡ γνώμη αὐτή. Κι' ἂν κάπου παρουσιάζονταν κάποιος συγγραφέας ἐδῶ στὸν τόπο μας ἀληθινὰ ἑλληνικός, περνοῦσε ἀπαρατήρητος καὶ ἴσως εἰρωνικὰ κρινόμενος ἀπὸ τοὺς πολλούς, ποὺ εἶχανε ἀπορροφηθῆ ἀπὸ ξένες ἰδέες, ξένα ἔργα, ξένους συγγραφεῖς. Περάσαμε στὴ λογογραφία μας μιὰ πολὺ τραγικὴ περίοδο. Εἴμαστε βαρειὰ σκλαβωμένοι ἀπὸ ἔργα βορεινῶν πρὸ πάντων συγγραφέων, ποὺ μᾶς ἔσερναν νικημένους καὶ χωρὶς θέλησι στὸ ἅρμα των. Φτερούγιζαν μέσα στὸ μυαλό μας ὀνόματα παράξενα Ἴψεν καὶ Γκέϊγερστάμ, Χάμσουν καὶ Ρούμπινστάϊν. Μπορεῖ αὐτοὶ νὰ εἶναι μαέστροι στὸ λόγο, μὰ στὴ δική μας ψυχὴ εἶχανε πάρει δυσανάλογα πολὺν χῶρο καὶ εἶχανε ξετοπίσει κάθε τι ἑλληνικό.

Κι' ἔτσι σιγὰ σιγὰ καὶ ὁ συγγραφέας προσπαθοῦσε νὰ τοὺς μιμηθῇ καὶ τὸ κοινὸ ποὺ διάβαζε περιφρονοῦσε τὸ κάθε βιβλίο, ποὺ δὲν ἤτανε γεμᾶτο ἀνάλογες ἀπομιμήσεις. Μᾶς εἴχανε συνεπάρει τὸ ἐξωτικὸ ὕφος καὶ οἱ παραξενιὲς — γιὰ κείνους δὲν ἤτανε τίποτα ἄλλο παρὰ ἡ ἐκδήλωσι τῆς λαϊκῆς των ψυχῆς — ποὺ σὲ μᾶς φυσικὰ ἤτανε ξένη καὶ γι' αὐτὸ παράξενη. Ἔτσι καταντήσαμε στὴν ἀρχὴ τῆς μεταστροφῆς, δηλαδὴ ἀμέσως μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου τοῦ 1936, νὰ μὴ ξέρουμε τί θέαμα ἤτανε σωστὸ νὰ δώσουμε στοὺς ἀνθρώπους μας. Καὶ δίναμε τὴν «Ἔντα Γκάμπλερ» τοῦ Ἴψεν σὲ μιὰ ἐργατικὴ παράστασι. Ὁ θεατὴς ἔφευγε στενοχωρημένος καὶ ἡ πρόθεσι καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ψυχαγωγίας καὶ ὑπολανθάνουσας διδαχῆς σκόνταβε. Δὲ γινόνταν δηλαδὴ τίποτα μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ ἐργάτη θεατῆ.

Τώρα ὅμως μέσα σ' αὐτὰ τὰ τέσσερα χρόνια γίνηκε μιὰ ἀληθινὰ γιγαντιαία ἐργασία καὶ στὸ ἐπίπεδο τῆς λογοτεχνίας καὶ γενικὰ τῆς Τέχνης. Ἐλεύθερη πρέπει πάντα νὰ μείνῃ στ' ἀλήθεια ἡ Τέχνη. Ἐλεύθερη ὅμως δὲν σημαίνει ξεπεσμένη, ξεσκισμένη καὶ μπαλωμένη ἀπὸ ξένων λαῶν ἐκδηλώσεις. Τί νὰ τὴν κάνουμε αὐτὴ τὴν τέχνη, ποὺ δὲ θὰ μᾶς μιλήσῃ γιὰ τὸ δικό μας κόσμο καὶ τὰ δικά μας δεδομένα, γιὰ τοὺς δικούς μας πόνους καὶ τὶς δικές μας χαρές; Ἐμεῖς θέλουμε διαβάζοντας ἕνα ἔργο, ποὺ ἔχει τὴν ἀξίωσι νὰ λέγεται τεχνικό, νὰ βρίσκουμε μέσα τὸν ἑαυτό μας ἢ τὴν Ἑλένη τὴ φίλη μας, τὸν Κώστα τὸν γνωστό μας. Τί μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ Ἴγκεμπουργκ καὶ ὁ Βέρνερ; Ἂν στὴν περασμένη συγχυσμένη ἐποχὴ αὐτὰ ἔκαναν ἐντύπωσι ἤτανε γιατὶ τὸ ἔργο ποὺ ἔγραφαν Ἕλληνες συγγραφεῖς ἤτανε νοθευμένο καὶ τὸ γοῦστο τοῦ ἑλληνικοῦ κοινοῦ διαστρεβλωμένο.

Ὑπῆρχαν ὅμως ἄνθρωποι, ποὺ χωρὶς νὰ εἶναι συγγραφεῖς, ἀπὸ ἔνστικτο ἔνοιωθαν τὸν κατήφορο ποὺ εἴχαμε πάρει κι' ἐδῶ, μὲ ὅλες τὶς ροπὲς καὶ τὶς σχολὲς ποὺ θέλαμε νὰ μιμηθοῦμε. Ἔβλεπαν πὼς τὸ νόθο διώχνει σιγὰ σιγὰ τὸ γνήσιο καὶ ἀληθινὸ καὶ πὼς ἡ Τέχνη θὰ καταντήσῃ ἕνας Τραμποῦκος, ἕνας Ἀρλεκῖνος τῆς ἀποκρηᾶς. Ὅλα ἐκεῖνα τὰ δόγματα, ποὺ ξεπετάχτηκαν μὲ τὰ ξενικὰ ὀνόματα, ἐξπρεσιονισμός, σουρεαλισμός, φουτουρισμός, κυβισμὸς καὶ χίλια δυὸ ἄλλα εἰς -σμὸς μᾶς τραβοῦσαν ὅλο πρὸς τὸ κούφιο καὶ τὸ φλύαρο.

Κι' ἔπειτα οἱ γράφοντες ἔλεγαν πὼς δὲν τοὺς νοιώθει τὸ κοινό! Μὰ ἴσα-ἴσα τὸ κοινὸ εἶναι ὁ καθρέπτης τῆς ἱκανότητας τοῦ τεχνίτη. Τὸ βιβλίο ἔπαθε κρίσι καὶ σήμερα ἀγωνίζεται τὸ Κράτος κι' ἐδῶ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἀξία καὶ τὴν περιωπὴ ποὺ τοῦ χρειάζεται ἐξυγιαίνοντάς το.

Γι' αὐτὸ στὴ συγκέντρωσι, ποὺ ἔγινε πρὶν ἀπὸ κάμποσον καιρὸ στὸ Βασιλικὸ Θέατρο, ποὺ ὁ Ἀρχηγός μας μὲ τὰ ἴδια του χέρια ἔδωσε τὰ κρατικὰ βραβεῖα στοὺς λογοτέχνες καὶ καλλιτέχνες, εἶπε ἀνάμεσα σὲ ἄλλα ὡραῖα καὶ ἁπλᾶ τὰ λόγια ποὺ ἀναφέρουμε στὴν ἀρχή.

«Τί ξεκινᾶτε καὶ ἐρευνᾶτε ἀπὸ τόσο μακριά; Γιατὶ δὲν γυρίζετε πλάϊ σας νὰ δῆτε; Γύρω σας τρέχει γάργαρη καὶ κρουσταλλένια τῆς λαϊκῆς ψυχῆς ἡ ἀστείρευτη πηγή. Γιατὶ κουράζεσθε νὰ βαδίζετε τόσο μακριὰ γιὰ νὰ πιῆτε; Πλάϊ σας! Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἁπλώσετε τὰ χέρια γιὰ νὰ χουφτιάσετε τὸ χρυσάφι τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς, στὸ παρὸν καὶ στὸ παρελθόν, στὴν τωρινή της οὐσία καὶ στὴν ἱστορία! Ἐδῶ κοντά σας εἶναι! Χυμένο γύρω σας, παντοῦ. Γιατὶ τραβᾶτε σεῖς γιὰ τὴν Ἀλάσκα; Προσέξατε, μόνο τότε θὰ μπορέσετε νὰ γράψετε ἔργα ποὺ θὰ ζήσουν, εἰδ' ἄλλως θὰ εἶναι νεκρὰ στὴ γέννησί τους».

Ἔτσι τοὺς εἶπε κι' ἄρεσαν τὰ λόγια του, γιατὶ αὐτὰ ἐγκυμονοῦν τὶς μεγάλες ἀλήθειες μέσα τους ποὺ αὔριο θὰ καρποφορήσουν γιὰ νὰ δημιουργήσουν τὴ λογοτεχνία ποὺ θἆναι ἄξια νὰ φέρῃ τὸν τίτλο τῆς εὐγενείας —πιὸ μεγάλο καὶ πιὸ τρανὸ ἀπὸ ὅλων τῶν λαῶν — «Ἑλληνικὴ λογοτεχνία».

Ἔχομε μεγάλη ἱστορία ἐμεῖς ὡς λαὸς πάνω στὸ ζήτημα αὐτὸ καὶ δὲν μποροῦμε νὰ γράφουμε καὶ νὰ διαβάζουμε μέτρια πράγματα, νόθα καὶ τιποτένια. Τὸ ἑλληνικὸ βιβλίο ἔχει ἐξαιρετικὲς ἀπαιτήσεις γιατὶ φέρει τὸ γνώρισμα «ἑλληνικό».

Σ. Καραϊσκάκη

ΕΝΑΣ ΤΡΟΠΟΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ

(Ἀπὸ μιὰ ὁμιλία πρὸς τὶς Φαλαγγίτισσες)

Ὁ πιὸ εὔκολος τρόπος γιὰ νὰ ἐπιτύχουμε κάτι εἶναι νὰ ἐφαρμόσουμε ἐκεῖνα τὰ μέσα ποὺ ἔφεραν ἀποτέλεσμα ὅταν κάποτε βρεθήκαμε σὲ ἀνάλογη περίπτωσι. Κρίνοντας ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μας θὰ βοηθηθοῦμε πολὺ στὸ νὰ ἐκπληρώσουμε τὸν σκοπό μας, τὴν ἐξύψωσι, μόρφωσι καὶ καλυτέρευσι τῶν παιδιῶν ποὺ μᾶς ἐμπιστεύονται. Κάθε ἐνέργεια ὅμως θὰ γίνεται φιλικὰ καὶ ὄχι ἐπιτιμητικά. Θὰ δίνωμε μὲ τὸν τρόπο μας νὰ καταλάβῃ ὁ ἄλλος πὼς ὅ,τι κάνουμε γίνεται ὄχι γιὰ τὸ βαθμό μας ποὺ εἶναι ἀνώτερος, ἀλλὰ γιατὶ εἶναι σωστὸ καὶ πρέπον. Δὲν εἶναι ἀνάγκη ἀπότομα νὰ θελήσουμε νὰ ἐπιβληθοῦμε στοὺς γύρω μας. Ἡ ἀγάπη, ἡ λεπτότης καὶ ἡ καλωσύνη θὰ τὸ κατορθώνῃ αὐτὸ πολὺ πιὸ γρήγορα ἀπὸ ὅ,τι φανταζόμαστε καὶ μάλιστα ἀκλόνητα. Ἂς κατεβοῦμε κοντὰ στὶς Συναγωνίστριές μας, ἂς τὶς πλησιάσουμε πολύ, ἂς τὶς ἀγκαλιάσουμε ὅλες μὲ τὰ ἴδια εὐγενικὰ αἰσθήματα, καὶ θὰ δοῦμε πόσο εὔκολα θὰ πραγματοποιήσουμε τοὺς σκοπούς μας, δηλ. τοὺς σκοποὺς τῆς ὀργανώσεώς μας.

Δὲν θὰ συναντοῦμε δυσκολίες στὸ ἔργο μας, καὶ ὅ,τι ἐπιθυμοῦμε θὰ γίνεται χωρὶς σχεδὸν νὰ κοπιάσωμε. Κι' ἔπειτα τί πιὸ ὄμορφο ἀπὸ τὴ σκέψι πὼς εἴμαστε γεμᾶτες ἀγάπη γιὰ ὅλους γύρω μας; Τί πιὸ μεγάλο ἀπὸ τὸ νὰ προσφέρῃ κανεὶς ὅλη τὴν δύναμι τῆς θελήσεως καὶ τῆς ψυχῆς του γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησι τῶν ἄλλων; Δὲν εἶν' ἀρκετὸ τὸ νὰ ἔχῃ κανεὶς ἕνα ἀξίωμα, ἕνα βαθμό, γιὰ νὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ ἐπιτύχῃ κάθε τι. Χρειάζεται νὰ πλημμυρίζουν τὰ στήθη του ἀπὸ ἀγάπη, νὰ πλησιάζῃ ὅλους, νὰ συμπονῇ, καὶ νὰ συγχαίρῃ μὲ τοὺς ἄλλους καὶ νάχῃ γιὰ κάθε ἕναν κάτι καλὸ νὰ κάμῃ ἢ νὰ πῇ. Μόνον ἔτσι μπορεῖ νὰ φθάσῃ ὅπου ἐπιθυμεῖ, νὰ περάσῃ χωρὶς νὰ σταματήσῃ, χωρὶς νὰ λιγοστεύῃ ἡ ὁρμή του, ἀπὸ ἐμπόδια ποὺ θὰ παρουσιασθοῦν στὸ δρόμο του.

Κ. Σβορώνου

Τῶν κυριῶν

✻ Η ΠΕΡΙΣΚΕΨΙ ΤΗΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ ✻

Δὲν εἶναι καθόλου ἀνάγκη νὰ ξοδέψῃ κανεὶς πολλὰ χρήματα, γιὰ νὰ εἶναι κομψὰ ντυμένος. Δὲν εἶναι ἀνάγ-

κη κάθε ἐποχὴ τοῦ ἔτους νὰ σπάζῃ τόσο τὸ κεφάλι του, νὰ τρέχῃ σὲ σαλόνια γιὰ ν' ἀδειάσῃ τὸ βαλάντιό του στὰ χέρια τῆς μεγαλόσχημης καὶ μεγαλώνυμης ράφτρας. Ὅταν ἔχῃ κανεὶς γοῦστο καὶ περίσκεψι, μπορεῖ νὰ ντυθῇ καλὰ μὲ οἰκονομία καὶ χωρὶς σπαζοκεφαλιές. Κοιτάξτε τὴ ντουλάπα σας πρὶν ἀκόμα προβῆτε στὴν ἀγορὰ νέων φορεμάτων τί μπορεῖ νὰ διορθωθῇ, νὰ μεταποιηθῇ, νὰ γίνῃ μοντέρνο. Φωνάξετε στὸ σπίτι σας μιὰ ράφτρα —ὑπάρχουν τόσες στὴν Ἀθήνα τεχνίτρες κι' ὄχι μὲ ὑπερβολικὲς ἀπαιτήσεις— καὶ συμβουλευθῆτέ την. Δείξετέ της τὰ φορέματά σας, κοιτάχτε τὰ νέα φιγουρίνια καὶ μαζί της πάρετε ἀποφάσεις. Πρὸ παντὸς μὴν ἀφήνετε φορέματα νὰ κρέμωνται ἄχρηστα. Φκιάστε τα ἔτσι ποὺ νὰ μποροῦν καὶ πάλι νὰ φορεθοῦν. Δείξετε ὅλη σας τὴν ἐφευρετικότητα —ἡ γυναῖκα μὲ λίγη καλὴ θέλησι εἶναι πάντα ἐφευρετική— καὶ τὸ γοῦστο. Θὰ ἔχετε τότε φκιαγμένο ἀπὸ τὴ ράφτρα σας ἕνα φόρεμα ἀλλιώτικο ἀπὸ τὸ περσινὸ καὶ κανεὶς δὲν θὰ μαντεύῃ πῶς δὲν εἶναι νέο.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν οἰκονομεῖτε τὰ λεπτὰ ποὺ θὰ ξωδεύατε γιὰ ἕνα νέο φόρεμα, τὰ καταθέτετε στὸ ταμιευτήριο καὶ ἔχετε ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης ἕνα μικρὸ ἀπόθεμα γιὰ σᾶς καὶ γιὰ τὰ παιδιά σας.

Δὲν εἶναι ὡραῖο οὔτε καὶ φρόνιμο νὰ κάνῃ μιὰ γυναῖκα τρία τέσσερα φορέματα τὴν ἐποχὴ καὶ νὰ μὴν ἔχῃ ἀπόθεμα οὔτε μιὰ δραχμὴ γιὰ μιὰ δύσκολη τῆς ζωῆς της στιγμή.

Τὸ ἴδιο μέτρο οἰκονομίας καὶ περίσκεψης ἂς ἐφαρμόζουμε καὶ στὰ ροῦχα τῶν παιδιῶν μας καὶ δὲ θὰ χάσουμε.

ΕΝΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΠΟΥΛΟΒΕΡ

Ἡ ἐποχὴ μᾶς ἀναγκάζει νὰ κάνουμε ὁποιαδήποτε οἰκονομία μποροῦμε. Γι' αὐτὸ ἐμεῖς οἱ γυναῖκες πρέπει νὰ ἐξασκηθοῦμε σ' αὐτὴ μὲ ὑπομονὴ καὶ πεῖσμα.

Ἕνα τέτοιο πουλόβερ μποροῦμε νὰ φκιάσουμε χωρὶς νὰ ὑποβληθοῦμε σὲ πολλὰ ἔξοδα. Ἀπὸ διάφορα παλιὰ μάλλινα ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ χρησιμοποιήσουμε ξηλώνουμε τὰ μαλλιά.

Γιὰ νὰ τεντώσουν καὶ νὰ πάρουν τὴν ἀρχική τους ὄψι τὰ τυλίγουμε πάνω σὲ σανιδάκια μακριὰ ἢ χαρτόνια καὶ τὰ κρατοῦμε πάνω ἀπὸ ἀτμό. Ὅταν στεγνώσουν τὰ τυλίγουμε σὲ κουβάρια.

Ἀπὸ τὰ διάφορα χρώματα σὲ ἁρμονικὴ σειρὰ βαλμένα μποροῦμε νὰ φκιάσουμε ἕνα καινούργιο πουλόβερ, ποὺ πολὺ θὰ μᾶς ἐξυπηρετήσῃ, πρὸ πάντων σὲ ἐκδρομὲς τώρα τὸ καλοκαίρι. Ἀντὶς γιὰ μαλλιὰ μποροῦμε νὰ μεταχειρισθοῦμε καὶ κλωστὲς διαφόρων χρωμάτων, ἂν τύχῃ καὶ βρίσκωνται στὸ σπίτι μας.

Καθὼς βλέπετε στὴν εἰκόνα τὸ πουλόβερ εἶναι πολὺ νόστιμο, ἔχει ἀρκετὸ γοῦστο καὶ καμμιά μας δὲν θὰ διστάσῃ σὲ μιὰ ἐκδρομὴ νὰ τὸ φορέσῃ μὲ μιὰ σκοῦρα φοῦστα.

ΚΑΘΑΡΙΣΜΑ ΨΑΡΙΟΥ

1ον) Ἀφαιροῦμεν τὰ λέπια ξύνοντας μὲ μαχαῖρι ἀπὸ τὴν οὐρὰ πρὸς τὸ κεφάλι. 2ον) Τὰ πτερύγια, τὴν οὐρὰ καὶ τὸ κεφάλι ἄλλοτε τὰ κόπτομε καὶ ἄλλοτε τὰ κρατοῦμε (ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ μαγείρεμα καὶ ἀπὸ τὸ εἶδος τῶν ψαριῶν). 3ον) Ἀφαιροῦμεν τὰ σπάραχνα καὶ τὰ ἐντόσθια, ἐκτὸς ἂν τὸ ψάρι εἶναι πολὺ μικρό, ὅπως ἡ μικρὴ μαρίδα. Εἰς τὰ ψάρια μάλιστα αὐτὰ δὲν ἀφαιροῦμε τὰ λέπια μὲ τὸ μαχαῖρι διότι λειώνουν, ἁπλῶς τὰ τρίβουμε ἐλαφρὰ μὲ τὸ χέρι μας. Τὰ ἐντόσθια τ' ἀφαιροῦμε μαζὶ μὲ τὰ σπάραχνα ἀπὸ τὸ κεφάλι, εἴτε ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τὴν ὁποία ἀνοίγουμε μ' ἕνα κοφτερὸ μαχαῖρι.

Τὰ πλένουμε πολὺ καλὰ προσέχοντας μὴν μείνῃ στὸ κεφάλι αἷμα πηγμένο, τὰ ἀλατίζουμε καὶ ἀφίνουμε νὰ στραγγίσουν ἐπί τινα ὥρα, γιὰ νὰ ἀπορροφήσουν ἀλάτι καὶ κατόπιν τὰ μαγειρεύομε. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ἀλάτι χύνει πολὺ νερό, γι' αὐτὸ τὰ βάζομεν σ' ἕνα τρυπητὸ νὰ στραγγίσουν προτοῦ τὰ μαγειρέψουμε καὶ τὰ ξεπλένομεν γιὰ νὰ φύγῃ τὸ περιττὸ ἀλάτι.

ΨΑΡΙ ΒΡΑΣΤΟ

Ἀφαίρεσε τὰ λέπια, τὰ πτερύγια, τὰ βράγχια καὶ τελευταῖα τὰ ἐντόσθια ἀνοίγοντας τὸ ψάρι ὀλίγον στὰ πλάγια, πλῦνέ το δυὸ τρία νερά, ἁλάτισέ το καὶ ἄφησέ το νὰ στραγγίσῃ μισὴ ὥρα. Βάλε τόσο νερὸ ὥστε νὰ σκεπάζῃ τὸ ψάρι, πρόσθεσε μερικὰ κρεμμύδια, 2-3 σέλινα καὶ καρόττα. Ἀφοῦ μισοβράσουν πρόσθεσε μερικὲς πατάτες. Ἐὰν τὸ ψάρι θὰ σερβιρισθῇ μὲ μαγιονέζα, τότε δὲν θὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ προσθέσουμε λάδι.

Ἐὰν ὄχι, τότε προτοῦ βγάλουμε τὰ λαχανικὰ βάζομε τὸ λάδι.

Ἀφαιροῦμε τὰ λαχανικὰ ἀπὸ τὸ ζουμὶ καὶ ρίπτομε μέσα τὸ ψάρι γιὰ νὰ βράσῃ 8-10 λεπτὰ τῆς ὥρας.

Ἀφοῦ βράσῃ τὸ βγάζομε μὲ προσοχήν, ἀφήνουμε νὰ κρυώσῃ καλὰ καὶ ἀφαιροῦμε τὸ δέρμα καὶ τὰ κόκκαλα σχίζοντας τὸ ψάρι πλαγίως.

Ἐὰν θέλωμε τὸ σκεπάζομεν μὲ μαγιονέζα, τὸ γαρνίρομε μὲ διάφορα λαχανικὰ καὶ τὸ σερβίρομεν.

ΣΟΥΠΑ

Ὑπολογίζομε μιὰ κουταλιὰ ρύζι γιὰ κάθε ἄτομον.

Προσθέτομεν δύο αὐγὰ σὲ μιὰν ὀκᾶ ψάρι καλὰ κτυπημένα μὲ λεμόνι γιὰ νὰ γίνῃ αὐγολέμονο.

Ἀφοῦ προσθέσωμε τὸ αὐγό, βάζομε τὴν σοῦπα σὲ πολὺ χαμηλὴ φωτιὰ 2 λεπτὰ τῆς ὥρας διὰ νὰ πήξῃ τὸ αὐγό, χωρὶς νὰ πάρῃ βράσι καὶ χωρὶς νὰ κοπῇ ἀνακατεύοντας συνεχῶς πρὸς μίαν διεύθυνσιν.

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΤΗΣ ΚΑΜΠΑΝΑΣ

Εφευρέτης τῆς καμπάνας φέρεται ὁ ἐπίσκοπος τῆς Νόλας, Παυλῖνος, κατὰ τὸ ἔτος 400. Ἀπ' αὐτὸν μάλιστα πῆρε καὶ τὸ ὄνομα, γιατὶ ἡ καταγωγή του ἦταν ἀπὸ τὴν Καμπανία.

Στὴ Γαλλία μεταχειρίστηκαν γιὰ πρώτη φορὰ τὶς καμπάνες στὰ 550 καὶ στὴ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία τὸ 864. Τὰ μοναστήρια τὶς ἐγκαινίασαν περὶ τὰ τέλη τοῦ ἑβδόμου ἢ τὶς ἀρχὲς τοῦ ὀγδόου αἰῶνος καὶ οἱ ἐκκλησίες τῆς Εὐρώπης κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ δεκάτου. Στὴν Ἑλβετία ἐχρησιμοποιήθηκαν γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1020 καὶ στὴν Ἀγγλία τὸ 960, στὸ ἱστορικὸ μοναστῆρι τοῦ Κρόϋλαντ.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΥΠΟΥΡΓΕΙΑ

Διὰ Βασιλικοῦ Διατάγματος τοῦ Βασιλέως Ὄθωνος, τῆς 3 Ἀπριλίου 1833, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπουργείων ὡρίσθη εἰς ἑπτά. Κατόπιν δὲ διὰ τοῦ νόμου τῆς 3 Ἰουνίου 1846 ἐπισημοποιήθη ἐκ νέου ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν, τὸν ἴδιον δὲ ἀριθμὸν παρεδέχθη καὶ ἡ προτελευταία Ἐθνικὴ Συνέλευσις. Ἡ αὐτὴ Συνέλευσις ὀλίγον ἀργότερα ἀνεβίβασε τὰ ὑπουργεῖα εἰς ὀκτώ, προστεθέντος τοῦ ὑπουργείου τῆς Γεωργίας, τὸ ὁποῖον μετωνομάσθη κατόπιν ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Οἰκονομίας. Ὁ τίτλος ὅμως αὐτὸς δὲν ἦτο νέος, ἀλλὰ παλαιότατος, ἀνήκων εἰς εἰδικὸν τμῆμα τοῦ ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν, ἱδρυθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 29 Ἀπριλίου 1834 καταστατικοῦ Διατάγματος.

ΕΝΑΣ ΚΑΛΟΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΡΧΗΣ

Ὁ ἐξερευνητὴς Κὸστ μετὰ πολυετῆ παρακολούθησιν καὶ μελέτην ἐξηκρίβωσεν ὅτι ὁ ἰχθὺς «γαστερόεστος ὁ ἀκανθωτός», ποὺ ζῇ κυρίως εἰς τοὺς ποταμοὺς καὶ τὰς λίμνας, σπανίως δὲ εἰς τὴν θάλασσαν, εἶναι ἀπὸ τοὺς καλυτέρους οἰκογενειάρχας. Ὅταν πλησιάση ἡ ἐποχὴ τῆς ἀναπαραγωγῆς ὁ ἰχθὺς μεταβάλλεται ὁλόκληρος, ὁ λαιμός, τὸ στῆθος καὶ ἡ κοιλιά του κοκκινίζουν. Κατασκευάζει δὲ διὰ τὰ ὠάρια μίαν σοφωτάτην φωλεὰν ἀπὸ θαλασσινὰ φυτά, τὴν ὁποίαν τοποθετεῖ εἰς κατάλληλον μέρος, ὥστε νὰ εἶναι ἀθέατη ἀπὸ τὰ ἄλλα ψάρια καὶ νὰ μὴ διατρέχῃ τὸν κίνδυνο νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τὰ ρεύματα τῆς θαλάσσης. Ἡ φωλεὰ αὐτὴ ἔχει δύο διαμερίσματα. Μόλις γίνῃ ἡ φωλεὰ ἀναζητεῖ τὴν θήλειαν, τὴν ὁποίαν ὁδηγεῖ εἰς τὸ πρῶτον διαμέρισμα. Αὐτὸς θὰ μένῃ εἰς τὸ ἄλλο νὰ παρακολουθῇ, μόλις δὲ ἀντιληφθῇ ὅτι αὐτὴ ἐναπέθεσε τὰ ὠάρια, σπεύδει εἰς ἀναζήτησιν ἄλλης. Ὅταν συγκεντρωθοῦν περὶ τὰ 1000 ὠὰ μένει τότε αὐτὸς φύλαξ των καὶ τὰ ἐπωάζει μόνος του. Τὴν αὐτὴν στοργὴν δείχνει καὶ εἰς τὰ μικρὰ μόλις γεννηθοῦν καὶ ἕως ὅτου ἐνηλικιωθοῦν.

ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ

Ὅλοι μας ἔχομεν παρατηρήσει τὸ οὐράνιον τόξον ποὺ φαίνεται πάντοτε εἰς μέρος ἀντίθετο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ εὑρίσκεται ὁ Ἥλιος. Τὸ βλέπομεν συνήθως μετὰ τὴν βροχήν, ὅταν εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν κινοῦνται ἀκόμη διάφορα νέφη.

Τὴν ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου τούτου τὴν ἀποδίδουν πολλοὶ εἰς κάποιον ἐπιστήμονα τῶν νεωτέρων χρόνων, ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι σωστό. Διότι, διαβάζοντας τὸν Ἀριστοτέλη καὶ τὸν Πλούταρχο, βλέπομεν ὅτι αὐτοί, ὄχι μόνον ἐξήγησαν τὸ φαινόμενον, ἀλλὰ καὶ παρήγαγον πειραματικῶς τεχνητὸν οὐράνιον τόξον. Οἱ νεώτεροι, ὅπως ὁ Καρτέσιος, ἔδωσαν μόνον ἐπιστημονικωτέραν μορφὴν εἰς ἐκεῖνα ποὺ εἶπαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΡΟΛΟΪ

Τὸ μεγαλύτερο ρολόϊ τοῦ κόσμου βρίσκεται στὸ Δημαρχεῖο τῆς Φιλαδελφείας τῶν Ἡν. Πολιτειῶν. Ἡ διάμετρος τῆς πλακός του φθάνει τὰ δέκα μέτρα. Τὸ μῆκος τοῦ λεπτοδείκτου εἶναι τέσσερα μέτρα καὶ τοῦ ὡροδείκτου διόμιση. Τὸ δὲ βάρος τῆς καμπάνας ποὺ κτυπάει τὶς ὧρες εἶναι 25.000 χιλιόγραμμα.

Τὸ τεράστιο αὐτὸ ρολόϊ κουρδίζεται μὲ εἰδικὴν ἀτμομηχανήν, ποὺ ἔχει ἀντικατασταθῆ τελευταίως μὲ ἠλεκτρισμόν, γιατὶ κανένας ἄνθρωπος δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κινήσῃ τὸν μηχανισμόν του.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΩΝ ΚΕΡΑΥΝΩΝ

Ἡ ἠλεκτρικὴ ἐνέργεια ποὺ παράγεται κατὰ τὴν πτῶσιν τῶν κεραυνῶν δὲν εἶχεν ὑπολογισθῆ ἐπακριβῶς μέχρι τῶν τελευταίων χρόνων. Πρό τινος χρόνου ἐγένοντο συστηματικαὶ ἐπιστημονικαὶ ἔρευναι, αἱ ὁποῖαι κατέδειξαν ὅτι ὑπάρχουν περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας τὸ δυναμικὸν τῆς περιοχῆς τῆς ἀτμοσφαίρας ποὺ ἦτο ἠλεκτρισμένον καὶ ἔλαβε χώραν τὸ φαινόμενον τοῦ κεραυνοῦ ἀνήρχετο εἰς 1—2 ἑκατομμύρια βόλτ.

ΠΟΙΑ Η ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑ ΤΟΥ ΥΔΑΤΟΣ ΤΩΝ ΦΡΕΑΤΩΝ

Συνήθως νομίζομεν ὅτι τοὺς θερινοὺς μῆνας τὸ νερὸ τῶν φρεάτων ποὺ πίνομεν εἶναι ἐξαιρετικὰ ψυχρόν, ἐνῷ τὸν χειμῶνα συμβαίνει τὸ ἀντίθετον.

Συστηματικαὶ μετρήσεις ποὺ ἔγιναν ἐπὶ πολλὰ χρόνια εἰς διάφορα φρέατα τῶν Ἀθηνῶν, ἔδειξαν ὅτι ἡ ἐλαχίστη θερμοκρασία αὐτῶν εἶναι κατὰ τὸν μῆνα Ἀπρίλιον, ἡ δὲ μεγίστη κατὰ τὸν μῆνα Ὀκτώβριον. Τοὺς θερινοὺς μῆνας καθὼς καὶ τοὺς μῆνας τοῦ χειμῶνος ἡ θερμοκρασία εἶναι ἡ αὐτή. Μάλιστα παρετηρήθη ὅτι ἡ θερμοκρασία τοῦ ὕδατος τῶν φρεάτων κατὰ μέσον ὅρον εἶναι ὀλίγον μεγαλυτέρα τῆς μέσης ἐτησίας θερμοκρασίας τοῦ ἀέρος.

Ο ΟΡΚΟΣ ΣΕ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

Εἶναι πολὺ περίεργος ὁ τρόπος κατὰ τὸν ὁποῖον δίνεται ὁ ὅρκος στὰ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου. Καὶ ὁ περιεργότερος ἀπ' ὅλους εἶναι ὁ κινέζικος.

Ἐνῷ ὁ Κινέζος ὁρκίζεται μπροστὰ στὸ δικαστήριο ὅτι θὰ εἰπῇ τὴν ἀλήθεια, ὁ δικαστὴς κάνει ὡρισμένες κινήσεις καὶ χειρονομίες, ποὺ συμβολίζουν τὴν ποινὴ ἡ ὁποία ἐπιβάλλεται στὸν ψευδομάρτυρα. Καὶ ὅταν πρόκειται περὶ πολὺ σπουδαίας ὑποθέσεως, ὁ δικαστὴς δὲν ἀρκεῖται μονάχα σὲ συμβολικὲς κινήσεις, ἀλλὰ κάνει καὶ πράξεις: ἀποκεφαλίζει μιὰν ὄρνιθα, σπάζει ἕνα γυάλινο δοχεῖο ἢ χωρίζει στὰ δύο ἕνα ἀναμμένο κερί.

Οἱ Μωαμεθανοὶ ὁρκίζονται, καθὼς ξέρετε, στὸ Κοράνιο, γέρνοντας τὸ κορμί τους πρὸς τὰ ἐμπρός, μέχρις ὅτου τὸ κεφάλι τους ἀγγίξῃ στὸ ἱερὸ βιβλίο.

Οἱ Ἑβραῖοι ὁρκίζονται φορῶντας τὸ καπέλλο τους, ὅπως καὶ κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ἱεροπραξιῶν, μέσα στὴ Συναγωγή.

Στὴν Περσία οἱ μάρτυρες μιᾶς δίκης ὁρκίζονται πάνω στὸ γιαταγάνι. Καὶ ἂν θέλῃ ὁ δικαστὴς μπορεῖ νὰ ἀξιώσῃ ἀπὸ τὸν μάρτυρα ν' ἀνοίξῃ μιὰ μικρὴ πληγὴ στὸ χέρι του, γιὰ νὰ ὁρκιστῇ ἔτσι ἀπάνω στὸ ἴδιο του τὸ αἷμα.

Οἱ Ἰνδοὶ παρίαι κεντᾶνε μὲ ἕνα ἀγκάθι τὸ ἀριστερό τους χέρι καὶ οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Μαλαισίας πληγώνονται μ' ἕνα μαχαῖρι, ἀνακατεύουν ἔπειτα τὸ αἷμα ποὺ θὰ τρέξῃ ἀπ' τὴν πληγὴ μὲ λίγη στάχτη καὶ ὁρκίζονται πάνω σ' αὐτὸ τὸ μῖγμα, ποὺ συμβολίζει τὴ μοῖρα τῶν ψευδομαρτύρων, δηλαδὴ τὸν θάνατο ἀπάνω στὴν πυρά.

Στὴν Αὐστραλία καὶ οἱ Παποῦαι ὁρκίζονται μὲ κλειστὰ τὰ μάτια, προσκαλῶντας τὰ ἀγαθὰ πνεύματα νὰ τοὺς βοηθήσουν γιὰ νὰ καταθέσουν τὴν ἀλήθεια. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς καταθέσεως ὁ μάρτυς εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ στέκεται γονατιστὸς καὶ νὰ ἔχῃ τὸ ἕνα του χέρι ἀκουμπησμένο στὴ γῆ, γιὰ νὰ μὴν ξεχνάῃ ὅτι κάποτε θὰ καταλήξῃ ἐκεῖ.

Τέλος, ἕνας ἀπὸ τοὺς περιεργοτέρους ὅρκους εἶναι τῶν ἰθαγενῶν τῆς Κορέας, ποὺ ὀφείλουν νὰ κάμουν ἑκατὸ ὑποκλίσεις μπροστὰ στὸν δικαστή, προτοῦ προφέρουν τὸν ὅρκο. Καὶ ἂν δὲν ἀποδειχθοῦν σωστὰ τὰ ὅσα εἶπαν, προβλέπεται γι' αὐτοὺς ἡ ποινὴ τῆς μαστιγώσεως.

Ἐπιδρᾷ ὁ Ἥλιος ἐπὶ τῆς Γῆς;

Ἡ ἀπάντησις εἶναι ἀσφαλῶς καταφατική. Ἀλλ' ἡμεῖς δὲν θὰ εἴπωμεν εἰς τὸ ἄρθρον τοῦτο διὰ τὴν ἐπίδρασιν ἐκείνην τοῦ Ἡλίου ἐπὶ τῆς Γῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν διὰ τῶν θερμαντικῶν καὶ φωτεινῶν καὶ χημικῶν του ἀκτίνων διατηρεῖ καὶ ἀναπτύσσει τὴν ζωὴν ἐπὶ τῆς Γῆς. Ὄχι! Θὰ ἀναφέρωμεν ἄλλα γεγονότα ποὺ μᾶς πληροφοροῦν ὅτι ὁ Ἥλιος ἐπιδρᾷ καὶ κατὰ πολλοὺς ἄλλους τρόπους ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας.

Καὶ ἄλλοτε ἔχομεν γράψει ὅτι ὁ πατὴρ τοῦ πλανητικοῦ μας συστήματος, ὁ Ἥλιος, εἶναι ἕνα οὐράνιον σῶμα 1.300.000 φορὰς μεγαλύτερον ἀπὸ τὴν Γῆν, ποὺ εὑρίσκεται εἰς ὑψηλήν, πολὺ ὑψηλὴν θερμοκρασίαν. Εἰς τὴν ἐξωτερικήν ἐπιφάνειάν του ἔχει 6000° θερμοκρασίαν καὶ εἰς τὸ κέντρον του, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἀστρονόμων, ἡ θερμοκρασία του εἶναι 40—50 ἑκατομμύρια βαθμούς!

Ἡ ὑψηλὴ αὐτὴ θερμοκρασία δὲν εἶναι σταθερά, ἀλλὰ διαρκῶς μεταβάλλεται καὶ εἶναι φυσικὸν ἡ Γῆ νὰ μὴ δέχεται ἀπὸ τὸν Ἥλιον πάντοτε τὸ αὐτὸ ποσὸν θερμότητος. Ἐπομένως, αἱ περιοδικαὶ ἀνωμαλίαι ποὺ γίνονται ἐπάνω εἰς τὸν Ἥλιον ἔχουν ἀντίστοιχον ἀντίκτυπον καὶ εἰς τὰς μεταβολὰς τῆς θερμοκρασίας τῆς ἀτμοσφαίρας τῆς Γῆς. Ἄρα, καὶ ἡ ἀτμοσφαιρικὴ πίεσις μεταβάλλεται καὶ αἱ μεταβολαὶ αὐταὶ ἐπιδροῦν εἰς τὰς καιρικὰς καταστάσεις ποὺ ἐπικρατοῦν ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας.

Ἐπάνω ὅμως εἰς τὸν Ἥλιον παρατηροῦμεν καὶ κηλῖδας ποὺ πολλάκις εἶναι μεγάλαι καὶ πολλαί, αὐταὶ δὲ ἔχουν μίαν περίοδον κατὰ τὴν ὁποίαν ἐμφανίζονται πολλαὶ ἢ ὀλίγαι καὶ ἡ περίοδος αὐτὴ διαρκεῖ 11 ἔτη. Ἀναλόγους μεταβολάς, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἕνδεκα ἐτῶν, παρατηροῦμεν καὶ ἐπὶ τῆς Γῆς ὡς πρὸς τὴν μεταβολὴν τῆς θερμοκρασίας, τὸ ποσὸν τῆς βροχῆς, τὴν μεταβολὴν τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πιέσεως κ.λ.π. Δηλαδή, μὲ ἄλλους λόγους, ὁ καιρὸς ἐξαρτᾶται κατὰ μέγα μέρος καὶ ἀπὸ τὴν κατάστασιν ποὺ ἐπικρατεῖ ἐπάνω εἰς τὴν μᾶζαν τοῦ Ἡλίου.

Ὁσάκις ἐμφανίζονται ἐπὶ τοῦ ἡλιακοῦ δίσκου μεγάλαι μαῦραι κηλῖδες, ὅπως εἴχαμε τὴν περασμένην ἄνοιξιν, τὸ καλοκαῖρι καὶ κατὰ τὴν παροῦσαν περίοδον, ὁ καιρὸς μεταβάλλεται, καὶ ὅταν αὗται περνοῦν ἀπὸ τὸν μεσημβρινόν, τότε παρατηρεῖται μία θόλωσις τῆς ἀτμοσφαίρας. Τὸ τοιοῦτον ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ ὅτι ἡ ἰσχυρὰ ἀκτινοβολία τοῦ Ἡλίου κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἀσκεῖ μεγάλην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαίρας τῆς Γῆς, προκαλοῦσα τὴν ἰόντωσιν τῶν μορίων τοῦ ἀέρος. Ὅταν δὲ ἔχωμεν πολλὰς κηλῖδας ἐπὶ τοῦ δίσκου τοῦ Ἡλίου, παρατηροῦμεν πολλὰς βροχὰς ἐπὶ τῆς Γῆς, ἐνῷ ἀντιθέτως, ὅταν ἔχωμεν ὀλίγας ἢ καὶ καμμίαν κηλῖδα (πρᾶγμα σπάνιον) ἐπ' αὐτοῦ, τότε ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι ξηρά.

Ἐκτὸς ὅμως αὐτῶν τῶν ἐπιδράσεων τοῦ Ἡλίου, παρατηροῦμεν καὶ μεταβολὰς τοῦ γηΐνου μαγνητισμοῦ. Διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ Γῆ ὁμοιάζει μὲ ἕνα μαγνήτην μὲ βόρειον καὶ νότιον πόλον. Ἡ ἔντασις καὶ ἡ διεύθυνσις τοῦ μαγνήτου αὐτοῦ (τῆς Γῆς) μεταβάλλεται ἀντιστοίχως, ὅταν παρατηροῦμεν διαταράξεις ἐπάνω εἰς τὴν μᾶζαν τοῦ Ἡλίου.

Ἐπὶ πλέον, αἱ ἐμφανίσεις τοῦ πολικοῦ σέλαος (βορείου καὶ νοτίου), τὸ ὁποῖον ἔχει ἄμεσον σχέσιν μὲ τὸν γήϊνον μαγνητισμὸν καὶ μὲ τὰς ἀναστατώσεις ποὺ λαμβάνουν χώραν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Ἡλίου, εἶναι ἀποτέλεσμα καὶ ἀπόδειξις τῶν ἰσχυρῶν ἐπιδράσεων ποὺ ἀσκεῖ ὁ Ἥλιος ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας. Ὁσάκις ἔχομεν πολλὰς κηλῖδας ἐπὶ τοῦ Ἡλίου, παρατηροῦμεν ἀθρόας ἐμφανίσεις βορείου σέλαος, ὡσὰν ἐκείνας ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐμάχοντο εἰς τὴν Φινλανδίαν, ὅπου ἡ ἡμέρα διαρκεῖ ὀλίγας ὥρας ἢ καὶ ἐπικρατεῖ συνεχῶς νύκτα.

Μὰ μερικοὶ ὑπεστήριξαν ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τὰς ἐπιδράσεις, τὰς φυσικάς, ποὺ ἀσκεῖ ὁ Ἥλιος ἐπὶ τῆς Γῆς, ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι ἐπιδράσεις τὰς ὁποίας προκαλεῖ ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως ἐπίσης καὶ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης διανοήσεως! Ἀλλὰ τὸ συμπέρασμα αὐτό, νομίζομεν, εἶναι πολὺ παράτολμον καὶ δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν πραγματικότητα. Βεβαίως μίαν ἔμμεσον ἐπίδρασιν τῶν λαμβανόντων χώραν ἐπὶ τοῦ Ἡλίου ἐπὶ ἐκείνων τὰ ὁποῖα συμβαίνουν εἰς τὸν πλανήτην μας, τὴν Γῆν, δὲν ἠμποροῦμεν παρὰ νὰ τὴν δεχθῶμεν ὡς ἀληθῆ καὶ δικαιολογουμένην ὑπὸ τῶν πραγμάτων. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ σημείου αὐτοῦ μέχρι ἐκείνου ποὺ ὑποστηρίζουν μερικοί, ὅτι δηλαδὴ καὶ οἱ πόλεμοι καὶ αἱ ἐπαναστάσεις καὶ ὅλαι αἱ αἱματοχυσίαι ποὺ γίνονται εἰς τὸν πλανήτην μας ἔχουν τὴν καταγωγήν των ἐπὶ τοῦ Ἡλίου, δὲν ἠμποροῦμεν νὰ τὴν δεχθῶμεν καθόλου ὡς ἀκριβῆ.

ΣΕΙΡΙΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Η ΑΛΕΠΟΥ ΣΤΟ ΧΑΤΖΗΛΙΚΙ

Ἦταν μιὰ ἀλεποῦ καὶ δὲν εἶχε τί νὰ φάη καὶ καμώθηκε πὼς πάει τάχα στὸ χατζηλίκι. Στὸ δρόμο ποὺ πήγαινε, βρίσκει ἕνα πετεινό, καὶ κεῖνος τὴ ρωτάει:

— Ποῦ πᾶς, κυρὰ Μαριά;

— Στὸ χατζηλίκι, εἶπε αὐτή.

— Νάρθῶ κι' ἐγώ; τῆς λέει.

— Ἔλα, τοῦ ἀπαντάει, μήπως θὰ σὲ πάρω στὶς πλάτες μου;

Καὶ πῆγε κι' ὁ πετεινὸς μαζί της. Παρακάτω βρίσκει κάτι περιστέρια, καὶ σὰν τὴν εἶδαν χύμηξαν νὰ φύγουν. Κι' αὐτὴ τοὺς φώναξε: Μὴ φεύγετε, μὴ φεύγετε· τἄφησα ἐγὼ ἐκεῖνα· τώρα θὰ πάω στὸ χατζηλίκι.

— Νάρθῶ κι' ἐγώ, κυρὰ Μαριά; τῆς λέει τὸ πιὸ μεγάλο.

— Ἐδῶ πὄρχεται ὁ πετεινός, ἔλα κι' ἐσύ, τοῦ λέει αὐτή, μήπως θὰ σὲ πάρω στὶς πλάτες μου;

Τότες πῆγε καὶ τὸ περιστέρι μ' αὐτή. Πιὸ κάτω βρίσκει κάτι παπαδάκους. Σὰν τὴν εἶδαν οἱ παπαδάκοι, χύμηξαν κι' αὐτοὶ νὰ φύγουν: Μὴ φεύγετε, τοὺς λέει ἡ ἀλεποῦ, κι' ἐγὼ τἄφησα ἐκεῖνα τὰ παλιά· τώρα κινάω γιὰ τὸ χατζηλίκι.

— Νάρθῶ κι' ἐγώ; τῆς λέει ὁ μεγάλος.

— Ἐδῶ πὄρχονται κι' οἱ ἄλλοι, ἔλα κι' ἐσύ· μήπως θὰ σὲ πάρω στὶς πλάτες μου;

Σὰν περπάτησαν κάμποσο, ἔφτασαν σ' ἕνα σπήλαιο, κι' ἐκεῖ τοὺς λέει ἡ ἀλεποῦ: Ἐλάτε ἐδῶ μέσα τώρα νὰ ἐξομολογηθοῦμε, γιατὶ ἔχουμε νὰ περάσουμε θάλασσες καὶ ποτάμια, κι' ὁ Θεὸς τὸ ξέρει ἂν θὰ φτάσουμε στὸ χατζηλίκι ἢ ὄχι! Καὶ τώρα ἔλα ἐσὺ πετεινὲ νὰ σ' ἐξομολογήσω!

— Τί ἔκανα ἐγώ, κυρὰ Μαριά; τῆς λέει ὁ πετεινός.

— Ἐσὺ τί ἔκανες; τοῦ λέει ἡ ἀλεποῦ, ποὺ λαλᾶς ἀπ' τὰ μεσάνυχτα καὶ ξυπνᾶς τἀντρόγενα καὶ κάποτε λαλᾶς καὶ γρηγορώτερα, καὶ ξεγελιοῦνται καὶ βγαίνουν στὸ ταξίδι τὰ καραβάνια, καὶ τὰ πατοῦν οἱ κλέφτες;

Ἔκατσε τότε ἡ κυρ' ἀλεποῦ κι' ἔφαγε τὸν πετεινό.

— Ἔλα κι' ἐσὺ τώρα περιστέρι νὰ σὲ ξομολογήσω.

— Τί κακὸ ἔκανα ἐγώ, κυρὰ Μαριά; τῆς λέει.

— Τί κακὸ ἔκανες; τοῦ λέει, ποὺ ὁ κόσμος σπέρνει τὰ γεννήματα γιὰ νὰ βγάλη καρπούς, κι' ἐσὺ πᾶς καὶ σκάφτεις καὶ τὰ τρῶς;

Τί ἔκανα ἐγὼ κυρὰ Μαριά;

Ἔφαγε τέλος καὶ τὸ περιστέρι.

Ὕστερα φωνάζει καὶ τὸν παπαδάκο.

— Ἔλα κι' ἐσύ, παπαδάκο, νὰ σὲ ξομολογήσω!

— Τί κακὸ ἔκανα ἐγώ, κυρὰ Μαριά; τῆς λέει.

— Ἐσὺ τί κακὸ ἔκανες; τοῦ λέει, ποὺ ἔκλεψες τὴν κορῶνα τοῦ βασιλιᾶ, καὶ τὴν ἔχεις στὸ κεφάλι σου;

— Ὄχι, κυρὰ Μαριά, τῆς λέει, στάσου νὰ πάω νὰ φέρω μαρτύρους.

— Ἔ καλά, σύρε! τοῦ ἀπαντάει κείνη.

Πηγαίνει ὁ παπαδάκος καὶ κάθεται ἀπάνω σὲ μιὰ ἀγριοκορτζιά, κι' ἐκεῖ ἀποκάτω περνοῦσε ἕνας κυνηγός, καὶ τὸν σημάδευε μὲ τὸ ντουφέκι του νὰ τὸν σκοτώση.

— Μὴ μὲ σκοτώνης, τοῦ λέει, καὶ θὰ εἶσαι κερδισμένος ἀπὸ μένα· ἔλα, νὰ σὲ πάω σὲ μιὰ ἀλεποῦ, ποὺ εἶναι κρυμμένη.

Τὸν πῆρε καὶ τὸν πῆγε, κι' ἐκεῖ ποὺ ἔμπαινε στὴν πόρτα τῆς σπηλιᾶς, φώναξε ὁ παπαδάκος: Κόπιασε ἔξω, κυρὰ Μαριά, σοῦ ἔφερα μαρτύρους.

Τότες ἡ ἀλεποῦ εἶπε: Τόσο τόσο κι' αὐτοὶ οἱ μαρτύροι δὲν καταδέχονται νὰ μποῦνε μέσα;

— Δὲ θέλουν νὰ μποῦνε μέσα· μόν' κόπιασε ἡ ἀφεντιά σου ἔξω!

Κι' ὁ κυνηγὸς τότε σημαδεύει τὴν πόρτα τῆς σπηλιᾶς, καὶ καθὼς πῆγε νὰ βγῆ ἡ ἀλεποῦ, τῆς ρίχνει μιὰ ντουφεκιὰ καὶ τὴ σκοτώνει, κι' ἐκεῖ ποὺ ψυχομαχοῦσε, λέει ἡ ἀλεποῦ τοῦ παπαδάκου:

— Νὰ κακή σου μέρα καὶ ψυχρὴ μὲ τοὺς μαρτύρους ποὺ μοῦ ἔφερες!

Ἡ φιλοτελικὴ μας στήλη

Ἐγράψαμε γιὰ τὰ καλὰ μιᾶς συλλογῆς γραμματοσήμων, ἀλλ' ἀφήσαμεν ν' ἀναφέρωμεν σήμερον τὸ μεγαλύτερον καὶ πρακτικώτερον.

Ἡ συλλογὴ αὐτὴ ἀποτελεῖ καὶ... κουμπαρᾶν, τοῦ ὁποίου τὸ περιεχόμενον αὐξάνει μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον καὶ ἀποτελεῖ ἀληθινὴν περιουσίαν, ἔχει δὲ τὸ ἐξαιρετικὸν προσόν, ὅτι ἠμποροῦμε νὰ τὴν πωλήσωμεν εἰς ὁποιοδήποτε μέρος τοῦ Κόσμου κι' ἂν πᾶμε, διότι πανταχοῦ ὑπάρχουν συλλέκται καὶ ἔμποροι. Ἐπειδὴ δὲ αὐξάνουν πάντοτε οἱ πρῶτοι καὶ ἐπιφέρουν ζήτησιν διαρκῶς, ἡ τιμὴ τῶν γραμματοσήμων αὐξάνει κατ' ἔτος εἰς τοὺς καταλόγους καὶ συνεπῶς καὶ τὸ περιεχόμενον ἑνὸς τοιούτου κουμπαρᾶ.

Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, καὶ κυρίως διὰ τὴν μορφωτικὴν ἀξίαν τῆς συλλογῆς, τὰ περισσότερα Κράτη ἔχουν λάβει ξεχωριστὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ φιλοτελισμοῦ. Εἰς τὴν Γερμανίαν, ὅπου ὑπάρχουσιν οἱ περισσότεροι κατ' ἀριθμὸν συλλέκται ἀπὸ τὰ λοιπὰ κράτη τῆς Εὐρώπης, οἱ διδάσκαλοι ὑποχρεώνουν τοὺς μαθητὰς νὰ δημιουργοῦν συλλογήν, τὴν ὁποίαν βαθμολογοῦν διὰ τὴν καλαισθησίαν καὶ τὴν τάξιν, καὶ ἡ βαθμολογία αὐτὴ ἔχει ἐπίδρασιν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους βαθμοὺς τῶν μαθημάτων. Εἰς τὸ Λουξεμβοῦργον, τὴν Ἑλβετίαν καὶ τὸ Βέλγιον δὲν ὑπάρχει μαθητὴς χωρὶς συλλογή, οἱ δὲ Ἀμερικανοὶ ποὺ προχωροῦν εἰς ὅλα, ἔχουν δημιουργήσει ἀπὸ ἐτῶν καὶ εἰδικὴν ἕδραν διδασκαλίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βαλτιμόρης.

Καὶ ἡ Ἐθνική μας Κυβέρνησις δὲν ἄφησε καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο χωρὶς νὰ δείξη καὶ δι' αὐτὸ ἐνδιαφέρον. Ἐδημοσίευσε πέρυσι τὸν ἀναγκαστικὸν νόμον 1814, δυνάμει τοῦ ὁποίου καθιέρωσε διάφορα δῶρα ἀπὸ γραμματόσημα στοὺς μαθητὰς τῶν Γυμνασίων καὶ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν., ποὺ θὰ ἔχουν τὰς καλλιτέρας Ἑλληνικὰς συλλογὰς γραμματοσήμων, ἢ ποὺ θὰ ἔχουν ἀριστεύσει εἰς τὰ μαθήματα.

Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Συγκοινωνίας κατήρτισε μίαν ἐπιτροπὴν ἀπὸ εἰδικούς, οἱ ὁποῖοι ἀπεφάσισαν πῶς θὰ γίνῃ ἡ διανομὴ τῶν Κρατικῶν αὐτῶν δώρων εἰς τοὺς μαθητάς.

Τὰ γραμματόσημα θὰ εἶναι εἰς πλήρεις σειρὰς ἐκ τῶν ἐν χρήσει. Θὰ ἐπικολληθοῦν εἰς καλλιτεχνικὸν λεύκωμα, εἰς τὴν πρώτην σελίδα τοῦ ὁποίου θ' ἀναγράφεται μὲ ὡραῖα γράμματα ὅτι ἡ σειρὰ αὐτὴ παρέχεται διὰ βραβεῖον εἰς τὸν ἀριστεύσαντα (τάδε) μαθητήν, ἢ εἰς ἐκεῖνον τοῦ ὁποίου ἡ συλλογὴ ἐβραβεύθη. Κατόπιν θὰ σφραγισθοῦν μὲ ὡραίαν σφραγῖδα, ποὺ θὰ φέρῃ τὴν χρονολογίαν καὶ θὰ ἔχῃ μίαν σχετικὴν ἀναμνηστικὴν ἐπιγραφήν.

Ἡ ἑορτὴ τῆς ἀπονομῆς τῶν βραβείων αὐτῶν θὰ γίνῃ μετὰ τὰς ἐξετάσεις τῶν Σχολείων. Θ' ἀποτελῆται δὲ ἡ ἐπιτροπὴ ἀπὸ τὸν κ. Γυμνασιάρχην, τὸν Διευθυντὴν τοῦ Ταχυδρομείου τοῦ τόπου, ὅπου τὸ Γυμνάσιον, ἀπὸ ἓν μέλος Φιλοτελικῆς Ὀργανώσεως καὶ ἀπὸ ἕνα Ἀντιπρόσωπον τῆς Ε. Ο. Ν.

Διὰ τὴν ἐφετεινὴν περίοδον τὰ βραβεῖα θὰ διανεμηθοῦν εἰς τοὺς μαθητὰς τῶν ἀνωτέρων τάξεων τῶν Γυμνασίων, ποὺ ἑδρεύουν εἰς πρωτευούσας Νομῶν, καὶ ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰ καὶ εἰς τὰ Γυμνάσια Πειραιῶς καὶ Ξάνθης.

Τοῦ χρόνου θὰ ἐπεκταθῇ εἰς ὅλα τὰ Γυμνάσια τοῦ Κράτους.

Πῶς ὅμως καταρτίζεται μία τακτικὴ συλλογὴ γραμματοσήμων; Θὰ σᾶς τὸ ποῦμε προσεχῶς.

ὁ κῆπος

ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ
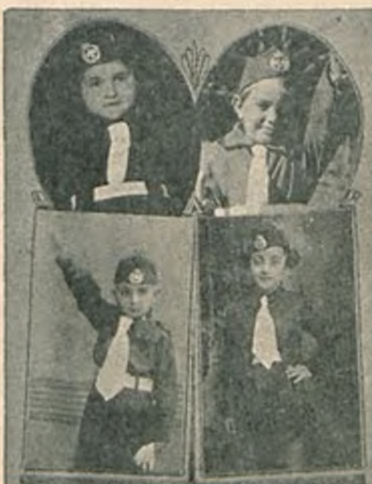
Συνεχίζοντας ὁ κ. Τομεάρχης μᾶς μίλησε ὕστερα γιὰ τὴν συμπεριφορὰ ποὺ πρέπει νάχουμε μεταξύ μας. Μᾶς εἶπε λοιπὸν πὼς ὁ Σκαπανέας πρέπει νὰ εἶναι βέβαια ζωηρός, μὰ αὐτὸ δὲν θὰ πῆ πὼς πρέπει νὰ βρίζη τοὺς συναδέλφους του ἢ νὰ τοὺς κτυπᾶ. Οἱ ἀστειότητες ποὺ γίνονται εἴτε μὲ τὰ λόγια εἴτε μὲ χειρονομίες δὲν ἀπαγορεύονται, βέβαια, μὰ πρέπει νάχουν ὡρισμένα ὅρια, ὥστε νὰ μὴ προσβάλλουν τὸν ἄλλο ἢ νὰ τὸν κάνουν νὰ θυμώνη.

Ὁ Σκαπανέας δὲν πρέπει νὰ εἶναι γκρινιάρης καὶ μὲ τὰ μοῦτρα κατεβασμένα. Πρέπει νὰ εἶναι πάντα γελαστός, εὔθυμος, πρόθυμος καὶ στὸ παιγνίδι καὶ στὴν ὑπηρεσία.

Μπροστὰ στοὺς ἀνωτέρους του νὰ στέκεται ἀντρείκια παίρνοντας τὴ στάσι τῆς προσοχῆς καὶ μιλῶντας μὲ θάρρος. Δὲν εἶναι καθόλου ἄξιος συναγωνιστὴς ἐκεῖνος ποὺ τρέμει μπροστὰ στοὺς ἀνωτέρους καὶ τὰ χάνει ὅταν πρόκειται νὰ ἀπαντήση στὰς ἐρωτήσεις τους. Ὁ Σκαπανέας πρέπει νὰ ἔχη πάντοτε τὸ θάρρος τῆς γνώμης του, νὰ ἐρωτᾶ καὶ νὰ λύνη τὰς ἀπορίας του, νὰ δέχεται εὐχαρίστως τὶς παρατηρήσεις γιὰ τὰ σφάλματά του, τὰ ὁποῖα νὰ φροντίζη νὰ διορθώνη. Καὶ πρὸ πάντων νὰ εἶναι φιλαλήθης καὶ εἰλικρινής. Σκαπανέας ποὺ μεταχειρίζεται ψέματα εἴτε γιὰ νὰ σκεπάση τὰ σφάλματά του, εἴτε ἀπὸ φόβο γιὰ νὰ πῆ τὴν ἀλήθεια, αὐτὸς δὲν εἶναι καθόλου ἄξιος νὰ ἀνήκη στὴν Ε.Ο.Ν. Ἔτσι ἐτελείωσε τὴν ὁμιλία του ὁ Τομεάρχης μας. Μὰ θυμοῦμαι κι᾽ ἐγὼ ἀλήθεια ποὺ ὁ Ἀρχηγὸς μίλησε πολὺ αὐστηρὰ γιὰ κείνους ποὺ λένε ψέματα, αὐτοὺς εἶπε πὼς δὲν τοὺς ἀγαπᾶ.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

ΤΑ ΣΚΑΠΑΝΑΚΙΑ ΜΑΣ

1) Ἰολάντα Βλάχου. 2) Γεώργιος Πουλάκης. 3) Ἀντώνης Σουντουλίδης. 4) Ὄλγα Ζαχαρία.

Τὸ παραμυθάκι μας.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ Η ΑΡΚΟΥΔΑ

Ἦταν ἕνας βαρὺς κι᾽ ἄγριος χειμώνας. Πολλοὶ ἄνθρωποι εἶχαν ξεπαγιάσει καὶ πολλὰ πρόβατα καὶ πουλιὰ ἔπεφταν νεκρὰ ἀπὸ τὸ κρύο.

Ἕνα ὀρφανὸ κι᾽ ἀπροστάτευτο παιδί, ποὺ εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ χωριό του καὶ πήγαινε μὲ τὰ πόδια σὲ κάποια πολιτεία γιὰ νὰ βρῆ δουλειά, ἐκινδύνευε νὰ πεθάνη στὸ δρόμο ἀπὸ τὸ κρύο. Τὸ εὐσπλαχνίσθηκε ὅμως ὁ ἐπιστάτης ἑνὸς μεγάλου κτήματος καὶ τὸ ἔβαλε νὰ πλαγιάση στὸν σταῦλο. Ἐκεῖ τὸ παιδὶ ἔψαξε νὰ βρῆ λίγη ζεστασιὰ στὰ ἄχυρα, ἀλλὰ τοῦ κάκου, τὸ κρύο ἦταν τόσο πολύ, ποὺ οὔτε τὰ ἄχυρα δὲν τὸ ζέσταιναν.

Τότε τὸ παιδὶ προχώρησε στὰ σκοτεινὰ κι᾽ ἔφτασε σ᾽ ἕνα μεγάλο σιδερένιο κλουβί, ὅπου ἦταν κλεισμένη μιὰ ἄγρια ἀρκούδα. Τὸ παιδί, χωρὶς νὰ καταλάβη τίποτε, πέρασε τὸ χέρι του μέσα ἀπὸ τὰ σίδερα καὶ ἄγγιξε τὸ ζεστὸ καὶ μαλακὸ σῶμα τοῦ θηρίου. Μὰ καὶ πάλι δὲν πρόσεξε τίποτε καὶ ψάχνοντας νὰ βρῆ ζεστασιά, πέρασε ἀπὸ τὰ σίδερα καὶ πῆγε καὶ ξάπλωσε κοντὰ στὸ ζεστὸ καὶ μαλακὸ ἐκεῖνο σῶμα, ποὺ δὲν εἶχε καταλάβει πὼς ἦταν ἀρκούδα! Κι᾽ ἐνῷ ἐκεῖνο, κατά-

10. (Συνέχεια)

Ἡ θειὰ ἀλεποῦ τοῦ πάτησε μὲ δύναμι τὸ πόδι. Ὁ γέρο Λύκος θυμήθηκε πάλι τὴ συμφωνία κι᾽ ἡσύχασε λιγάκι.

— Καλὰ λοιπόν, εἶπε. Ἂς ἐξομολογηθοῦμε, ἀδέρφια μου, κι᾽ ἂς πῆ ὁ καθένας τί ἔχει στὴ συνείδησί του.

— Κι᾽ ὁ φταίχτης θὰ θυσιαστῆ! φώναξε ἡ θειὰ Ἀλεποῦ μ᾽ ἐνθουσιασμό. Ὁ φταίχτης νὰ θυσιαστῆ γιὰ νὰ σωθοῦν οἱ ἄλλοι, οἱ ἀθῶοι, φώναξε πάλι. Ἐμπρός, ἂς ἐξομολογηθοῦμε. Ἂν εἶμαι ἐγὼ ὁ φταίχτης, νὰ μὲ σκοτώσετε ἀμέσως. Νά, εἶμαι ἕτοιμη!

— Κι᾽ ἐγώ! κι᾽ ἐγώ! φώναξε ὁ Γέρο Λύκος κι᾽ ἔρριξε μιὰν ἄγρια ματιὰ στὸν κακομοίρη τὸν κὺρ Μέντιο.

Μονάχα ὁ κὺρ Μέντιος δὲν ἔβγαζε ἄχνα. Κάποια μικρὴ ὑποψία πέρασε ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

— Ὁρκίσου κι᾽ ἐσύ, τοῦ φώναξε τώρα ὁ Γέρο Λύκος χωρὶς καμμιὰ εὐγένεια. Ὁρκίσου, γιατὶ ἀλλιῶς... κι᾽ ἔτριξε τὰ δόντια.

— Ὁρκίζομαι... μουρμούρισε ὁ γαϊδουράκος κι᾽ ἀναστέναξε.

— Ἂς ἀρχίσωμε ἀπὸ σένα, κουμπάρε! εἶπε ἡ θειὰ Ἀλεποῦ μὲ βιάσι. Ἐξομολογήσου τὰ κρίματά σου.

— Δὲν ἔκανα τίποτα! Δὲν ἔκανα τίποτα! φώναξε ὁ Γέρο Λύκος. Παίρνω γιὰ μάρτυ μου τὸ βοσκὸ καὶ τ᾽ ἀρνιά! Παίρνω γιὰ μάρτυ μου τὰ κουνέλια καὶ τοὺς λαγούς. Εἶμαι ἀθῶος!

— Σκέψου καλά, κουμπάρε, ἐπέμενε ἡ θειὰ Ἀλεποῦ, καὶ τοὔκλεισε τὸ μάτι. Δὲν ἔχεις κανένα βάρος στὴν καρδιά σου; Μὴν ἔκλεψες ποτὲ ἀρνάκια;

— Ἔ, ἔ... πνίγω καμμιὰ φορὰ μιὰ δεκαριά... Ναί, εἶναι ἀλήθεια... Μὰ δὲ φαντάζομαι νὰ ἔχη σημασία...

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε, φίλε μου, εἶπε ἡ ἀλεποῦ μὲ σοβαρότητα. Μὰ μοναχὰ καμμιὰ δεκαριά;

— Ἔ, ἔ... ἔκαμε πάλι ὁ Γέρο Λύκος καὶ κοντοστάθηκε. Καμμιὰ εἰκοσαριά... καμμιὰ τριανταριά... Βλέπεις, εἶναι σκοτάδι... δὲ βλέπω καλὰ μέσ᾽ στὴ νύχτα... Τὰ πνίγω, ρουφῶ λίγο αἷμα καὶ φεύγω χωρὶς νὰ θέλω τὸ κακό τους...

Ἡ θειὰ Ἀλεποῦ ἔμεινε λίγη ὥρα συλλογισμένη: Ξάφνου τὰ μάτια της ἔλαμψαν.

— Γιὰ λέγε μας, κουμπάρε, ρώτησε, ὅταν πνίγης τ᾽ ἀρνάκια, τὸ κάνεις ἀπὸ κακία;

— Ὤ, ὅσο γι᾽ αὐτὸ ὄχι! φώναξε ὁ Γέρο Λύκος. Τ᾽ ἀγαπῶ τ᾽ ἀρνάκια πάρα πολύ. Ὢ πόσο τ᾽ ἀγαπῶ, τ᾽ ἀρνάκια... Μὰ βλέπεις, κουμπάρα,

Τῶν σκαπανέων μας

κοπο καὶ νυσταγμένο, ἀποκοιμῶταν, ἡ ἀρκούδα ἄνοιξε τὰ πόδια της καὶ ἄφησε τὸ παιδὶ νὰ κοιμηθῆ ἀνάμεσά τους ἄνετα, σὰν στὴν ἀγκαλιά της!

Τὸ πρωῒ ποὺ τὸ παιδὶ ξύπνησε, εἶδε πῶς ἦταν ξαπλωμένο ἀνάμεσα στὰ πόδια τῆς ἀρκούδας! Μὰ δὲν φοβήθηκε.

Μόνο σκέφθηκε: «Ἀφοῦ ὁ Θεὸς μὲ προφύλαξε ὅλη τὴ νύχτα, δὲν ἔχω πιὰ τίποτε νὰ φοβηθῶ ἀπὸ τὸ θηρίο». Ἐχάϊδεψε λοιπὸν τὴν ἀρκούδα, βγῆκε ἀπὸ τὰ σίδερα καὶ πῆγε νὰ βρῆ τὸν ἐπιστάτη γιὰ νὰ τὸν βοηθήση στὴ δουλειά, χωρὶς νὰ τοῦ πῆ τίποτε γιὰ τὴν ἀρκούδα.

Πέρασαν ἔτσι μερικὲς μέρες καὶ τὸ παιδὶ ἐκοιμῶταν πάντα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἀρκούδας. Ἕνα πρωῒ ὁ ἐπιστάτης μπῆκε στὸν σταῦλο καὶ εἶδε τὸ παιδὶ ποὺ κοιμῶταν μέσα στὸ κλουβὶ τοῦ θηρίου, ἀνάμεσα στὰ πόδια του. Τὸ ἔβλεπε καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ πιστέψη. Κατάπληκτος καὶ φοβισμένος φώναξε καὶ τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ κτήματος, ὁ ὁποῖος ἐπίσης ἐξεπλάγη καὶ ἐθαύμασε. Τὸ παιδὶ ξύπνησε, χάϊδεψε ὅπως πάντα τὴν ἀρκούδα καὶ βγῆκε ἥσυχο κι' εὐχαριστημένο ἀπὸ τὸ κλουβί. Κι' ἀπὸ τότε τὸ κράτησαν πιὰ στὸ κτῆμα καὶ τοῦ ἔδωσαν καλὴν ἐργασία. Καὶ τὸ παιδὶ δὲν ἔπαυσε ποτὲ ν' ἀγαπᾶ καὶ νὰ περιποιῆται τὴν ἀρκούδα, ποὺ τὸ εἶχε εὐεργετήσει.

ἔξυπνα κουτά

Ὁ Τοτὸς ἐξηγεῖ στὴ Λιλίκα τί εἶναι ὑγρὸν ἢ ρευστόν. Καὶ τῆς λέγει:

— Νά, ρευστὸ εἶναι ὅ,τι τρέχει.

Κι' ἡ Λιλίκα:

—Ὥστε κι' ἐμεῖς ὅταν τρέχουμε, εἴμαστε ρευστά;

«Ο ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ»

Ξέρω κάποιον Σκαπανέα
μὲ χαρούμενη καρδιά
τὴ στολή του σὰν φοράει
ὅλο τρέχει καὶ πηδᾶ.

Ξέρω κάποιον Σκαπανέα
μὲ γαλάζια φορεσιά,
παντελόνι καὶ μπλουζάκι
καὶ γερὴ περπατησιά.

Ξέρω κάποιον Σκαπανέα
μὲ χαρούμενη καρδιά,
σέβεται τὸν Βασιλέα
ἀγαπᾶ τὸν Μεταξᾶ.

Ἀνδρέας Στ. Εὐαγγελᾶτος
ΣΚΑΠΑΝΕΥΣ

καμμιὰ φορὰ πεινάω... Κι' ὅταν πεινάω... κι' ἔγλειψε τὰ χείλια του.

— Κακόμοιρε Λύκο! εἶπε ἡ Ἀλεποῦ μὲ συμπόνια. Ἔχεις δίκιο. Ἀφοῦ πεινᾷς εἶσαι συχωρεμένος. Ὁ νόμος τὸ λέει καθαρά: «Ὅποιος πεινάει ἔχει δίκιο!»

— Ἡ σειρά σου τώρα, κουμπάρα! εἶπε ὁ Γέρο Λύκος. Θὰ σὲ δικάσω. Ἐξομολογήσου τὰ κρίματά σου.

— Κρίματα, ἐγώ; Μὰ κοίταξε λοιπὸν τὰ χέρια μου, φίλε μου! Δὲν εἶναι κάτασπρα; Τὸ χρῶμα τῆς ἀθωότητας!

— Δὲν εἶπες ποτὲ ψέματα;

— Ψέματα; Τί θὰ πῆ αὐτό; Δὲν ξέρω τί σημαίνει αὐτὴ ἡ λέξι. Μπορεῖς νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς;

—Ὢ πόσο εἶσαι ἀθῶα! εἶπε ὁ Γέρο Λύκος. Ἤμουνα βέβαιος. Μὰ δὲ ζήλεψες ποτὲ τὰ ἀγαθὰ τοῦ πλησίον σου;

— Ἐγώ; Ἐγὼ τέτοιο πρᾶμα! Μὲ κάνεις νὰ κοκκινίζω, φίλε μου. Κοίταξε, ὅλη μου ἡ γοῦνα κοκκίνισε... Ἐγὼ ποὺ ἵδρυσα μιὰν ἑταιρία γιὰ τὴν προστασία τῶν ἀδύναμων ζώων: τὶς μυῖγες, τὰ κουνούπια, τὶς πεταλοῦδες...

— Χμμ! Χμμ! μούγκρισε ὁ Γέρο Λύκος καὶ στήλωσε μὲ τὸ κακό του μάτι τὴν τσάντα τῆς θειὰ Ἀλεποῦς. Καὶ τὰ κοττόπουλα;

—Ἔ, ἔ, τρώω καμμιὰ φορὰ κανένα... μὰ γιατὶ πρέπει νὰ ὑπερασπίσω τὴ ζωή μου, εἶπε ἡ Ἀλεποῦ μὲ περηφάνεια. Καταλαβαίνεις, τὰ κοττόπουλα ρίχνονται ἀπάνω μου... Λοιπόν...

— Τὰ κοττόπουλα ρίχνονται ἀπάνω σας, ἀγαπητή μου! εἶπε ὁ κὺρ Μέντιος καὶ χαμογέλασε μὲ διάκρισι.

— Καταλαβαίνεις, ἀγαπητέ μου μαέστρο, ἡ νύχτα εἶναι σκοτεινή. Γυρνῶντας σπίτι μου χάνω καμμιὰ φορὰ τὸ δρόμο... Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς βρίσκομαι καμμιὰ φορὰ μέσα σ' ἕνα κοττέτσι... Τότε ὁ κόκορας μοῦ χύνεται καὶ θέλει νὰ μὲ πνίξῃ... Φωνάζει τὶς κόττες του, κι' αὐτὲς μὲ τὰ ραμφιά τους ὁρμοῦν νὰ μὲ καταξεσκίσουν... Τὰ κοττόπουλα, μὲ τὰ τρομερά τους νύχια ρίχνονται ἀπάνω μου ἀπ' ὅλες τὶς μεριές... Ἡ ζωή μου κινδυνεύει. Τότε κι' ἐγώ, τὸ ἔνστικτο τῆς αὐτοσυντήρησης βλέπετε...

— Καταλαβαίνω! Καταλαβαίνω! φώναξε ὁ Γέρο Λύκος. Νόμιμη ἄμυνα. Μὰ τὰ τρῶς ὕστερα, τὰ κοττόπουλα;

—Ἄχ, τὰ κακόμοιρα, ἀναστέναξε ἡ θειὰ Ἀλεποῦ. Τὰ λυπᾶμαι. Θὰ μποροῦσα νὰ τ' ἀφήσω νὰ βρωμίσουν;... Μὰ δὲν εἶναι κρίμα τόσο ὡραῖα πλασματάκια νὰ βγάλουν τέτοια μυρωδιὰ καὶ νὰ χαθοῦν μὲ τέτοιο τρόπο;...

—Ἔχεις δίκιο, κουμπάρα, αὐτὸ ποὺ κάνεις εἶναι πολὺ ὡραῖο, εἶπε ὁ Γέρο Λύκος. Ἄλλωστε ὁ νόμος τὸ λέει πολὺ καθαρά. Κάπου τὸν διάβασα, μὰ δὲν τὸν θυμᾶμαι. Δὲν ξέρω, λατινικὰ ἦτανε... Ἔτσι κάπως: «Ὁ σκοπὸς ἁγιάζει τὰ μέτρα...».

— Τὰ μέσα, τὰ μέσα! διώρθωσε ἡ θειὰ Ἀλεποῦ ἐνθουσιασμένη ποὺ θὰ τὴ γλύτωνε τόσο φτηνά.

— Συχωρεμένη νᾆσαι λοιπόν! ἔκαμε ὁ Γέρο Λύκος.

— Ἡ σειρά σου τώρα, ἀγαπημένε μου μαέστρο, εἶπε τότε ἡ θειὰ Ἀλεποῦ στὸν κὺρ Μέντιο, ποὺ εἶχε βάλει τὸ κεφάλι μέσ' στὰ πόδια του καὶ καθόταν πολὺ συλλογισμένος. Ἔχεις τίποτα νὰ μᾶς πῆς;

— Τίποτα! Τίποτα... ἀναστέναξε ὁ κὺρ Μέντιος καὶ σήκωσε τὸ κεφάλι.

— Γιὰ σκέψου καλά, εἶπε ἡ θειὰ Ἀλεποῦ μὲ πολὺ αὐστηρὸ τόνο. Τὰ μάτια σου εἶναι πολὺ αἱμοβόρα... Βλέπω...

—Ὄχι, ὄχι... εἶπε ὁ κὺρ Μέντιος καὶ κούνησε ἥσυχα τὸ κεφάλι. Εἶμαι πολὺ καλός, πολὺ αἰσθηματικός... εἶμαι μουσικός... ἀρτίστας... ποιητής... Εἶμαι χορτοφάγος. Ἐγὼ ἵδρυσα τὴν ἑταιρία τῶν χορτοφάγων... Δὲ θέλω τὸ κακὸ κανενός.

Ὁ κόκκορας... μοῦ χύνεται νὰ μὲ κατασπαράξη.

(Ἀκολουθεῖ)

Γιὰ νὰ μαθαίνετε

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Δικαιολογία...

Ὁ Νῖκος στὴν Ἑλένη:

—Τί κάνεις ἐκεῖ; Μ. Δευτέρα σήμερα καὶ πίνεις γάλα;

Καὶ ἡ Ἑλένη: Μά... μὰ ἦταν χθεσινό!

Πολὺ σοβαρό!

Ὁ Κωστάκης ἔχασε τὸ μαντῆλι του καὶ εἶναι ἀπαρηγόρητος.

— Μὰ ἐπιτέλους, τοῦ λέει ἕνας φίλος του, μὴν κάνεις ἔτσι. Ἕνα μαντῆλι εἶναι αὐτό.

— Δὲν λυποῦμαι τὸ μαντῆλι, ἀπαντᾷ ὁ Κωστάκης, ἀλλὰ τοῦ εἶχα κάνει ἕνα κόμπο, γιὰ νὰ θυμηθῶ κάτι σπουδαῖο.

Φαινόμενον...

Ὁ μπαμπᾶς: Ντῖνο ποιὸς λέγεται ὠτακουστής;

Ὁ Ντῖνος: (μὲ στόμφον): Ὁ ἀκούων μὲ τὰ ὦτα.

Ἀναλογία...

Σκέψις τοῦ μικροῦ Νάσου, ὅταν εἶδε κάποτε τὸ αὐγὸ τῆς στρουθοκαμήλου, μεγάλο σὰν πεπόνι:

— Φαντάσου λοιπὸν τὸ αὐγὸ τοῦ ἐλέφαντος τί μεγάλο θὰ εἶναι!

Ἀπορία...

Ξεκινᾷ ὁ σιδηρόδρομος καὶ ἡ μικρὴ Νίνα ρωτᾷ τὴν μαμά της:

— Μαμά, τώρα πᾶμε ἢ ἐρχόμαστε;

Γι' αὐτό...

Ὁ πατέρας: Βλέπεις; Πάντα μὲ τὴν βροχὴ βγαίνουν τὰ μανιτάρια.

Ὁ γυιός: Γι' αὐτὸ μπαμπᾶ ἔχουν σχῆμα ὀμπρέλλας;

Ὁ νικητής...

— Λοιπὸν Τάκη, πῶς πῆγε χθὲς ἡ πάλη σου μὲ τὸν Γιῶργο;

— Ἔ, καλά... πότε ἐγὼ ἤμουν ἀπὸ κάτω του, πότε ἐκεῖνος ἀπὸ πάνω μου... Στὸ τέλος ὅμως φοβήθηκε καὶ τὄκοψε λάσπη. Νὰ δῆς ὅμως ποὺ τὸν περνοῦσα καὶ στὸ τρέξιμο... ἤμουν πολὺ πιὸ μπροστὰ ἐδῶ.

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

Ὁριζοντίως:

1) Περιφέρεια ὅπου εὑρίσκετο ἀρχαῖον ἱερὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ εἰς τὴν Πελοπόννησον, περίφημον καὶ διὰ τὸ θέατρόν του. 2) Ἕνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα προϊόντα τῆς Ἑλλάδος (δημ.) —Πρωτόγονον μέσον φωτισμοῦ (αἰτιατ.). 3) Πρόθεσις καὶ ἀριθμητικὸν — Τραγουδῶ— Μονὰς ἠλεκτρικῆς ἀντιστάσεως. 4) Στενὸς συγγενής— Ὄργανον αἰσθήσεως (αἰτ). 6) Κοινὸ στὴν Ἑλλάδα δένδρο (δημ). —Κάτοικος πόλεως (κλητ.). 7) Νότα—Καθένας—Ἄρθρον (πληθ.). 8) Ἔζησε μέσα στὸ κῆτος, κατὰ τὴν Βίβλον (κλητ.). —Μητέρα (δημ.). 9) Χάρις εἰς αὐτὰς ἔρχονται εἰς φῶς αἱ ἀρχαιότητες (αἰτ. πληθ.).

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1									
2					■				
3			■				■		
4					■				
5		■		■	■	■		■	
6					■				
7			■				■		
8					■				
9									

Καθέτως:

1) Δι' αὐτὴν ἠγωνίσθησαν οἱ ἥρωες τοῦ 1821 (ὀνομ.). 2) Μὲ αὐτὸ κινεῖται ἡ βάρκα (δημ.).— Θηρίον. 3) Δέκατος τέταρτος — Τρύπα — Δεικτικὸν (δημ.). 4) Ὁ πατὴρ τῶν Θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅπως λέγεται ἀπ' τὸ λαό —Ὁλόκληρος. 6) Νερὸ — Τραγοῦδι. 7) Αἰγυπτιακὴ θεότης τοῦ ἡλίου — Δηλητήριον — ΑΦ. 8) Δρόμον (αἰτ.).— Λίμνη τῆς Ἀφρικῆς. 9) Ἀπ' ἐκεῖ ἦταν ὁ Σαμαρείτης (γεν.).

Τονόγριφος

Σ' ἕνα ἄρωμα ποὺ ξέρεις
ἂν τὸν τόνο μεταφέρῃς
μία πόλις στὴ στιγμὴ
γίνεται Γερμανική.

Ν. ΓΙΑΚΟΥΜΗΣ

Ἀναγραμματισμός

Τὸν ἀδελφό του σκότωσε
τὸν χάλασα κι' ἐγώ!
Καὶ κράτος σοῦ τὸν ἔκανα
παλιὸ καὶ μακρινό.

Π. ΠΑΔΟΥΛΑΣ

Αἰνίγματα

Κόκκινο σπίτι,
πράσινα τζάμια,
Ἀράπηδες χορεύουνε
μέσα στὰ φυλλοκάρδια.

Δ. ΚΟΦΙΝΗΣ

* * *

Χιλιάδετα, χιλιάτρυπα
Χίλια νὰ πῆς νὰ μὴν τὸ [βρῆς;
Χιλιάδετα χιλιάκομπα
Χίλια νὰ πῆς νὰ μὴν τὸν [βρῆς;

Γ. ΒΙΣΒΙΚΗΣ

Στοιχειόγριφος

Σὲ μιὰ πόλι τῆς Ἑλλάδος
ἂν προσθέσῃς ἕνα γράμμα
καὶ μοῦ πῆς ποιὸ εἶναι κεῖνο
γιὰ τὸν κόπο ποὺ θὰ κάνῃς,
ὅσα ἔχω σοῦ τὰ δίνω.

Ν. ΘΩΜΑΪΔΗΣ

Συλλαβόγριφος

Νότα μὲ ζῷο ἑνώνω
τὸν τόνο κατεβάζω.
Καὶ πόλι ἀρχαία ἑλληνικὴ
εὐθὺς παρουσιάζω.

Σ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 35ου ΦΥΛΛΟΥ

Τρίγωνον: Δράμα—Ρώμη—ἅμα—Μὴ—Α.

Κρυπτογραφικόν: Ἡράκλειον, Ἡρακλῆν, Κέα, Ἰόνιον, Κερί, Ρέα, Ἑλένη, Ρίον, Ἥρα.

Ποικ. Ἀκροστιχίς: Βερολῖνον (Βέλγιον, ΓΕώργιος, ΔαΡεῖος, ΔῆλΟς, παραΛία, ΚροατΙα, ΜιτυλήΝη, ΤηλέμαχΟς, ἈμβοῦργοΝ).

Πυραμίς: Φ, Κῶς, φακός, Ρακίνας, περιστερά. ΦΩΚΙΣ.

Παροράματα: 1) Ἁπάντων Πατρὶς ἁγιώτερον, 2) Ὁ δειλὸς τῆς Πατρίδος προδότης ἐστί, 3) Ἡ Σάμος εἶναι νῆσος.

Μυστ. ἐρωτήσεις: Ὁ μύλος, ἡ Μῆλος, τὸ μῆλον.

Ἀπρόοπτον: Ἐξ Ἄργους, διότι ἡ μήτηρ τῆς Κακίας εἶναι Ἀργεία!...

Τὰ ζῶα

Δὲν εἶναι κανένας φουτουριστικὸς πίνακας...

Ὁ σκιτσογράφος ποὺ ἔφτειαξε τὴν εἰκόνα μπέρδεψε ἐπίτηδες τὶς γραμμές: Πουλιά, ψάρια, ἑρπετὰ καὶ κάθε λογῆς ζῶα εἶναι σχεδιασμένα, τὸ ἕνα ἐπάνω στὸ ἄλλο. Ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ κάμετε, εἶναι νὰ βρῆτε ποιὰ ζῶα ὑπάρχουν στὴν εἰκόνα, πρᾶγμα ποὺ θὰ ἐπιτύχετε ἂν προσέξετε λίγο.

Γιὰ τὴ λύσι τοῦ προβλήματος δὲν χρειάζονται εἰδικὲς γνώσεις.

Παρατηρητικότης

Θέλετε νὰ μάθετε ἂν εἶσθε παρατηρητικοί; Ἀπαντῆστε στὶς ἑξῆς ἐρωτήσεις:

— Πόσα μαντῆλια ἔχετε;

— Πόσα σπίτια ὑπάρχουν στὴ σειρὰ τοῦ δικοῦ σας, στὸ ἴδιο οἰκοδομικὸ τετράγωνο;

— Πόσα περίπου σκαλοπάτια ἔχει ἡ σκάλα τοῦ σπιτιοῦ ἢ τοῦ σχολείου σας;

Ἀπαντήσατε σωστά;

Παροράματα

Μπορεῖτε νὰ βρῆτε τὶς λανθασμένες λέξεις, νὰ τὶς ἀντικαταστήσετε μὲ τὶς σωστές, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν φράσεις μὲ νόημα;

1) Ἡ χῆνα εἶναι κρότος.

2) Οἱ παστοὶ φῦλοι εἶναι σπάνιοι.

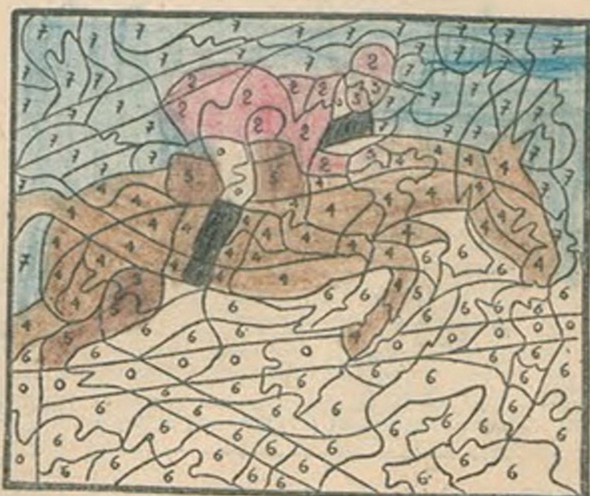
3) Ὁ χοῦς εἶναι μέρος τοῦ χώματος.

4) Ὁ Κάπρος εἶναι νόσος.

Διασκεδάζοντας

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Στερεώσατε ἕνα διαφανὲς χαρτὶ ἐπάνω στὸ σχέδιο καὶ ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τοὺς ἀριθμούς, χρωματίσατε τὰ μέρη τῆς εἰκόνος ὡς ἑξῆς:

Ὅπου ὑπάρχει 1 μὲ μαῦρο, ὅπου 2 μὲ κόκκινο, ὅπου 3 μὲ κόκκινο ἀνοικτό, ὅπου 4 μὲ καφὲ ἀνοικτό, ὅπου 5 μὲ καφὲ σκοῦρο, ὅπου 6 μὲ πράσινο, ὅπου 7 μὲ μπλέ.

Τὰ μέρη ποὺ ἔχουν 0, θὰ μείνουν λευκά.

Οἱ ἀριθμοὶ

Καὶ μερικὰ παιγνίδια ἢ περίεργα, μὲ ἀριθμούς:

—Μὲ ὀκτὼ ὀκτάρια (8, 8, 8, 8, 8, 8, 8, 8) καὶ μὲ ὅποιες πράξεις θέλετε, νὰ σχηματίσετε τὸν ἀριθμὸ χίλια.

Γ. Κ. Π.

* * *

Ὁ κ. Δ. Φροσυνάκης μᾶς παρουσιάζει τὸν ἀριθμὸ 12345679 καὶ μᾶς προτείνει νὰ τὸν πολλαπλασιάσωμε ἐπὶ 2 καὶ τὸ γινόμενον ἐπὶ 9. Γνωρίζετε τί θὰ παρουσιασθῇ; Ἐννέα δυάρια στὴ σειρά!

$$\begin{array}{r} 12345679 \\ 2 \\ \hline 24691358 \\ 9 \\ \hline 222222222 \end{array}$$

Δὲν ἀξίζουν συγχαρητήρια οἱ μαθηματικοί μας;

Λογοπαίγνιον

—Ποιὰ περιφέρεια τῆς Ἑλλάδος ρωτᾷ τὸν Ἀλῆ ἂν θέλη Α;

Λαβύρινθος

Ὁ σημερινὸς Λαβύρινθος, εὔκολος ἀρκετὰ στὴ λύσι του, εἶναι κατάλληλος γιὰ τὰ Σκαπανάκια μας.

Ἡ πάπια ποὺ φαίνεται στὸ ἐπάνω ἀριστερὰ μέρος τῆς εἰκόνος, εἶχε χάσει τὰ παπάκια της κι' ὅταν τὰ ἀνεκάλυψε, ἐστάθη ἀδύνατο νὰ τὰ πλησιάση, γιατὶ μπερδεύτηκε μέσα στὰ αὐλάκια τοῦ βάλτου, ποὺ ἀποτελοῦσαν πραγματικὸ Λαβύρινθο.

Ποιὰ εἶναι ἡ πορεία ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθήση, γιὰ νὰ φθάση κοντά τους;

Συναρμολόγησις

ΑΛ, ΑΣ, ΡΤΗ, ΑΙ, ΚΑ, ΕΛ, ΡΗ, ΣΟΥ, ΒΑ, ΙΑ, ΝΟΣ ΑΡ, ΒΑ, ΝΑ, Α, ΣΠΑ, ΝΙΑ, ΛΑΣ, ΑΣ, ΔΙ.

Νὰ συναρμολογηθοῦν οἱ συλλαβὲς καὶ τὰ γράμματα, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ὀκτὼ λέξεις μὲ τὴν ἑξῆς σημασίαν: 1) Χώρα τῆς Βαλκανικῆς Χερσονήσου, 2) Ἡρωϊκὸ χωριὸ τῆς Ἠπείρου, 3) Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης, 4) Φημίζεται γιὰ τὰ ποῦρα της, 5) Ἱστορικὴ πόλις τῆς Πελοποννήσου, 6) Νομὸς τῆς Πελοποννήσου (γεν.), 7) Κράτος τῆς ΝΑ. Εὐρώπης, 8) Ἤπειρος.

Γ. Α. ΚΑΠΑΚΟΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 35ου ΦΥΛΛΟΥ

Σταυρόλεξον: Ὁριζοντίως 1 Τῆνος—Δράμα, 2 οὗ—αυ, 3 ὄρνις, 4 ὁδὸς—ἄλλο, 6 ἀκάθαρτος, 8 Ὄσσα—Ἀσία, 9 λεῖος, 10 οἱ—ΕΧ, 11 Σωτὴρ—Μέκκα. Καθέτως 1 τόκος—λόγος, 2 ηυ—ἴω, 3 ὅρκος, 4 οἷος—ἅλμα, 6 ἀνάπαυσις, 8 ράσα—ἀσκέ, 9 λαοῖς, 10 μά—ἐκ, 11 αὐλὸς—Πάσχα.

Μαγ. εἰκὼν χωρὶς εἰκόνα: Μπαστοῦνι.

Ἀκροστιχίς: Νορβηγία (Νεῖλος, Ὄλγα, Ρώμη, Βόας, Ἡρακλῆς, Γύψ, Ἰωάννινα, Ἀθῆναι).

Μεταγραμματισμός: Ἄρμα—ἅλμα.

Ἀκροστιχὶς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πρωτεύουσαν Εὐρωπαϊκοῦ κράτους:

1) Ἀρχαία πόλις, 2) Ἱερὸν ὄρος τῆς Ἑλλάδος, 3) Ποταμὸς τῆς Νοτιοανατολικῆς Εὐρώπης, 4) Ὄρος μεταξὺ Ἑλλάδος - Βουλγαρίας, 5) Ἑλληνικὸν πέλαγος, 6) Γεωμετρικὸν σχῆμα, 7) Προφήτης.

Δ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

Σταυρὸς

```
      *
    * * *
  * * * * *
* * * * * * *
  * * * * *
    * * *
      *
```

Ὁριζοντίως καὶ καθέτως: 1) Φωνῆεν, 2) Ἄρθρον (πληθ.), 3) Γεννᾶται σπανίως καὶ συνήθως δὲν ἐπιζῆ, 4) Τῆς ἐποχῆς μας (ἐπίθ. ἀρσ.), 5) Τροφὴ ζώων, 6) Κτητικὴ ἀντωνυμία, 7) Σύμφωνον.

Γ. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ

Τρίγωνον

```
* * * * *
* * * *
* * *
* *
*
```

Ὁριζοντίως, 1η σειρά: Μέρος τοῦ προσώπου (δημ. πληθ), 2α σειρά: Τοῦρκος πασᾶς τῆς Ἠπείρου, 3η σειρά: Ἄρθρον, 4η σειρά: Κλωστή, 5η σειρά: Φωνῆεν.

Τὰ αὐτὰ καὶ καθέτως.

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Αἴνιγμα;

Ὁ ἕνας—Τὸ πρῶτό μου μου ἀλλοιθωρίζει, τὸ δεύτερο κουτσαίνει καὶ τὸ μικρότερο τραυλίζει...

Ὁ ἄλλος—Καὶ τὸ σύνολόν μου...

Ὁ ἕνας—Ποιὸ σύνολόν μου;

Ὁ ἄλλος—Νά, τὸ αἴνιγμα ποιὸ εἶναι;

Ὁ ἕνας—Δὲν εἶναι αἴνιγμα ἀδελφέ μου. Σοῦ μιλῶ γιὰ τὰ παιδιά μου.

Πολὺ λογικόν...

Ὁ Πελάτης—Μοῦ ἔφερες τρία πουκάμισα ἀντὶ τέσσερα ποὺ σοῦ ἔδωσα νὰ μοῦ πλύνῃς.

—Ἔχετε δίκιο, κύριε, τὸ ἄλλο μοῦ τὸ κλέψανε.

—Μὰ στὸ λογαριασμὸ τῶν πλυστικῶν βάζεις τέσσερα...

—Μοῦ τὸ κλέψανε... πλυμένο...

Πνεῦμα οἰκονομίας!

Τὴν πρωτοχρονιά, ἡ μαμὰ τοῦ μικροῦ Γώγου τοῦ χάρισε ἕνα Ἡμεροδείκτη. Ὁ θεῖος του, ποὺ δὲν τὸ ἤξερε, τοῦ ἀγόρασε ὕστερα ἄλλον ἕνα.

—Καὶ τί νὰ τοὺς κάνω τώρα δυὸ Ἡμεροδεῖκτες; φώναξε ὁ Γῶγος.

Καὶ ἡ μικρή του ἀδελφή:

—Μπᾶ! Καὶ δὲν φυλᾶς τὸν ἕνα γιὰ τοῦ χρόνου;

Ἤθελε ἀπάντησι...

Στὸν Κωστάκη ὁ Πέτρος
γράφει
ἕνα γράμμα βιαστικό,
καὶ στὸ τέλος τοῦ προσθέτει
τὸ ὑστερόγραφο αὐτό:
«Σὲ παρακαλῶ, Κωστάκη,
μὰ χωρὶς ἀναβολή,
ἂν δὲν λάβης τὸ παρόν μου
νὰ μοῦ γράψης στὴ στιγμή!»

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

Η Α. Μ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐπεσκέφθη τὴν α' πανελλήνιον ἔκθεσιν τῆς Νεολαίας εἰς τὸ Ζάππειον ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεύς, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Κ.Ε.Ν. καὶ τοῦ Γ.Δ.Ο.Υ., ὁ ὁποῖος παρέμεινεν ἐπ' ἀρκετὸν ἐξετάσας μὲ μεγάλον ἐνδιαφέρον τὰ διάφορα ἐκθέματα καὶ ὅ,τι σχετικὸν μὲ τὴν ἐπίδειξιν τῆς ἐργασίας τῆς Νεολαίας εἰς κάθε πεδίον δράσεώς της καὶ ἐξέφρασε τὴν ἱκανοποίησίν του δι' ὅσα εἶδε. Τὴν ἔκθεσιν ἐπεσκέφθη ἐπίσης ἐκ νέου ὁ Ἀρχηγὸς κ. Ι. Μεταξᾶς καὶ ἡ κ. Λ. Μεταξᾶ. Ὁμοίως ἐπεσκέφθησαν τὴν ἔκθεσιν ὁ ὑφυπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν κ. Παπαδῆμας, ὁ ὑφυπουργὸς τῶν Συνεταιρισμῶν καὶ ὁ ὑφυπουργὸς τῆς Παιδεείας καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐκ τῶν κ. κ. Ὑπουργῶν.

ΤΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΚΡΙΤΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Ε. Ο. Ν.

Ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ τοῦ VIII συνοριακοῦ Ὑποτομέως ἀπεστάλη τὸ κάτωθι ἔγγραφον πρὸς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν τῆς Ε.Ο.Ν.

«Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω ὑμῖν ὅτι τὰ δῶρα σας τὰ προοριζόμενα διὰ τοὺς ἀκρίτας ἀξιωματικούς τε καὶ ὁπλίτας τῆς περιφερείας τοῦ Τομέως μας ἐλήφθησαν καὶ διενεμήθησαν εἰς αὐτούς.

Οἱ ἀκρῖται μας, πιστοὶ ἐκτελεσταὶ τοῦ καθήκοντός των καὶ ἀκοίμητοι φρουροὶ τῶν συνόρων μας, ἀτενίζοντες πρὸς τὸ παρελθόν, δὲν παύουν νὰ θαυμάζουν τὰ ἐπιτελεσθέντα ὑπὸ τῶν προγόνων των ἔργα καὶ νὰ εἶναι ἕτοιμοι ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ τρέξουν καὶ αὐτοὶ ὅπου τοὺς καλέσῃ τὸ καθῆκόν των, ὑπερασπίζοντες τὴν ἀγαπημένην Πατρίδα των, ἥτις τόσον λαμπρὰν ἱστορίαν ἔχει καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀρύονται καθημερινῶς παραδείγματα τοῦ τί ἐπετέλεσαν οἱ πρόγονοί μας ἄλλοτε.

Εἰς τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον εἶναι τόσον σκληρὸν ἀλλὰ ἔνδοξον, ἔρχεται μιὰ ἄλλη δύναμις, μία ἄλκιμος νεολαία, ἥτις, διαπαιδαγωγημένη μὲ τὰς ἠθικὰς ἀρχὰς τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου, τῆς ὑπόσχεται ὅτι θὰ τῆς εἶναι συμπαραστάτης τόσον τώρα ὅσον καὶ εἰς τὰς χαλεπὰς στιγμὰς ἂν ποτε ἤθελον ἐπέλθει τοιαῦται.

Δι' ὅλα τὰ ἀνωτέρω οἱ ἀκρῖται μας ἀξιωματικοὶ καὶ ὁπλῖται ἐκφράζουσι πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν., ἥτις ἀποτελεῖ τὸ φυτώριον τῶν στρατιωτῶν τοῦ ἐγγὺς μέλλοντος, τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας, εὐχόμενοι αὐτοῖς, ὅπως φθάσιν εἰς τὸν ἰδανικόν των προορισμὸν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἀγαπημένης μας Πατρίδος».

Ο ΠΑΝΗΓΥΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν. ΕΠΙ ΤΗ ΓΕΝΝΗΣΕΙ ΤΟΥ ΕΠΙΔΟΞΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ

Ὡς γνωστόν, τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἡ Α. Β. Υ. ἡ Πριγκήπισσα Φρειδερίκη ἔτεκεν αἰσίως ἄρρεν, ἡ γέννησις τοῦ ὁποίου ἀνηγγέλθη δι' 101 κανονιοβολισμῶν ἐκ τοῦ πυροβολείου τοῦ Λυκαβηττοῦ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ὀγκώδης παρέλασις ἑπτὰ χιλιάδων Φαλαγγιτῶν, ἐπιστρεφόντων ἀπὸ ἐκδρομήν, διῆλθεν ἐκ τῶν Ἀνακτόρων τοῦ νεογεννήτου Πρίγκηπος καὶ ἐζητωκραύγασεν ἐνθουσιωδῶς.

Τὴν ἐπομένην καὶ ὥραν 11.30' π. μ. ἐγένετο καὶ ἄλλη ὀγκώδης παρέλασις 10 χιλ. Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν Ἀθηνῶν πρὸ τῶν Ἀνακτόρων τοῦ Ψυχικοῦ. Ἡ ἐν λόγῳ δύναμις ἐκινητοποιήθη ἐντὸς 1½ ὥρας.

Μυριόστομοι ζητωκραυγαὶ ἐχαιρέτισαν τὴν γέννησιν τοῦ ἐπιδόξου Διαδόχου τοῦ Ἑλληνικοῦ Θρόνου, ὁ ὑψηλὸς πατὴρ τοῦ ὁποίου μὲ καταφανῆ συγκίνησιν ἐχαιρέτα ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τῶν Ἀνακτόρων τὴν παρελαύνουσαν ἐνθουσιώδη Ἐθνικὴν Νεολαίαν. Ὁμοίως εἰς Πειραιᾶ, Πάτρας, Θεσ)νίκην καὶ εἰς ὅλας τὰς πόλεις μέχρι τοῦ μικροτέρου χωρίου ἔγιναν πανηγυρικαὶ συγκεντρώσεις.

ΕΙΣ ΤΟ «ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ»

Εἰς τὸ «Σπίτι τοῦ στρατιώτου» τοῦ 1ου Πεζικοῦ Συντάγματος καὶ τοῦ «Συντάγματος Εὐζώνων Φρουρᾶς Ἀθηνῶν», τὰ ὁποῖα ὑπάγονται εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας, εἰς συγκέντρωσιν στρατιωτῶν ὡμίλησεν ὁ Διευθυντὴς Κοινωφελῶν Ἔργων τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε.Ο.Ν. περὶ Γεωργικῶν Συνεταιρισμῶν τῆς Χώρας.

Η Ε. Ο. Ν. ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΤΗΣΙΑΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΑΕΡΑΜΥΝΗΣ

Εἰς τὰς τελουμένας ἐντὸς τοῦ Ἰουνίου ἐτησίας ἀσκήσεις ἀεραμύνης θὰ μετάσχουν καὶ τὰ κατὰ τόπους εἰδικῶς ἐκπαιδευθέντα τμήματα τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

Τὰ ἐν λόγῳ τμήματα τῆς Ε.Ο.Ν. συνεπλήρωσαν ἤδη τὴν σχετικὴν ἐκπαίδευσίν των καὶ θὰ τεθοῦν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἐχόντων τὴν ἐποπτείαν τῶν ἀσκήσεων.

ΑΙ ΘΕΡΙΝΑΙ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Ἡ Ε.Ο.Ν., τῆς ὁποίας τὸ ἔργον ὁμιλεῖ μόνον του μὲ τὰ λαμπρὰ μέχρι τοῦδε ἀποτελέσματά του, συνεχίζουσα τὴν εὐεργετικὴν ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας δρᾶσίν της, συνεπλήρωσε τὰς ἐγκαταστάσεις καὶ ἐβελτίωσε τὸ πρόγραμμα τῶν στρατοπέδων της, διὰ τῆς ἐφαρμογῆς δεδοκιμασμένων παιδαγωγικῶν μεθόδων, εἰς βαθμὸν ὥστε τὰ θερινὰ αὐτὰ στρατόπεδά της ν' ἀποτελοῦν ἰδεώδεις μορφωτικὰς ἐξοχὰς διὰ τὰ παιδιά μας.

Καὶ ἐφέτος, εἰς θαυμασίας ἀπὸ πάσης ἀπόψεως τοποθεσίας, μὲ ὡραίας ἐγκαταστάσεις σκηνῶν, στεγάστρων, μαγειρείων, ἑστιατορίων, ἰατρείων, ἀθλητικῶν γηπέδων, θὰ περάσουν τοὺς μῆνας τῶν διακοπῶν χιλιάδες παιδιῶν ποὺ ἔχουν ἀπόλυτον ἀνάγκην ἐξοχῆς καὶ τῆς ζωῆς τοῦ ὑπαίθρου.

Τὰ στρατόπεδα αὐτὰ τῆς Ε.Ο.Ν., ἀποβλέποντα εἰς τὴν ἀγωγὴν ποὺ ἐδίδετο εἰς τὰ Γυμναστήρια τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, σκοπὸν ἔχουν νὰ ἑλκύσουν τὰ παιδιὰ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς φύσεως, εἰς τὸν τονωτικὸ ἥλιο καὶ ἀέρα τῆς ἐξοχῆς, νὰ τὰ ὁδηγήσουν εἰς τὴν χαρὰν τῆς ἐργασίας, αὐτοεξυπηρετήσεως καὶ πρω-

Αἱ ἐργασίαι τῆς Β' Συνδιασκέψεως τῶν Περιφερ. Διοικητῶν τῆς Ε.Ο.Ν.

Κυριακὴ 19 Μαΐου 1940.— 10 π. μ.: Κήρυξις τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου ὑπὸ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου Παύλου, παρουσίᾳ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως. Ὁμιλία Ἀρχηγοῦ 11 π. μ.: Κατάθεσις στεφάνου εἰς τὸν Ἄγνωστον Στρατιώτην. 11.30: Στέψις κενοταφείων ἐν τῇ Κ. Δ. 12 μ.—2 μ. μ.: Παρουσίασις Περιφερειακῶν Διοικητῶν εἰς τὸν Ἀρχηγόν. 5.30 μ.μ.: Καλλιτεχνικοὶ ἀγῶνες παρουσίᾳ τοῦ Ἀρχηγοῦ. 10 μ. μ.: Φιλικὸν γεῦμα εἰς τὸ «Ἀκροπὸλ Πάλλας», παρατεθὲν ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου πρὸς τιμὴν τῶν Περιφερειακῶν Διοικητῶν καὶ Διοικητριῶν.

Δευτέρα 20 Μαΐου.— 9 π. μ.—1.30 μ. μ. καὶ 4 μ. μ.—1 μ. μεσονύκτιον: Συνεδρία. Γενικὴ εἰσήγησις Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου.

Τρίτη 21 Μαΐου.— 9 π. μ.—1.30 μ. μ. καὶ 4 μ. μ.— 5.30 π. μ.: Συνέχισις τῆς εἰσηγήσεως ἐκ μέρους τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, ἡ ὁποία ἐγένετο παρουσίᾳ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως. Ὁ Ἀρχηγὸς μετέσχεν ἐνεργῶς εἰς τὴν συζήτησιν, παρασχὼν ἐπανειλημμένως ὡρισμένας ὁδηγίας καὶ κατευθύνσεις.

Τετάρτη 22 Μαΐου.— 9 30 π. μ.—1.30 μ. μ.: Ἐπίσκεψις ἐκ μέρους συνέδρων εἰς Σχηματισμοὺς Ε.Ο.Ν. καὶ παρακολούθησις ἐκπαιδεύσεως. 4—10.30 μ.μ.: Συνεδρίασις παρουσίᾳ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως. Εἰσήγησις ΙΙΙ Γραφείου καὶ Πολιτικῆς Διαφωτίσεως καὶ ΙΙ Γραφείου. Ἑκάστης εἰσηγήσεως ἐπηκολούθησε συζήτησις. Ὁ Ἀρχηγὸς ἔλαβε μέρος ἐνεργὸν εἰς ταύτην. 11 μ. μ.: Φιλικὸν γεῦμα ὑπὸ τῆς Κ. Διοικήσεως πρὸς τιμὴν τῶν Περιφερειακῶν Διοικητῶν εἰς ἐξοχικὸν κέντρον εἰς Φραγκοκκλησιάν.

Πέμπτη 23 Μαΐου.— 9 π. μ.—1.30 μ.μ.: Συνεδρίασις παρουσίᾳ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως. Ὁ Ἀρχηγὸς ἔλαβεν ἐπίσης ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν συζήτησιν: Εἰσήγησις ΙV Τμήματος ΙΙΙ Γραφείου καὶ Καλλιτεχνικοῦ Τμήματος. Συζήτησις. 4—10.30 μ.μ.: Εἰσήγησις Διευθύνσεως ψυχαγωγίας καὶ Διευθύνσεως ἀθλητισμοῦ. Συζήτησις μόνον ἐπὶ εἰσηγήσεως Διευθύνσεως ψυχαγωγίας. 10.30 μ.μ.: Παρακολούθησις προβολῆς ταινιῶν.

Παρασκευὴ 24 Μαΐου.— 9.30 π. μ.—1.30 μ. μ. Παρουσία Α. Β. Υ. Διαδόχου. Εἰσήγησις V Γραφείου, Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας καὶ Διευθύνσεως Ραδιοφωνίας. 4—10 μ.μ.: Συνεδρίασις παρουσίᾳ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως. 11: Παρακολούθησις εἰς θέατρον «Ὀλύμπια» χορῳδίας Καβάλλας.

Σάββατον 25 Μαΐου.— 8 π. μ.—2.30 μ.μ.: Εἰσήγησις καὶ συζήτησις Γενικῆς Διευθύνσεως Οἰκονομικῶν Ὑπηρεσιῶν, Διευθύνσεως συγχωνευθέντων ὀργανισμῶν, Προνοίας καὶ Διευθύνσεως συντονισμοῦ ἐκπαιδεύσεως. 3.30 μ.μ.—5 π.μ.: Συζήτησις ἐπὶ εἰσηγήσεως Διευθύνσεως ἀθλητισμοῦ καὶ εἰσήγησις καὶ συζήτησις Διευθύνσεως κοινωφελῶν ἔργων, Γενικοῦ Καθοδηγητοῦ VI Γραφείου, Φιλαρμονικῶν, Γραφείου Τύπου, περιοδικοῦ «Νεολαία», Διεκπεραιώσεως καὶ Ἀρχείου καὶ Ι Γραφείου.

Κυριακὴ 26 Μαΐου.— 9 π. μ.: Λῆξις ἐργασιῶν καὶ ὁμιλία Κ. Ἐπιτρόπου. Ὁμιλία Ἀρχηγοῦ. 11.30 π. μ.: Ἐπίσκεψις ἐκδρομῆς ἐπαγγελματικῶν στελεχῶν. 6 μ.μ.: Ἐγκαίνια Ἐκθέσεως ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ. Ὁμιλία Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου. 7.30 μ. μ.: Παρακολούθησις παραστάσεως «Χιονάτης» εἰς τὸ θέατρον «Ρέξ». 10.30 μ.μ.: Γεῦμα παρατεθὲν ἀπὸ τὸν Ἀρχηγὸν πρὸς τιμὴν Περιφερειακῶν Διοικητῶν καὶ Διοικητριῶν. Ὁμιλία Ἀρχηγοῦ.

Δευτέρα 27 Μαΐου.—9—1.30 π. μ.: Ἐπίσκεψις Ἱδρυμάτων. 4 μ. μ.: Ἀνεμοπορικὴ ἐπίδειξις. 6 μ.μ.: Ἐπίδειξις Δ.Α.Σ. Θηλέων παρουσίᾳ τοῦ Ἀρχηγοῦ. 8.30 μ.μ.: Ἐπίσκεψις Στρατοπέδου «Ἰωάν. Μεταξᾶς» εἰς Ζούμπερι καὶ φιλικὸν δεῖπνον.

Τρίτη 28 Μαΐου.— 9 π. μ.—1 μ.μ.: Συνεργασίαι Περιφερειακῶν Διοικητῶν μὲ τοὺς Διευθυντὰς τῶν Γραφείων Κεντρικῆς Διοικήσεως. Κοινὴ σύσκεψις Μονίμου Ἐπιτροπῆς ὑγειονομικῆς ἀγωγῆς μετὰ Περιφερειακῶν Διοικητῶν καὶ Διοικητριῶν. 5 μ.μ.: Ἐξέτασις βαθμοφόρων.

Τετάρτη 29 Μαΐου.— Παρακολούθησις καθ' ὅλην τὴν πρωΐαν ἐκπαιδεύσεως εἰς Σχηματισμοὺς Ε.Ο.Ν.

Τὴν Δευτέραν, Τρίτην, Τετάρτην καὶ Πέμπτην ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος ἐδέχθη εἰς συνεργασίαν τοὺς Περιφερειακοὺς Διοικητὰς καὶ Διοικητρίας.

Τὰ πρακτικὰ τοῦ συνεδρίου θὰ ἐκτυπωθοῦν εἰς τόμον, θ' ἀποτελέσουν δὲ πολύτιμον ὁδηγὸν διὰ κάθε βαθμοφόρον, δεδομένου μάλιστα ὅτι ὁ Ἀρχηγός, παρακολουθήσας προσωπικῶς τὰς ἐργασίας τοῦ Συνεδρίου, ἔλαβε μέρος εἰς τὰς συζητήσεις καὶ ἔδωσε σειρὰν κατευθύνσεων εἰς τὰς ἐν γένει ἐργασίας τῆς Ε.Ο.Ν.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ Κ.Ε.Ν. κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1125)

πει νὰ κατευθύνεται ἀπὸ τὴν πίστιν αὐτήν.

Εἰς χρόνια περασμένα ἡ ἔννοια τῆς Ἐπαναστάσεως μπορεῖ νὰ ποῦμε πῶς εἶχε ξεφτύσει. Τὴν λέξιν αὐτὴν τὴν μετεχειρίζοντο ὅλοι κι' ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι διὰ νὰ προφυλαχθοῦν ἀπ' αὐτὴν μετεχειρίζοντο τὶς ἔννοιες τῆς Πατρίδος, τῆς Θρησκείας καὶ τῶν Ἰδανικῶν μας, ὡς προπέτασμα καὶ ὡς δικαιολόγησιν κάθε εἴδους ἐκμεταλλεύσεως καὶ κάθε εἴδους καταπιέσεως. Τὴν Ἐπανάστασιν ἐπίσης τὴν μετεχειρίζοντο καὶ ὡς ὅπλον ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι εἶχαν γιὰ σκοπό, τάχα ἐν ὀνόματι τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, νὰ ἐπιβάλουν μίαν τυραννίαν, τὴν πιὸ μυσαρὰ ποὺ ἔχει νὰ δῇ ὁ κόσμος, μιὰ τυραννία, ποὺ ἀναγγέλλοντας ἐλευθερία καὶ ἰσότητα ἐπραγματοποιοῦσε τὴν βαρβαρότητα καὶ τὴν μεγαλυτέραν καταπίεσιν, ποὺ ἔχει νὰ δῇ ποτὲ ὁ κόσμος.

Μέσα εἰς τοὺς δύο αὐτοὺς ὑλισμούς, μέσα εἰς τὴν τυραννίαν τοῦ κομματισμοῦ καὶ τῆς κεφαλαιοκρατίας καὶ μέσα εἰς τὴν τυραννίαν τοῦ Μαρξισμοῦ, μέσα σ' ὅλα αὐτὰ ἐκινδύνευε νὰ καταπνιγῇ μιὰ γιὰ πάντα τὸ Ἔθνος αὐτό. Καὶ βέβαια μπροστὰ εἰς τὴν ἀδικίαν ποὺ ὑπῆρχε, μπροστὰ εἰς τὴν τόσην δυστυχίαν ποὺ κανεὶς δὲν τὴν κύτταζε καὶ ποὺ ἦτο προϊὸν ἐκμεταλλεύσεως ἐκείνων ποὺ εἶχαν συμφέρον νὰ ἐκμεταλλευθοῦν ὄχι διὰ τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν, ἀλλὰ διὰ τὰ δικά τους τὰ συμφέροντα, μέσα σ' αὐτὸ τὸ χάος, δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ ὑπάρξῃ ἐλπὶς διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ τόπου μας. Καὶ ἡ μόνη λύσις ποὺ ἔμεινεν ἔξω ἀπὸ τὴν καταστροφὴν ἦτο ἡ λύσις τῆς Ἐπαναστάσεως τῆς πραγματικῆς, τῆς Ἐπαναστάσεως τῆς κοινωνικῆς καὶ πνευματικῆς καὶ τῆς ψυχικῆς, τῆς ἐπαναστάσεως ὁλοκλήρου τοῦ Ἔθνους, τὴν ὁποίαν ἐπραγματοποίησεν ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς, τῆς Ἐπαναστάσεως, τῆς ὁποίας δὲν εἴσαστε μοναχὰ οἱ συνεχισταί, διότι αὐτὴ ἡ Ἐπανάστασις ὄχι μόνον δὲν ἔχει τελειώσει, ἀλλ' ὅπως ξέρετε εὑρίσκεται ἀκόμη εἰς τὴν ἀρχήν της καὶ ἡ συνέχισίς της εἶναι συνυφασμένη μὲ αὐτὴν ταύτην τὴν ζωὴν τοῦ Ἔθνους καὶ ἡ ὁλοκλήρωσίς της σημαίνει τὴν κατάκτησιν τοῦ Ἐθνικοῦ μεγαλείου καὶ τῆς Ἐθνικῆς εὐημερίας. Εἶναι μιὰ Ἐπανάστασις ποὺ χαράζει τὸν δρόμον τὸν μελλοντικὸ τῆς Φυλῆς μας. Διὰ νὰ μπορέσῃ ν' ἀποδώσῃ ὅλους τοὺς σκοπούς της πρέπει νὰ βρῇ ἐκείνους, ποὺ θὰ τὴν συνεχίσουν μὲ τὴν ὁρμὴν καὶ τὴν πίστιν καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν, ποὺ μᾶς ἐνέπνευσεν ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς, καὶ ποὺ μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν προκαθώρισε τὴν μελλοντικὴν ἐξέλιξιν καὶ σταδιοδρομίαν τοῦ Ἔθνους μας.

Εἴσαστε λοιπὸν φρουροὶ τῆς Ἐπαναστάσεως αὐτῆς ἐναντίον κάθε ἀντιεπαναστατικῆς ἰδέας, ἐναντίον κάθε ἀντιεπαναστατικῆς ἀντιδράσεως, ἀπ' ὁπουδήποτε κι' ἂν ἔρχεται, εἴτε ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι εἶδον μὲ λύπην τους τὴν Ἐπανάστασιν αὐτήν, διότι ἐπρόκειτο αὐτὴ νὰ καθυποτάξῃ τὸ ἀτομικόν τους συμφέρον εἰς τὸ συνολικόν, εἴτε ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι πάλι δὲν τὴν ἤθελον τὴν Ἐπανάστασιν αὐτὴν διότι ἔτσι ἀνετρέπετο τὸ μεγαλύτερο καὶ μοναδικό τους ἐπιχείρημα ποὺ εἶχον, ἡ δυστυχία τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. Ἀλλὰ ἀκόμη εἴσαστε φρουροί της ἀπὸ κάθε ἀπόπειρα παραποιήσεως, ἀπὸ κάθε ἀπόπειρα διαφθορᾶς της καὶ ἀπὸ κάθε ἀπόπειρα ἀλλοιώσεως τοῦ πνεύματός της καὶ ἡ θέσις σας εἶναι ἐκείνη τῶν μαχητῶν καὶ τῶν ἀγωνιστῶν, ποὺ ἐγγυῶνται τὴν συνέχισίν της ἐναντίον εἰς κάθε ἐμπόδιο καὶ εἰς κάθε δυσκολία, μ' ἕνα μόνο σκοπό: τὸ Ἔθνος μας, καὶ μὲ ἕνα μονάχα δρόμο: αὐτὸν ποὺ ἔδειξεν ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς.

Δὲν μπορεῖ, ὅπως ξέρετε, νὰ ὑπάρξῃ μεγαλεῖον Ἐθνικὸ ἐκεῖ ποὺ δὲν ὑπάρχει ἑνότης Ἐθνικὴ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἑνότης Ἐθνικὴ ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχει κοινωνικὴ δικαιοσύνη.

Τὴν κοινωνικὴν αὐτὴν δικαιοσύνην μὲ καθημερινὲς τεράστιες μεταρρυθμιστικὲς πράξεις θεμελιώνει καὶ τὴν ὁλοκληρώνει τὸ Ἐθνικὸν Κράτος, τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει ἔτσι ὅτι μόνον ὑπὸ τὸ καθεστὼς αὐτὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Κράτους, τοῦ ὁποίου οἱ σκοποὶ καὶ τὰ ἰδανικὰ εἶναι οἱ σκοποὶ καὶ τὰ ἰδανικὰ τοῦ Ἔθνους, θὰ κατορθωθῇ νὰ πραγματοποιηθῇ κοινωνικὴ δικαιοσύνη πραγματική. Τοῦτο διότι τὸ Ἐθνικὸν Κράτος ξεκινᾷ ἀπὸ τὴν βάσιν, ποὺ οἱ πλουτοπαραγωγικὲς πηγὲς τοῦ Ἔθνους ἀνήκουν εἰς τὸ σύνολον.

Μέσα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν αὐτὴν ἡ ἅμιλλα τῆς κοινωνικῆς ἐργασίας γίνεται διὰ νὰ δημιουργηθῇ μία ἱεραρχία ἀξιολογική, ἔτσι, ὥστε ὁ καθένας νὰ ἀμείβεται ὑλικὰ καὶ ἠθικά, ἀνάλογα μὲ τὴν ἀξίαν του, ἀνάλογα μὲ τὴν προσφοράν του εἰς τὸ κοινωνικὸν σύνολον, ἀνάλογα μὲ τὴν ἐπίδοσίν του καὶ ὄχι μὲ ἄλλο κριτήριον.

Ἡ καταγωγή, τὰ οἰκονομικὰ μέσα καὶ κάθε ἄλλο ἔξω ἀπὸ τὰς ὑπηρεσίας διὰ τὸ σύνολον, εἶναι γιὰ τὸ Κράτος αὐτὸ πράγματα ἄγνωστα, πράγματα, τὰ ὁποῖα, μιὰ γιὰ πάντα, μαζὶ μὲ τὴν φαυλοκρατίαν τοῦ κεφαλαιοκρατικοῦ κομματισμοῦ καὶ τὴν ἀτιμίαν τοῦ Μαρξισμοῦ ἔπαυσαν ὑφιστάμενα ἀπὸ τῆς 4ης Αὐγούστου.

Ἐπιδιώκει ἐπίσης τὸ Νέον Κράτος, ὅπως ὅλοι οἱ Ἕλληνες καὶ ὅλες οἱ Ἑλληνίδες μποροῦν νὰ ξεκινοῦν μὲ τὶς ἴδιες προϋποθέσεις καὶ νὰ μπορέσουν ἔτσι νὰ συμβάλουν, ὅπου ἐτάχθησαν, ὅσον μποροῦν περισσότερον εἰς τὸ σύνολον.

Ξέρετε, Συναγωνιστὲς καὶ Συναγωνίστριες, πόσον σοβαρὸς εἶναι ὁ ρόλος σας μέσα στὴν Ἐπανάστασιν αὐτήν, μέσα δηλαδὴ στὸν φορέα τῆς Ἐπαναστάσεως αὐτῆς ποὺ λέγεται Ε.Ο.Ν.

Ἀλλὰ θέλω ἀκόμη νὰ ξέρετε καὶ κάτι ἄλλο, κάτι ποὺ τὸ ἔχει διδάξει τόσες καὶ τόσες φορὲς ὁ Ἀρχηγός μας. Ὅτι μέτωπον Ἐθνικὸν εἶναι παντοῦ ἐκεῖ, ὅπου χύνεται Ἑλληνικὸς ἱδρώτας καὶ ὅπου καταβάλλεται Ἐθνικὴ προσπάθεια.

Θέλω νὰ ξέρετε ὅτι ὅπου καὶ ἂν εὑρίσκεσθε, ὅπου καὶ ἂν ἐργάζεσθε προσφέρετε ὑπηρεσίαν ες τὸ Ἔθνος καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον μαζὶ μὲ τὴν ἱερότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ αἵματος, ἡ 4η Αὐγούστου ἀποκατέστησε καὶ τὴν ἱερότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἱδρῶτος.

Σήμερον, παραπάνω ἀπὸ κάθε φοράν, χάρις εἰς τὸν Κυβερνήτην, ὄχι μόνον ἀνέστησε, ἀλλὰ καὶ ἐξησφάλισε τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τοῦ νὰ σβήσῃ ἀπὸ τὸν χάρτην, ὅπως ἀσφαλῶς θὰ ἔσβηνε ἐὰν δὲν ἤρχετο ἡ 4η Αὐγούστου, σήμερα, λέγω, χάρις εἰς τὸν Ἀρχηγὸν καὶ τὸν Πατέρα μας, ὅλοι καὶ ὅλες ἔχουμε τὴν ἀπόφασι τὴν ἀκλόνητον, ἐὰν ποτὲ παραστῇ ἀνάγκη νὰ περιφρουρήσουμε τὸ δημιούργημα τοῦ ἱδρῶτος τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, νὰ περιφρουρήσωμεν τὸ δημιούργημα τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ, ἐάν, λέγω, παραστῇ ἀνάγκη θὰ τὸ περιφρουρήσωμεν καὶ μὲ τὸ αἷμά μας ἀκόμη. Εἶναι ἀπόφασις, τὴν ὁποίαν μᾶς ἐνέπνευσε μιὰ γιὰ πάντα ὁ Ἀρχηγὸς καὶ εἰς αὐτὸ εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ὑπάρξῃ κανεὶς καὶ καμμιὰ ποὺ δὲν θὰ φανῇ πιστὸς μέχρι τέλους. Ἐπάνω λοιπὸν εἰς τὸν ἱδρῶτα καὶ ἐπάνω εἰς τὸ αἷμά μας κτίζουμε ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἐπιβάλλει ἡ Ἰδεολογία τῆς 4ης Αὐγούστου, δηλαδὴ τὸν Τρίτον Ἑλληνικὸν Πολιτισμόν.

Καὶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα γίνεται ὅπου καὶ ἂν εὑρίσκεσθε κάθε στιγμὴν καὶ κάθε ὥραν, ὄχι μόνον μέσα εἰς τὴν Ὀργάνωσιν, ὄχι μόνον μέσα εἰς τὴν δουλειά σας, ἀλλὰ κάθε στιγμήν, παντοῦ καὶ πάντοτε. Ὅταν τὸ ἔχετε αὐτὸ ὑπ' ὄψιν τότε ἡ νίκη, ἡ νίκη ἡ δική μας, δηλαδὴ ἡ νίκη τῆς Ἐπαναστάσεως, ἡ νίκη τοῦ Ἑλληνισμοῦ, εἶναι ἀπολύτως ἐξησφαλισμένη.

Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ τὸ πιστεύουμε βαθειά, τὸ πιστεύουμε μὲ πίστι θρησκευτικὴ καὶ εἰς ἔνδειξιν τῆς πίστεώς μας αὐτῆς σᾶς καλῶ νὰ φωνάξουμε:

— Ζήτω ὁ Ἀρχηγὸς (παρατεταμένα καὶ ζωηρὰ χειροκροτήματα).

τοδουλίας καὶ νὰ συνεχίσουν εἰς τὴν ἐξοχὴν τὴν μορφωτικήν, ἐθνικὴν καὶ ἠθικὴν ἐργασίαν τῆς Ὀργανώσεως.

Τὸ ἡμερήσιον πρόγραμμα, θαυμασίως καταρτισθὲν καὶ χρονομετρηθὲν κατὰ τρόπον παιδαγωγικώτατον, ποικίλλει ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἀθλητικάς, ἐκπαιδευτικὰς καὶ ψυχαγωγικὰς δράσεις. Παραλλήλως τὸ πατριωτικὸν καὶ θρησκευτικὸν συναίσθημα θὰ καλλιεργηθῇ καταλλήλως.

ΑΙ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ «ΧΙΟΝΑΤΗΣ»

Αἱ παραστάσεις τῆς «Χιονάτης», αἱ ὁποῖαι διωργανώθησαν ὑπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης καὶ εἰς τὰς ὁποίας ἔπαιξαν μόνον παιδιὰ τῆς Ε.Ο.Ν., ἔληξαν ἀφοῦ ἐσημείωσαν μεγάλην ἐπιτυχίαν. Λόγῳ αὐτῆς δὲ τῆς ἐπιτυχίας των μελετᾶται κατὰ πόσον θὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ ἐπανάληψίς των ἐντὸς τοῦ θέρους, αὐτὴν τὴν φορὰν δὲ διὰ τὸ κοινόν. Σημειωτέον ὅτι εἰς τὰς δέκα παραστάσεις ποὺ ἐδόθησαν μόνον χίλιαι θέσεις διετέθησαν ἐκτὸς τῆς Ὀργανώσεως.

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΩΝ ΑΘΛΗΤΙΚΩΝ ΗΜΕΡΙΔΩΝ

Κατηρτίσθη τὸ γενικὸν πρόγραμμα τῶν ἀθλητικῶν ἡμερίδων μεταξὺ ἀντιπροσωπευτικῶν ὁμάδων Περιφερειακῶν Διοικήσεων τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ ἔχει ὡς ἑξῆς:

Α' Ἀγωνίσματα Φαλαγγιτῶν:

1) Δρόμοι: 100, 400, 2.000 μ. 2) Ἅλματα: εἰς μῆκος, ὕψος καὶ τριπλοῦν. 3) Ρίψεις: σφαιροβολία, ἐλευθέρα δισκοβολία, ἀκοντισμός. 4) Σκυταλοδρομία: 4 ἐπὶ τὸν γῦρον τοῦ στίβου εἰς ὃν θὰ λάβουν χώραν οἱ ἀγῶνες.

Β' Ἀγωνίσματα Φαλαγγιτισσῶν:

1) Δρόμος 100 μ. 2) Ἅλμα εἰς μῆκος μετὰ φορᾶς. 3) Ἅλμα εἰς ὕψος μετὰ φορᾶς.

Η ΧΟΡΩΔΙΑ ΚΑΒΑΛΛΑΣ

Ἀνεχώρησεν εἰς Καβάλλαν ἡ Χορῳδία τῆς Ε.Ο.Ν. Καβάλλας, τῆς ὁποίας αἱ ἓξ ἐμφανίσεις εἰς τὴν Πρωτεύουσαν ἐσημείωσαν πραγματικῶς θριαμβευτικὴν ἐπιτυχίαν. Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως συνεχάρη ἰδιαιτέρως τὸν Διευθυντὴν κ. Μπερεζόφσκυ καὶ τοὺς Φαλαγγίτας τῆς Χορῳδίας, ὁ δὲ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Νεολαίας, ἐκφράσας τὴν εὐαρέσκειάν του, ἔδωκεν ἐντολὴν ὅπως ἡ χορῳδία Καβάλλας ἐντὸς τοῦ θέρους περιοδεύσῃ τὰς συνοριακὰς πόλεις τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας καὶ Ἠπείρου, εἰς ἃς θὰ δώσῃ σειρὰν συναυλιῶν.

Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς της ἡ Χορῳδία μετέβη εἰς τὰς ἐγκαταστάσεις φωνοληψίας «Ὀντεὸν» καὶ ἀπετύπωσεν εἰς δίσκους γραμμοφώνου τὰ περίφημα ἐμβατήρια «Μακεδονικὸς» «Δὲν θὰ τὴν πάρουν» καὶ «Ἐθνοφύλαξ».

ΔΩΡΕΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν.

Ὁ κ. Νικόλαος Βενιέρης προσέφερεν ὑπὲρ τῶν σκοπῶν τῆς Ε.Ο.Ν. δραχ. χιλίας καὶ ὁ κ. Ἠλίας Γ. Ἠλίας δραχ. πεντακοσίας.

Ἐπίσης ὁ κ. Γ. Τζεδάκης προσέφερε διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Ε.Ο.Ν. Ρεθύμνου τὴν χρῆσιν πενταθεσίου αὐτοκινήτου καὶ τὸ Λύκειον Ἑλληνίδων Ρεθύμνου 40 ζεύγη ὑποδημάτων διὰ τὰ ἄπορα μέλη τῆς Ε.Ο.Ν.

Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Ἀνωτέρων Σχολῶν ἐξακολουθοῦν αἱ ἑβδομαδιαῖαι συγκεντρώσεις παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ περίοδος τῶν ἐξετάσεων δὲν ἀπέχει παρὰ ὀλίγας ἡμέρας. Οὕτω τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ἔλαβον χώραν συγκεντρώσεις κατὰ Τετραρχίας, καθ' ἃς ἐγένετο στρατιωτικὴ προπαίδευσις καὶ ἐπηκολούθησαν ὁμιλίαι συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμα ἰδεολογικῆς διαφωτίσεως τῆς Ὑποδιοικήσεως.

— Ἤρχισεν ἤδη ἡ ἐκπαίδευσις τῶν Φαλαγγιτῶν τῆς Δ.Α.Σ.Α. τῶν ἐγγραφέντων εἰς τὸ νεοσυσταθὲν παρ' αὐτῇ Ναυτικὸν τμῆμα.

Ἐπίσης ἱδρύθη παρὰ τῇ Δ.Α.Σ.Α. καὶ Ἱππευτικὸν τμῆμα, ἡ ἐκπαίδευσις δὲ τῶν μελῶν του θὰ ἀρχίσῃ ἐντὸς τῶν ἡμερῶν.

— Οἱ Φαλαγγῖται σπουδασταὶ τῆς Παντείου θὰ ἐκδράμουν τὴν 8ην τρ. εἰς Σῦρον, ὅπου θὰ παραμείνουν 2 ἡμέρας.

Ἐπίσης προβλέπονται καὶ ἄλλαι ἐκδρομαί, πλὴν τῶν ἡμερησίων, πολυήμεροι, συμφώνως πρὸς τὸ θερινὸν πρόγραμμα ἐκδρομῶν τὸ ἐκπονηθὲν ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως Ψυχαγωγίας τῆς Δ.Α.Σ.Α.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

ΔΡΑΜΑ.— Τὴν 17ην Μαΐου ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. Δράμας ἐπεσκέφθη τὴν Σχολὴν ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων στελεχῶν Ὑποδιοικήσεως Δράμας καὶ ὡμίλησε πρὸς τοὺς βαθμοφόρους μὲ θέμα: «Τὰ ἰδανικὰ τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ πῶς θὰ ἐργασθῇ ὁ βαθμοφόρος διὰ νὰ τὰ διαδώσῃ».

Εἰς τὸν ἐνταῦθα Κινηματογράφον «Ἀττικὸν» προεβλήθη ἡ ληφθεῖσα ταινία κατὰ τὴν παρέλασιν τῶν τμημάτων τῆς Ε.Ο.Ν. Δράμας ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Ἐθνικῆς ἑορτῆς τῆς 25ης Μαρτίου. Τὴν ἐν λόγῳ ταινίαν παρηκολούθησαν ἅπαντες οἱ βαθμοφόροι, Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς τῆς Ὑποδιοικήσεως Δράμας. Ἡ ταινία

Ἐκδρομεῖς Φαλαγγίτισσαι Δράμας εἰς Πύργον Ἠλείας.

ἦτο λίαν ἐπιτυχής, ληφθεῖσα ὑπὸ ἐντοπίου ὀπερατέρ.

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν συνηντήθησαν εἰς φιλικὸν ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα αἱ ὁμάδες τοῦ 1ου καὶ 2ου Λόχου τοῦ Ι τάγματος τῆς 281ης Φάλαγγος.

Τὴν 21ην Μαΐου ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης Ε.Ο.Ν. Δράμας Νομάρχης κ. Κ. Δήμας, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Α' Ἐπιτελοῦς τῆς Περιφ. Διοικήσεως, ἐπεθεώρησε τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς τοῦ Σχηματισμοῦ Μαυρολεύκης Ὑποδιοικήσεως Δράμας.

Τὴν 22αν Μαΐου οἱ Ἐπιτελεῖς Διευθυνταὶ Γραφείων καὶ Διευθύνσεων τῆς Περιφ. Διοικήσεως καὶ Ὑποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. Δράμας, ὡς καὶ οἱ Διοικηταὶ μονάδων παρηκολούθησαν τὴν δοθεῖσαν εἰς τὸν Κινηματογράφον «Ἀττικὸν» διάλεξιν ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν κ. Ἀγγ. Τανάγρα μὲ θέμα: «Ψυχικὰ φαινόμενα».

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

ΣΠΑΡΤΗ.— Ἐξέδραμεν εἰς τὴν πόλιν μας πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἀρχαιοτήτων ὁμὰς βαθμοφόρων θηλέων τῆς Ὑποδιοικήσεως Πρωτευούσης ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τῆς Ὑποδιοικητρίας Βελισσαροπούλου καὶ τῆς Φαλαγγάρχου Δεληγιάννη.

Ταύτας ὑπεδέχθησαν ἡ Διοικήτρια Λακωνίας μετὰ τῆς Ὑποδιοικητρίας καὶ τοῦ Ἐπιτελείου της εἰς τὸν σταθμὸν τῶν αὐτοκινήτων, εὐχηθεῖσαι εἰς αὐτὰς τὸ «καλῶς ἤλθατε», διάφοροι δὲ Φαλαγγίτισσαι προσέφερον ἄνθη.

Ἡ Διοίκησις Θηλέων Λακωνίας εἶχεν ἐξασφαλίσει τὴν ἐπὶ τὸ ἀνετώτερον διαμονὴν τῶν συναγωνιστριῶν. Τὸ ἑσπέρας παρετέθη ὑπὸ τῆς Διοικήσεως Θηλέων γεῦμα, εἰς ὃ ἀντηλλάγησαν θερμαὶ προπόσεις ὑπὲρ εὐοδώσεως τοῦ κοινοῦ ἱεροῦ σκοποῦ. Τὴν ἐπομένην αἱ βαθμοφόροι τῆς Πρωτευούσης, ξεναγούμεναι ὑπὸ τῶν ἡμετέρων, περιῆλθον τὴν πόλιν μας καὶ ἔμειναν κατενθουσιασμέναι, ἀκολούθως δὲ μετέβησαν εἰς τὸν Μυστρᾶν, ἔνθα διημέρευσαν. Ἐκεῖ ὁ Ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Καραχάλιος, εὐγενῶς προσφερθείς, ὡμίλησε διὰ τὰς βυζαντινὰς ἀρχαιότητας, μετὰ ταῦτα δὲ παρετέθη γεῦμα ὑπὸ τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ Ἀρρένων, εἰς ὃ παρεκάθησαν ὁ κ. Νομάρχης, ὁ κ. Δήμαρχος, αἱ Ἐπιτελεῖς τῶν διαφόρων Γραφείων τῆς Ε.Ο.Ν. κλπ. Ὅλη ἡ ἡμέρα διῆλθεν ἐν μέσῳ πατριωτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ χαρᾶς, τὸ δὲ ἀπόγευμα αἱ συναγωνίστριαι ἀνεχώρησαν ἐπιστρέφουσαι εἰς Ἀθήνας, κατενθουσιασμέναι ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψίν των καὶ συναποκομίζουσαι ἀγκάλας ἀνθέων, τὰ ὁποῖα προσεφέρθησαν εἰς αὐτὰς παρὰ τῶν Φαλαγγιτισσῶν Σπάρτης.

ΘΡΑΚΗ

ΚΟΜΟΤΙΝΗ.— Ἐκτὸς τῶν διδασκομένων μαθημάτων εἰς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς τῆς 237ης Φάλαγγος, γίνονται καὶ ἐφαρμογαὶ ἐκ τοῦ κανονισμοῦ στρατιωτικῶν ἀσκήσεων.

— Πρὸ ἡμερῶν ἐγένετο εἰς αὐτοὺς μάθημα περὶ καλλιεργείας τῆς πατάτας καὶ τῆς λιπάνσεως αὐτῆς ὑπὸ γεωπόνου. Μετὰ τὸ μάθημα ἐγένετο καὶ ἐφαρμογὴ τῶν διδαχθέντων εἰς τὰς ἐν τῷ κήπῳ τοῦ Γυμνασίου φυτευμένας πατάτας.

— Ἐξαιρετικὴν κίνησιν παρουσιάζει καὶ ἡ 236η Φάλαγξ. Εἰς τοὺς Φαλαγγίτας τῆς Φάλαγγος ταύτης ἐδιδάχθησαν τὰ ἑξῆς μαθήματα: «Περὶ ὅρκου τοῦ Φαλαγγίτου», «Περὶ στολῆς τοῦ Φαλαγγίτου» καὶ «Περὶ ἀθλητισμοῦ». Ἐπίσης Φαλαγγῖται τῆς 236ης καὶ τῆς 237ης Φάλαγγος παρηκολούθησαν διάλεξιν Φαλαγγίτου τῆς 237ης Φάλαγγος, τὴν ὁποίαν ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας του ἡ Α. Ε. ὁ Γεν. Διοικητὴς κ. Ε. Καλαντζῆς, μὲ θέμα: «Αἰσιοδοξία, αὐταπάρνησις, ἀποφασιστικότης, θέλησις κλπ.».

— Ὁ καλλιτεχνικὸς ὅμιλος Ε.Ο.Ν. Κομοτινῆς ἀνεβίβασεν εἰς τὴν σκηνὴν μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν θεατρικὸν ἔργον πατριωτικοῦ περιεχομένου.

ΘΕΣΣΑΛΙΑ

ΛΑΡΙΣΑ.— Ζωηροτάτη ὑπῆρξεν ἡ κίνησις τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως κατὰ τὸ παρελθὸν 15θήμερον.

Τὴν 15ην Μαΐου, ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλείου, πολιούχου τῆς πόλεως, ἡ Ε.Ο.Ν. Θηλέων ἔλαβε μέρος διὰ παρατάξεως τὴν πρωΐαν. Τὸ ἀπόγευμα αἱ Φαλαγγίτισσαι ἐχόρευσαν ὡραιοτάτους χοροὺς ἐνώπιον τῶν Ἀρχῶν, τῶν προσκεκλημένων καὶ τοῦ συγκεντρωμένου πλήθους καὶ ἔδωσαν γενικῶς ἑορταστικὸν τόνον μὲ τὴν σεμνὴν καὶ ὡραίαν ἐμφάνισίν των. Ὁμὰς Φαλαγγιτισσῶν ἐξέδραμεν εἰς Βόλον, ὅπου παρηκολούθησε τὸ ἔργον «Τὰ Σουλιωτόπουλα δὲν πέθαναν», τὸ ὁποῖον ἀνέβασαν αἱ Φαλαγγίτισσαι μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

Αἱ Φαλαγγίτισσαι Λαρίσης δίδουσαι τὸν ὅρκον τῆς Ε.Ο.Ν.

Αἱ Φαλαγγίτισσαι ἐγευμάτισαν εἰς μίαν τῶν ἐξοχῶν τοῦ Βόλου, ὅπου καὶ ἐπέρασαν τὴν ὑπόλοιπον ἡμέραν μὲ τραγούδια, χοροὺς καὶ ἐκδηλώσεις ἐνθουσιασμοῦ.

Ἄλλη ὁμὰς Φαλαγγιτισσῶν ἐξέδραμεν εἰς Μετέωρα καὶ ἐπεσκέφθη τρία μοναστήρια. Οἱ ἡγούμενοι ὡμίλησαν εἰς τὰς συναγωνιστρίας διὰ τὰ φυλαττόμενα εἰς τὰς Μονὰς κειμήλια καὶ γενικὰ διὰ τὴν ἱστορίαν τῶν Μετεώρων.

— Αἱ μικραὶ Σκαπάνισσαι Λαρίσης παρακολουθοῦν καὶ περιποιοῦνται μὲ ἐξαιρετικὸν ζῆλον τοὺς μεταξοσκώληκας καὶ εἶναι περήφανες γιὰ τὸ ἔργον ποὺ τοὺς ἀνετέθη. Αἱ εἰδικευόμεναι Φαλαγγίτισσαι παρακολουθοῦν τακτικώτατα καὶ μὲ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον τὰ μαθήματα εἰδικοτήτων. Αἱ συναγωνίστριαι Ἐλασσῶνος μετέβησαν εἰς τὸ ἐξωκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, τὸ ὁποῖον ἐπανηγύριζε τὴν ἡμέραν αὐτήν. Τακτικώτατα ἐπίσης ἐπισκέπτονται τὸν ἀμυγδαλεῶνα τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ περιποιοῦνται τὰ δενδρύλλια, τὰ ραντίζουν κλπ.

— Ἡ Ὑποδιοίκησις Φαρσάλων διωργάνωσε μίαν ὡραίαν ἐκδρομὴν εἰς τὴν Καρδίτσαν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ πολιούχου αὐτῆς Ἁγίου Σεραφείμ. Ἔλαβον μέρος 70 περίπου Φαλαγγίτισσαι. Αὗται παρηκολούθησαν τὴν ἐκφορὰν τοῦ λειψάνου τοῦ Ἁγίου καὶ κατόπιν περιηγήθησαν τὰ ἀξιοθέατα μέρη τῆς πόλεως, καθὼς καὶ τὸ Βρεφοκομεῖον, τὸ Γηροκομεῖον καὶ τὸ Νοσοκομεῖον. Αἱ συναγωνίστριαι Φαρσάλων ἔμειναν ἐνθουσιασμέναι ἀπὸ τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἐκδρομήν.

ΤΑ ΝΗΣΙΑ

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ.—Τὸ πρόγραμμα ἐκπαιδεύσεως τοῦ Τάγματος Γυμνασίου Θηλέων Ἀργοστολίου ἐξετελέσθη κανονικῶς.

— Ἡ Ὑποδιοίκησις Θηλέων ἀντεπροσωπεύθη παρὰ τῆς Ὑποδιοικητρίας δίδος Πολ. Γεωργοπούλου εἰς τὸν διοργανωθέντα ἑορτασμὸν παρὰ τῆς Ὑποδ. Ἀρρένων Πάλλης, ὁ ὁποῖος ἔλαβε χώραν εἰς τὰς ἀγροτικὰς φυλακὰς Λειβαδίου πρὸς ψυχαγωγίαν τῶν κρατουμένων.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐπίσης ἐγένετο συγκέντρωσις τῶν ἐν Ληξουρίῳ Σχηματισμῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων, τοὺς ὁποίους ἐπεθεώρησεν ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια Κεφαλληνίας, γενομένη δεκτὴ ἐνθουσιωδῶς παρὰ τῶν Σχηματισμῶν. Ἡ Περιφ. Διοικήτρια ὡμίλησεν εἰς τοὺς Σχηματισμοὺς περὶ τῶν σκοπῶν τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου.

ΖΑΚΥΝΘΟΣ.— Πρὸ ἡμερῶν ἐγένετο ἐκπαιδευτικὴ διήμερος ἐκδρομὴ ὑπερεκατὸν Φαλαγγιτῶν εἰς τὴν ἀρχαίαν Ὀλυμπίαν. Οἱ ἐκδρομεῖς Φαλαγγῖται ἔφθασαν διὰ βενζινοπλοίου, παραχωρηθέντος εὐγενῶς ὑπὸ πλοιοκτήτου τῆς Ζακύνθου, εἰς Κατάκωλον καὶ ἐκεῖθεν μετέβησαν εἰς Πύργον καὶ Ὀλυμπίαν.

Οἱ Φαλαγγῖται ἐπεσκέφθησαν τὸ Μουσεῖον καὶ τοὺς ἱεροὺς χώρους, ὅπου ἐγένοντο εἰς αὐτοὺς ἐπεξηγήσεις ὑπὸ τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ.

Οἱ Φαλαγγῖται ἐπέστρεψαν εἰς Ζάκυνθον κατενθουσιασμένοι ἀπὸ τὴν ὡραιοτάτην ἐκδρομήν των.

ΜΥΤΙΛΗΝΗ.— Οἱ Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς τοῦ Τάγματος Ε.Ο.Ν. Παναγιούδας μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Διευθυντὴν κοινωφελῶν ἔργων καὶ τὸν Διοικητὴν τοῦ ὡς ἄνω Τάγματος προέβησαν εἰς τὸ βοτάνισμα τῶν σπαρέντων ἐρεβίνθων τοῦ προτύπου κτήματος Ε.Ο.Ν. Παναγιούδας.

Ἡ παραγωγὴ τοῦ ὡς ἄνω προτύπου κτήματος προβλέπεται ἐξαιρετικὴ λόγῳ τῆς ἐργασίας ἥτις κατεβλήθη ὑπὸ τῶν ἐκεῖσε τμημάτων τῆς Ε.Ο.Ν.

ΥΔΡΑ.—Ἑκάστην Παρασκευὴν γίνονται μαθήματα νοσοκομειακῆς περιθάλψεως, ἑκάστην δὲ Τρίτην καὶ Σάββατον μαθήματα χορῳδίας.

— Ὑπὸ τοῦ Σχηματισμοῦ ἐδόθη θεατρικὴ παράστασις μὲ τὴν κωμῳδίαν «Ἀνώμαλα ρήματα». Ὁ Σχηματισμὸς ἐπίσης συνέβαλε κατὰ πολὺ εἰς τὴν καλὴν λειτουργίαν τοῦ λαϊκοῦ συσσιτίου τῆς Νήσου.

ΣΠΕΤΣΑΙ.— Αἱ Φαλαγγίτισσαι Σπετσῶν παρηκολούθησαν μὲ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον τὰ μα-

Τμήματα Ε.Ο.Ν. Ἀργοστολίου ἐν παρελάσει.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

θήματα κοπτικῆς καὶ ραπτικῆς, ὡς καὶ τὰς διδασκαλίας «Οἰκογένεια», «Οἰκοκυρικά», «Τρόπος τοῦ ἀναφέρεσθαι», «Καθαριότης» καὶ τὴν ὁμιλίαν «Ἑορτὴ Ἐθνικῆς Ἐργασίας». Πρὸ ἡμερῶν ἅπασα ἡ δύναμις ἐξέδραμεν εἰς τὰς τοποθεσίας «Ἄνω Ἔλωνα» καὶ «Βρέγγου».

— Μὲ προθυμίαν αἱ Φαλαγγίτισσαι Ἀσίνης παρηκολούθησαν τὰς διδασκαλίας «Πῶς πρέπει νὰ εἶναι μεταξύ των τὰ ἀδέλφια» καὶ «Οἰκοκυρικά», ὡς καὶ μαθήματα χειροτεχνίας, ᾠδικῆς καὶ τὸν χορὸν τῶν Καρυατίδων.

— Κατὰ τὰς συγκεντρώσεις τοῦ Σχηματισμοῦ Ἡρίων ἐγένοντο ὁμιλίαι ἐθνικοῦ περιεχομένου, ὡς καὶ μαθήματα γυμναστικῆς, ἀθλοπαιδιῶν καὶ πατριωτικῶν ᾀσμάτων.

— Αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι Ἀνυφιοῦ παρηκολούθησαν τὰς διδασκαλίας «Οἰκογένεια», «Οἰκοκυρικά» καὶ μαθήματα κοπτικῆς, κεντημάτων, πλεκτικῆς, χορῶν καὶ ᾀσμάτων. Ἔλαβον μέρος καὶ εἰς τὰς ἐκδρομὰς τὰς γενομένας εἰς τὰ χωρία Μπούτια καὶ Χώνικα πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἐκεῖ Σχηματισμῶν.

— Κατὰ τὰς συγκεντρώσεις τοῦ Σχηματισμοῦ Μέρμπακα ἐγένοντο μαθήματα πρώτων βοηθειῶν.

ΚΥΘΗΡΑ.— Μεγαλοπρεπῶς ἑωρτάσθη ἡ 76η ἐπέτειος τῆς ἑνώσεως τῆς Ἑπτανήσου μὲ τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ ὅλα τὰ τμήματα τῆς Ε.Ο.Ν. Κυθήρων. Παντοῦ ἐψάλησαν δοξολογίαι καὶ ἐγένοντο παρελάσεις τῇ πρωτοβουλίᾳ τῶν τοπικῶν Ἀρχηγῶν τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τῶν Ἀρχῶν.

Ἡ Ι Τετραρχία Χώρας ἐξέδραμεν εἰς Βιαράδικα. Ἀκολούθως μετέβη εἰς Μητᾶτα, ὅπου συνηντήθη μὲ τὴν ΙΙ Τετραρχίαν Ποταμοῦ. Συντεταγμέναι ἀμφότεραι αἱ Τετραρχίαι μετέβησαν εἰς τὸ μνημεῖον τῶν ἐν πολέμῳ πεσόντων Μητατίων, ὅπου ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀνεξαρτήτου Φάλαγγος Κυθήρων Ζ. Πετρόχειλος κατέθεσεν ἐκ μέρους τῆς Ε.Ο.Ν. στέφανον καὶ διὰ καταλλήλου προσλαλιᾶς πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν. ἐτόνισε τὴν ἀποστολήν της καὶ τὴν σημασίαν της διὰ τὸ Ἔθνος, ὡς καὶ τὴν ὑψίστην σημασίαν ποὺ ἔχει ἡ παρ' ἑνὸς ἑκάστου ἐπιτέλεσις τοῦ καθήκοντος διὰ τὴν πρόοδον καὶ εὐημερίαν τῆς Πατρίδος, ἰδιαιτέρως δὲ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἐπιδιώξεων τοῦ ἀρχηγοῦ. Περαιτέρω ἀνέπτυξε τὸ συντελεσθὲν θαῦμα τῆς μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγούστου, διὰ τῆς ὁποίας τὸ Ἔθνος εὗρε τὸν πραγματικὸν δρόμον τῶν πεπρωμένων του. Τέλος δι' ἀποστροφῆς του πρὸς τοὺς παρισταμένους βαθμοφόρους συνέστησε πίστιν πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς κατευθύνσεις εἰς τὸ νέον Κράτος καὶ πρὸς τοὺς θεσμοὺς τῆς Ε.Ο.Ν.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς σεμνῆς τελετῆς ἐπέστρεψαν ἅπαντες εἰς Βιαράδικα, ὅπου διεσκέδασαν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Τὸ ἑσπέρας ἀνεχώρησαν ἐνθουσιασμένοι, ἀφοῦ ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀνεξαρτήτου Φάλαγγος Κυθήρων ηὐχαρίστησε τοὺς κατοίκους τῶν Βιαραδίκων διὰ τὴν προθυμίαν των καὶ τὰς περιποιήσεις ἃς παρέσχον εἰς τὴν Ε.Ο.Ν.

ΚΡΗΤΗ

ΧΑΝΙΑ.— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἡ Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων Χανίων ἀντεπροσωπεύθη δι' ἑνὸς Λόχου εἰς τὴν μετὰ πάσης λαμπρότητος διεξαχθεῖσαν πολεμικὴν ἑορτὴν τοῦ 14ου Συντάγματος. 4 βρακοφόροι Φαλαγγῖται ἀπετέλεσαν τὴν τιμητικὴν φρουρὰν τοῦ μνημείου τῶν ὑπὲρ πατρίδος πεσόντων καὶ ἐπιβλητικὸς στέφανος κατετέθη ἐκ μέρους τῆς Ὀργανώσεως διὰ καταλλήλου προσφωνήσεως.

Τὴν 22αν λήξαντος ἐγένετο ἡ ἔναρξις τῶν γεωργικῶν θεωρητικῶν μαθημάτων πρὸς ἐκπαίδευσιν Φαλαγγιτῶν, παρισταμένου τοῦ ἀναπληρωτοῦ τοῦ κ. Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ καὶ ἄλλων ἀξιωματικῶν, ὅστις καὶ ἔκαμε κατάλληλον ἐπὶ τῆς σημασίας τῶν μαθημάτων τούτων εἰσήγησιν. Ἀκολούθως ὡμίλησεν ὁ γεωπόνος τῆς Γεωργικῆς Ὑπηρεσίας κ. Κριάρης. Ἐν καιρῷ θὰ γίνῃ καὶ ἡ σχετικὴ πρακτικὴ γεωργικὴ ἐκπαίδευσις.

Μὲ ἐξαιρετικὸν ζῆλον ἤρχισαν εἰς ὁλόκληρον τὴν ὕπαιθρον οἱ Φαλαγγῖται καὶ οἱ μικροὶ Σκαπανεῖς νὰ παρακολουθοῦν τὰ μαθήματα καὶ τὰς ἐργασίας τῶν μεταβατικῶν σχολείων ἐμβολιασμοῦ ἀγρίων δένδρων.

ΡΕΘΥΜΝΟΝ.— Τὴν Τετάρτην 22αν Μαΐου, ἡμέραν καθιερωμένην διὰ τὴν Ε.Ο.Ν., εἰς τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν Ε.Ο.Ν. Θηλέων Ρεθύμνης συνετελέσθη ἡ κάτωθι ἐργασία:

Τὴν 8ην πρωϊνὴν ἐγένετο τὸ μάθημα χορῳδίας. Περὶ τὴν 10ην π. μ. εἰς τὸ Γυμνάσιον Θηλέων ἐγένετο τὸ μάθημα τῆς οἰκοκυρικῆς, τὸ ὁποῖον παρηκολούθησαν αἱ βαθμοφόροι καὶ αἱ Φαλαγγίτισσαι αἱ ἀποτελοῦσαι τὴν εἰδικότητα ταύτην. Ὡσαύτως περὶ τὴν ἰδίαν ὥραν ἐγένετο τὸ μάθημα τοῦ κεντήματος, τὴν δὲ 11ην τὸ μάθημα τῆς παθητικῆς ἀεραμύνης.

Τὸ ἀπόγευμα ἐγένοντο κανονικῶς αἱ συγκεντρώσεις ἁπάντων τῶν Λόχων τῶν Θ. 255 καὶ Θ. 256 Φαλάγγων.

Εἰς τὰς συγκεντρώσεις ταύτας ἐδιδάχθησαν τὰ ὑπὸ τοῦ προγράμματος καθοριζόμενα μαθήματα ἐθνικῆς ἀγωγῆς, πολιτικῆς διαφωτίσεως καὶ στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως.

Τὴν 4ην μ. μ. ἡ Θ. 255 Φάλαγξ ἐξέδραμε παρὰ τὴν τοποθεσίαν Κουμπέ, κειμένην ἔξω τῆς πόλεως, ἔνθα αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι ἠσχολήθησαν μὲ διαφόρους παιδιὰς καὶ ἔνθα ἐγένετο καὶ τὸ μάθημα τοπογραφίας ὑπὸ τῆς Διοικητρίας τῆς Φάλαγγος.

Τὴν 5ην μ. μ. ἐγένετο τὸ μάθημα νοσοκομειακῆς περιθάλψεως, τὸ ὁποῖον παρηκολούθησαν αἱ ἐκπαιδευόμεναι ὡς νοσοκόμοι, τὴν δὲ 6ην μ. μ. τὸ μάθημα ποδηλασίας.

— Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς ἐπεθεώρησε τὴν Φάλαγγα Μελάμπων καὶ τὸ Τάγμα Κοξαρές.

— Εἰς τὴν Α255 Φάλαγγα τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ἐγένετο ἡ συνήθης ἐκπαίδευσις Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων.

— Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς συστάσεως τοῦ Γεωργικοῦ Συνεταιρισμοῦ Σαχτουρίων ὁ Διοικητὴς τῆς Φάλαγγος Μελάμπων ὡμίλησεν εἰς τοὺς συγκεντρωθέντας περὶ Γεωργικῶν Συνεταιρισμῶν.

— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐγένετο συγκέντρωσις τῶν Α' καὶ Β' Ταγμάτων τῆς Α255 Φάλαγγος, καθ' ἣν ἐλήφθησαν διάφορα μέτρα διὰ τὴν καλυτέραν ἐμφάνισιν τῆς Φάλαγγος κατὰ τὴν προσεχῆ ἐπίσκεψιν τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου.

Τὴν Τετάρτην, ἡμέραν ἐκπαιδεύσεως, ἐγένετο συγκέντρωσις ὁλοκλήρου τῆς Φάλαγγος εἰς τὴν πλατεῖαν Γεωργίου Β', ὅπου ἔλαβον χώραν στρατιωτικαὶ ἀσκήσεις, ἀκολούθως δὲ οἱ Φαλαγγῖται παρηκολούθησαν τὴν διδασκαλίαν τοῦ θέματος: «Ἱστορία τῶν ἑλληνικῶν πολιτευμάτων». Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐγένετο εἰς τοὺς ἐξωσχολικοὺς Ναυτοφαλαγγίτας ὁμιλία ὑπὸ τοῦ συνεργάτου Παπαζαχαρίου Ι. μὲ θέμα: «Ὁ ἐργάτης πρὸ καὶ μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου».

— Εἰς τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς Α258 Φάλαγγος (Ἀμαρίου) ἐγένοντο ἀσκήσεις σχετικαὶ μὲ τὴν παθητικὴν ἀεράμυναν καὶ διδασκαλία περὶ χημικῶν ἀερίων καὶ ἀτομικῆς προστασίας κατ' αὐτῶν. Ἐπίσης ἐγένοντο διαλέξεις περὶ φωτισμοῦ, πρώτων βοηθειῶν, μικροβίων καὶ ἐδιδάχθησαν στοιχειώδη μαθήματα ἀνατομικῆς.

— Εἰς Ἅγιον Ἰωάννην Ἀμαρίου ἐγένετο ὑπὸ Φαλαγγιτῶν παράστασις τοῦ ἔργου «Ἡ Σκλάβα», αἱ εἰσπράξεις τῆς ὁποίας διετέθησαν πρὸς ἀγορὰν στολῶν.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ.— Τὰ μαθήματα νοσηλείας ἐτελείωσαν καὶ αἱ Φαλαγγίτισσαι ἀσκοῦνται εἰς τὴν πρακτικὴν ἐφαρμογὴν εἰς τὸ Πανάνειον Νοσοκομεῖον, μετὰ τὴν λῆξιν δὲ καὶ τῆς πρακτικῆς των ἐξασκήσεως θὰ ὑποβληθοῦν εἰς ἐξετάσεις διὰ νὰ λάβουν τὸ δίπλωμα τῆς νοσοκόμου.

Τὴν προπαρελθοῦσαν Κυριακὴν Λόχος τῆς 320ῆς Φάλαγγος ἐξέδραμεν εἰς Κνωσόν, ἔνθα ἐγένετο ὁμιλία «περὶ Κρητικοῦ πολιτισμοῦ» καὶ ἕτερος Λόχος τῆς 252ας Φάλαγγος ἐξέδραμεν εἰς Ἅγιον Βασίλειον καὶ Σπηλιώτισσαν, ἄλλα δὲ τμήματα ἐξέδραμον εἰς πλησιέστερα μέρη.

ΒΑΜΟΣ.— Τὴν 14ην Μαΐου οἱ Φαλαγγῖται Βάμου ἐξέδραμον εἰς τὸ Ἱστορικὸν τῆς Κρυονερίδας σπήλαιον, ὅπου ὁ κ. Μπονάκης, ταγματάρχης Χωροφυλακῆς ἐ. ἀ., προσεφώνησεν αὐτοὺς καὶ ἀνέπτυξε τὸ ἱστορικὸν τοῦ σπηλαίου τούτου. Ἀκολούθως ὡμίλησε βαθμοφόρος καὶ εἰς ἔνδειξιν σεβασμοῦ πρὸς τὴν μνήμην τῶν πεσόντων ἐτηρήθη σιγὴ ἑνὸς λεπτοῦ. Παραλλήλως ὁ Διοικητὴς τῆς Φάλαγγος ἐπεθεώρησε τὸν Λόχον Σελλιῶν, ὁμιλήσας καταλλήλως πρὸς τοὺς μικροὺς Σκαπανεῖς. Ὁ Λόχος Βάμου προέβη εἰς τὸν καθαρισμὸν καὶ ἀσβέστωσιν τῆς μεγάλης δεξαμενῆς τῆς κωμοπόλεως καὶ μετὰ ζήλου περιποιεῖται τὰ φυτευθέντα πέριξ τοῦ Γυμνασίου δένδρα.

— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν μετὰ τὸν συνήθη ἐκκλησιασμὸν ὡδηγήθησαν αἱ Φαλαγγίτισσαι εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Χρυσοστόμου, ἵνα παρακολουθήσωσι τὴν διάλεξιν τῆς Τετράρχου μὲ θέμα: «Σκιαγραφίαι τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Θεοτοκοπούλου».

Τὴν διάλεξιν παρηκολούθησαν πολλοὶ ἐπίσημοι καὶ πλῆθος κόσμου.

Ἡ ὁμιλήτρια μὲ ζωηρότατα χρώματα ἀνέπτυξε τὸ ἔργον τοῦ καλλιτέχνου, κρατήσασα ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀκροατῶν καὶ ἀποσπάσασα τὰ χειροκροτήματα τοῦ πλήθους καὶ τῶν μελῶν τῆς Ὀργανώσεως.

Βαθμοφόροι τῆς Ε.Ο.Ν. Κυθήρων καταθέτοντες στέφανον εἰς τὸ μνημεῖον τῶν ἐν πολέμῳ πεσόντων.

ΗΠΕΙΡΟΣ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ.— Πρὸ ἡμερῶν ὁ Γενικὸς Διοικητὴς Ἠπείρου κ. Κ. Φιλοσοφόπουλος ὡμίλησεν εἰς τὰ Κεντρικὰ Γραφεῖα τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων πρὸς ὀγκωδεστάτην συγκέντρωσιν τῶν Σχηματισμῶν Ἀρρένων καὶ Θηλέων τῆς πόλεως καὶ τῶν προαστείων ἐν μέσῳ ἐνθουσιωδεστάτων ἐπευφημιῶν ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως, τοῦ Διαδόχου καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως. Ὁμιλῶν ὁ κ. Φιλοσοφόπουλος ἐξῆρε κατ' ἀρχὰς τὸν ὑψηλὸν προορισμὸν καὶ τὴν ἀποστολὴν τῆς Ὀργανώσεως καὶ ἐτόνισε τὰς εὐθύνας τῶν ἀξιωματικῶν οἵτινες ἀνέλαβον νὰ ποδηγετήσουν ἓν ἑκατομμύριον νέων. Ἰδίως οἱ ἐκπαιδευτικοί, ἐσυνέχισεν ὁ κ. Φιλοσοφόπουλος, ὀφείλουν νὰ ἀναλογισθοῦν τὰς πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν. ὑποχρεώσεις των, ἀφοῦ αὕτη ἀνέλαβεν ἰδικόν των κατ' ἐξοχὴν ἔργον, δηλαδὴ τὴν διάπλασιν τοῦ χαρακτῆρος τῶν Ἑλληνοπαίδων. Τέλος συνέστησεν ὅπως χωροῦν μὲ τὸν αὐτὸν ἐνθουσιασμὸν εἰς τὴν ὁλοκλήρωσιν τοῦ ἀναληφθέντος ἔργου. Τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ κ. Γενικοῦ Διοικητοῦ ὑπεδέχθη θύελλα χειροκροτημάτων καὶ ἐπευφημιῶν.

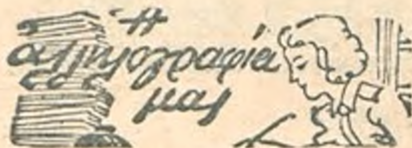
— Ἡ ἀθλητικὴ ὁμὰς Ε.Ο.Ν. Θηλέων Ἰωαννίνων, ἐπανελθοῦσα εἰς τὴν πατρίδα της μετὰ τὴν λῆξιν τῶν Β' Πανελληνίων ἀγώνων, αἰσθάνεται ὑψίστην ὑποχρέωσίν της νὰ ἐκφράσῃ τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας της πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης διὰ τὰς περιποιήσεις καὶ στοργικὰς φροντίδας ὧν ἔτυχε παρ' αὐτῆς.

Ἡ ἑλληνικὴ ἠπειρωτικὴ νεότης ὑπόσχεται ὅτι θ' ἀγωνισθῇ διὰ τὴν πρόοδον τοῦ μεγάλου ἔργου, τὸ ὁποῖον ἀνέλαβεν ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεύς μας καὶ ὁ Ἐθνικός μας Κυβερνήτης, καὶ βεβαιοῖ ὅτι θὰ ἐργασθῇ μὲ πίστιν καὶ ἄκρατον ἐνθουσιασμὸν διὰ τὴν νίκην, διὰ τὴν ὁποίαν θὰ θυσιάσῃ τὸ πᾶν χάριν τῆς ἐνδόξου Πατρίδος της.

— Ἐντὸς τοῦ Ἰουνίου θὰ γίνῃ ἡ ὁρκωμοσία τῶν Φαλάγγων τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων Ἰωαννίνων. Τὴν ἡμέραν τῆς ὁρκωμοσίας θὰ παραδοθοῦν καὶ αἱ σημαῖαι εἰς τὰς ἐν λόγῳ Φάλαγγας, τῶν ὁποίων ἡ δρᾶσις εἶναι ἀξιοσημείωτος καὶ παρακολουθεῖται μὲ ὑπερηφάνειαν ἀπὸ τὸν λαὸν τῆς Ἠπείρου. Ἡ παράδοσις τῶν σημαιῶν καὶ ἡ ὁρκωμοσία τῶν Φαλάγγων Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ἰωαννίνων θὰ γίνουν ἐν ἐπισήμῳ τελετῇ εἰς τὰ Ἰωάννινα.

ΗΓΟΥΜΕΝΙΤΣΑ.— Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς εὐηρεστήθη ν' ἀπονείμῃ διὰ τοῦ Νομάρχου Θεσπρωτίας τὸν μεγαλόσταυρον τοῦ Φοίνικος εἰς τὸν κ. Κωνσταντῖνον Τσούβαλον, ἐκ Λίστας Φιλιατῶν, διὰ τὰς πολλὰς εὐεργεσίας τὰς ὁποίας ἔκαμεν οὗτος εἰς τὴν ἰδιαιτέραν του πατρίδα.

Ὁ κ. Κ. Τσούβαλος δι' ἐξόδων του ἀνήγειρε δημοτικὸν σχολεῖον εἰς Λίσταν, ἔκτισε πολλὰς ἐκκλησίας καὶ παντοιοτρόπως ἐξεδήλωσε τὴν κοινωφελῆ δρᾶσιν του. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐνέδυσε καὶ ὅλους τοὺς νέους τοῦ χωρίου του μὲ τὴν στολὴν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

Καθίσταται γνωστὸν ὅτι τοῦ λοιποῦ αἱ πρὸς δημοσίευσιν φωτογραφίαι πρέπει νὰ ἀποστέλλωνται εἰς τὸ Γραφεῖον Τύπου τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως. Πᾶσα φωτογραφία ἀποστελλομένη εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ (Λεωχάρους 19) δὲν θὰ λαμβάνεται ὑπ᾽ ὄψιν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ε. Ν. ΜΟΣΧΟΝ. Καλὸ τὸ ποίημά σας «Πρωϊνὴ ζωγραφιά», ἂν καὶ ἔχει μερικὲς χασμῳδίες («τὴ θάλασσα ἀτάραχη», καὶ «ἁπαλὰ») ποὺ πρέπει νὰ τὶς ἀποφεύγετε. Τὸ δημοσιεύουμε ἐδῶ:

Βουνά, κατάφυτες πλαγιές,
πρασινισμένοι κάμποι,
ζωγραφιστὴ ἡ ἀνατολή,
χρυσὸς ὁ ἥλιος λάμπει.

Τὴ θάλασσα ἀτάραχη
χαϊδεύει τ᾽ ἀεράκι
καὶ ἁπαλά, σεμνὰ κυλᾶ
μικρὸ ἕνα καΐκάκι.

Στὴ μαγεμένη ἀκρογιαλιὰ
τὰ δίχτυα ξετυλίγει
ἕνας ψαρᾶς ποὺ βιάζεται
στὸ ψάρεμα νὰ φύγῃ.

Καὶ τὰ χαρούμενα πουλιὰ
ποὺ ὡραῖα κελαϊδοῦνε,
ἀπ᾽ τὴ μικρή τους τὴ φωληὰ
τὸν Πλάστη ὑμνολογοῦνε.

ΒΑΣ. Φ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΝ. Τὸ ποίημά σου δὲν εἶναι δημοσιεύσιμο. Ἀλλὰ θὰ σοῦ ποῦμε καὶ μιὰ πατρικὴ συμβουλή: Εἶσαι ἕνα Σκαπανάκι καὶ πηγαίνεις ἀκόμα στὸ δημοτικὸ σχολεῖο· τί τὰ θέλεις ἀπὸ τώρα τὰ ποιήματα, ποὺ μᾶς στέλλεις τόσο συχνά; Τὰ μαθήματά σου κι᾽ οἱ ἀπασχολήσεις σου στὴ Νεολαία νομίζουμε πὼς εἶναι ἀρκετὰ πρὸς τὸ παρόν. — ΡΕΝΑΝ ΖΑΧΑΡΙΑ. Σᾶς συγχαίρουμε γιὰ τὰ πατριωτικά σας αἰσθήματα, ποὺ τόσο ζωντανὰ ἐκδηλώνονται στὸ ποίημά σας «Στὸν Ἀρχηγό μας». Τὸ δημοσιεύουμε ἐδῶ:

Θεοσταλμένε Ἀρχηγέ,
νὰ ζῇς μὲ τὸ Λαό Σου,
ποὺ χρόνια ἐπερίμενε
νὰ ἰδῇ τὸν ἐρχομό Σου.

Ἁγία Λαύρα δεύτερη
εἶναι ἡ ἅγια μέρα
ποὺ τὸ τιμόνι ἅρπαξες
στὰ χέρια Σου, Πατέρα.

Μὲ τὴν Ε.Ο.Ν. ἐχάρισες
χαρὰν εἰς τὰ παιδιά μας,
ὑπερηφάνεια στὴ Φυλὴ
καὶ δόξα στὴ γενιά μας.

ΙΩΑΝΝΗΝ ΤΖΟΥΜΕΛΕΚΗΝ. Τὰ ποιήματά σας ἔχουν καλὲς ἐμπνεύσεις, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀκόμη δημοσιεύσιμα. — ΑΝΤΩΝΗΝ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΝ. Τὸ ποίημά σας «Καυγᾶς» ἔχει σατυρικὴ διάθεσι καὶ χιοῦμορ, ἀλλὰ ὑστερεῖ τεχνικά: ἡ γλῶσσα εἶναι ἀνακατωμένη καὶ ὑπάρχουν καὶ τεχνικὰ λάθη· ἂν μπορῆτε νὰ τὸ διορθώσετε, ξαναστεῖλτέ το. Τὸ ἄλλο, ἐνῷ ἔχει τὶς ἴδιες ἀτέλειες, εἶναι καὶ πολὺ μεγάλο. — ΙΩΑΝΝΗΝ ΠΑΠΑ-Ι-ΩΑΝΝΟΥ. Καὶ σεῖς ποιήματα, τέσσερα ποιήματα διὰ μιᾶς! Πολλὰ ποιήματα μᾶς στέλλετε, παιδιά. Δὲν τὸ λέμε μόνο γιὰ σᾶς, ἀλλὰ γιὰ ὅλους. Γιατὶ τόσο πολλὰ ποιήματα κι᾽ ἀπὸ τόσο πολλούς; Δὲν μᾶς ἀρέσει αὐτὴ ἡ πληθωρικὴ ἐκδήλωσις. Δείχνει μιὰν βία, μιὰν ἀδημονία ἐμφανίσεως, ποὺ δὲν προϋποθέτει βέβαια τὴν ἀπαραίτητη αὐτοκριτική, τὸν αὐτοέλεγχο, ποὺ φέρνουν τὴν ὡρίμανσι. Σᾶς τὸ ξαναλέμε: μὴ βιάζεστε. Μελετᾶτε πιὸ πολὺ παρὰ νὰ γράφετε. Καλλιεργηθῆτε πρῶτα ἐσωτερικά, γιὰ ν᾽ ἀναβρύσῃ αὐθόρμητα καὶ φυσιολογικὰ ἀπὸ μέσα σας ἡ ἔμπνευσις καὶ ἡ λογοτεχνικὴ ἔκφρασις. — ΣΤΑΥΡΟΝ ΚΑΡΥΩΤΗΝ. Τὰ δικά σας εἶναι γραμμένα σὰν ποιήματα, μὰ δὲν εἶναι ποιήματα. Δὲν ἔχουν καμμιὰ τεχνική, ἀλλὰ εἶναι λέξεις καὶ ἔννοιες ἀτάκτως ἐρριμμένες. — ΘΕΟΔΩΡΟΝ ΚΑΤΣΩΡΑΝ. Δὲν εἶναι ὄμορφο τὸ παραμύθι καὶ φυσικὰ δὲν θὰ τὸ δημοσιεύσουμε. — ΚΑΤΕΡΙΝΑΝ ΚΑΡΑΘΟΔΩΡΗ. Καλὴ ἡ διάθεσίς σου νὰ μᾶς στείλῃς κι᾽ ἐσὺ τὴ συνεργασία σου, ἀλλὰ δὲν μπορεῖς ἀκόμη νὰ γράφῃς, παιδί μου. Μὴ βιάζεσαι. Περίμενε πρῶτα νὰ μάθῃς ἀρκετὰ γράμματα κι᾽ ὕστερα ἔχεις καιρὸ νὰ γράφῃς γιὰ δημοσίευσιν. — ΣΠΥΡ. ΛΑΟΠΟΔΗΝ. Ἀπὸ τὸ καλὸ ποίημά σας στὸν Ἀρχηγὸ παίρνουμε μερικοὺς στίχους καὶ τοὺς παραθέτουμε ἐδῶ:

Σὲ Σὲ ποὺ ἔδωκες στὸν νιὸ
ζωή, θάρρος, ἀνδρεία
καὶ στὸν Λαὸ καὶ στὸν Στρατὸ
ὁμόνοια, πειθαρχία·
στὴν Ἑλληνίδα π᾽ ἔδειξες
τὸν δρόμο τῆς Μητέρας
καὶ σ᾽ ὅλους ὅπου φάνηκες
σὰν στοργικὸς πατέρας,
δυὸ λόγια ἔχω νὰ Σοῦ πῶ
καὶ μιὰν εὐχὴ νὰ δώσω
σὰν κάθε Ἕλλην ποὺ πονεῖ
τὴ λατρευτὴ Πατρίδα:
Χρόνια πολλὰ νὰ ζήσῃς
καὶ τὴ γλυκειὰν Ἑλλάδα μας
πάντα νὰ κυβερνήσῃς.

ΑΘΑΝ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΝ. Νεστάνην Μαντινείας. Ἡ μελέτη σου γιὰ τὸν Λυσία δείχνει τὴ φιλομάθειά σου καὶ τὴ μελετηρότητά σου, ἀλλὰ τὸ θέμα εἶναι ἀκόμη ἀνώτερο τῶν πνευματικῶν σου ἐφοδίων. Πρέπει νὰ τὰ αὐξήσῃς, νὰ τὰ πλουτίσῃς προηγουμένως, καὶ ὕστερα νὰ καταπιάνεσαι μὲ τέτοια θέματα. — ΣΟΦΙΑΝ Κ. ΤΣΙΡΩΝΗ. Ἔχει πατριωτικὸ αἴσθημα τὸ ποίημά σας, ἀλλὰ δὲν ἔχει οὔτε τὴν ἀναγκαίαν ἔξαρσι, οὔτε τὴν τεχνικὴν ἐπεξεργασία ποὺ προϋποθέτουν τὴ δημοσίευσι. — ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΖΑΡΑΦΩΝΙΤΗΝ. Ἀπὸ τὸ ὄμορφο ποιηματάκι σου γιὰ τὸν Ἀρχηγό, ποὺ δει-

Η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΥΜΟΥ

Ὁ Ὑφυπουργὸς τῆς Συγκοινωνίας κ. Πολυζωγόπουλος δι᾽ ἐγκυκλίου του πρὸς τὰ Ταχυδρομικὰ Γραφεῖα καθορίζει τὰς λεπτομερείας τῆς ἀπονομῆς τῶν ὑπὸ τῆς Ταχυδρομ. Ὑπηρεσίας ἀθλοθετηθέντων βραβείων πρὸς τοὺς ἀριστεῖς μαθητὰς τῶν Γυμνασίων, μέλη τῆς Ε. Ο. Ν., καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἐκ τούτων διακριθέντας διὰ τὴν καλλιτέραν συλλογὴν γραμματοσήμων.

Εἰς τοὺς πρώτους θὰ δοθῇ ὡς ἔπαθλον μία σειρὰ τῶν ἐν ἰσχύϊ γραμματοσήμων τῆς Ἱστορικῆς Σειρᾶς ἐπὶ πολυτελοῦς διπλώματος, εἰς δὲ τοὺς δευτέρους χρηματικὸν βραβεῖον.

Τὰ βραβεῖα ταῦτα θὰ ἀπονεμηθῶσιν ἐν τελετῇ ἐνώπιον Ἐπιτροπῆς εἰς ὁρισθησομένην ἡμέραν (ἐντὸς τοῦ Ἰουλίου), ἥτις θὰ κληθῇ «ἡμέρα τοῦ Γραμματοσήμου».

Τὸ μέτρον ἀποβλέπει εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐσωτερικοῦ φιλοτελισμοῦ καὶ τὴν καλλιέργειαν εἰς τὴν νεολαίαν τῆς συνηθείας τοῦ συλλέγειν γραμματόσημα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν συνήθειαν πολλὰ ὀφέλη ἔχει νὰ ἀποκομίσῃ ὁ μαθητικὸς κόσμος.

ΓΙΑ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΩΝ

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀναγνῶστες τοῦ περιοδικοῦ μὲ ἐπιστολάς των ἀπὸ καιρὸ μᾶς ζητοῦσαν πληροφορίες πῶς θὰ μποροῦσαν νὰ σχηματίσουν βιβλιοθήκην ἀπὸ κατάλληλα βιβλία, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ παρακολουθοῦν τὴν Νεοελληνικὴ πνευματικὴ παραγωγή.

Κάθε νέος ποὺ αἰσθάνεται αὐτὴ τὴν ἀνάγκη πρωτίστως βέβαια πρέπει νὰ ἔχῃ στὴ βιβλιοθήκη του τὰς ἐκδόσεις τῆς Ε.Ο.Ν. Γιὰ τὴν ἀπόκτησι ὅμως καὶ τῶν νέων Ἑλληνικῶν ἐκδόσεων, ὁ Ἐκδοτικὸς Οἶκος «Πυρσὸς» προσεφέρθη εὐχαρίστως νὰ ἀποστέλλῃ μὲ σημαντικὴν ἔκπτωσιν τὰς ἐκδόσεις του εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας.

Περιοδικῶς θὰ δημοσιεύωνται πίνακες ὡρισμένου ἀριθμοῦ τοιούτων ἐκδόσεων, ἐπὶ τῆς συνολικῆς ἀξίας τῶν ὁποίων θὰ γίνεται ἡ ἀνάλογος ἔκπτωσις.

ΠΙΝΑΞ Α΄.

Βενέζη: Γαλήνη	Δρ. 60.—
Κύρου: Ὄνειρα	» 50.—
Τερζάκη: Μενεξεδένια Πολιτεία	» 50.—
Καζαντζάκη: Ἰαπωνία — Κίνα	» 50.—
Κουσίδη: Θρησκεία, Ἐπιστήμη	» 20.—
Καραγάτση: Συντ/ρχης Λιάπκιν	» 40.—
Ἴωνος Δραγούμη: Ὁ Ἑλληνισμός μου	» 30.—
Ἀξία ἐν ὅλῳ	Δρ. 300.—
Ἔκπτωσις	» 30.—
Ὑπόλοιπον	Δρ. 270.—

Τὸ ἀνωτέρω ποσὸν τῶν Δραχ. 270 δέον νὰ ἀποστέλληται διὰ ταχ. ἐπιταγῆς πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ βιβλιοπωλείου «Πυρσός» ὁδὸς Βουκουρεστίου 6β - Ἀθήνας.

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΩΣ ΥΠΕΡΦΥΣΙΚΟΙ ΗΡΩΕΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 1126)

ἐγίνονταν μὲ βράχους καὶ μὲ τουλοῦπες ἀπὸ ξύγκι καυτερό...

Στὴν Εὔβοια διηγοῦνται ὅτι δύο ἀντρειωμένοι εἶχαν πόλεμο μεταξύ τους. Ὁ ἕνας ἦταν στὸ βουνὸ Δέλφι τῆς Εὐβοίας καὶ ὁ ἄλλος στὸ Χτυπιᾶ ἀντικρὺ στὴ Βοιωτία. Ἔρριχναν λοιπὸν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο μεγάλα λιθάρια, ποὺ περνοῦσαν τὴ θάλασσα τοῦ Εὐβοϊκοῦ. Ὁ ἕνας ὅμως, γιὰ νὰ πάῃ κοντὰ στὸν ἄλλον καὶ νὰ τοῦ ἐπιτεθῇ μὲ τὰ χέρια, ἤθελε νὰ κάμῃ ξηρὰ τὴ θάλασσα καὶ ἔρριχνε ἄφθονον ἄμμο στὴ θάλασσα μὲ τὸ μανίκι του. Δὲν κατάφερε νὰ στερέψῃ ἡ θάλασσα, μὰ μὲ τὴν ἄμμο ποὺ ἔρριξε ἐσχηματίσθη μιὰ γλῶσσα γῆς, ποὺ λέγεται Μανίκι.

Στὸ Μεσολόγγι διηγοῦνται κάτι ἀκόμα πιὸ καταπληκτικό. Μιὰ φορὰ δυὸ χεροδύναμα ἀδέρφια ἐσήκωσαν ὁλόκληρο τὸ βουνὸ τῆς Βαράσοβας, ποὺ εἶναι μιὰ πέτρα μονοκόμματη, καὶ τὸ πήγαιναν στὴ Θεσσαλία γιὰ νὰ τὸ ρίξουν ἀπάνω στοὺς ὀχτρούς τους. Στὸ δρόμο ὅμως τοὺς ἔπεσε καὶ τοὺς ἐπλάκωσε. Κι᾽ ἔπεσε ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται καὶ σήμερα.

Καὶ στὴ Χίο διηγοῦνται πὼς ὁ βράχος Βενέτικο, ποὺ εἶναι ἀπέξω ἀπὸ τὴν πόλι Χίο, βρίσκεται ἐκεῖ ἀπὸ κάποτε ποὺ τὸν ἔρριξεν ἕνας ἀντρειωμένος γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὸν Δράκο!

* **

Τέτοια καὶ παραπλήσια διηγοῦνται, σύμφωνα μὲ παλαιὲς παραδόσεις, σὲ πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος γιὰ νὰ παραστήσουν τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν ἀνδρεία τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Τοὺς ἀρχαίους τοὺς φαντάζονται ἥρωες, γίγαντες, τιτᾶνες, ὑπερανθρώπους...

Ἀνάμεσα στοὺς ὑπερανθρώπους αὐτοὺς Ἕλληνες ἕνας ξεχωρίζει ἰδιαίτερα: εἶναι ὁ Διγενής. Αὐτὸν ἡ ἑλληνικὴ παράδοσι καὶ ἡ λαϊκὴ ποίησι τὸν ἔχει ὑψώσει πάνω ἀπὸ κάθε ἥρωα. Γιὰ τὸν Διγενῆ θ᾽ ἀσχοληθοῦμε σὲ ἰδιαίτερο σημείωμα.

Φ. Γιοφύλλης

Τὰ ὀνόματα τῶν μαθητῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου «Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου» τῆς Νέας Ὑερσέης, τῶν ὁποίων τὴν φωτογραφίαν δημοσιεύομεν εἰς τὰς μεσαίας σελίδας τοῦ παρόντος τεύχους.

Ζαφείριος Συμεωνίδης, Βασίλειος Κολομπάρης, Νικόλαος Μητρόπουλος, Δέσποινα Διδύμου, Πιπίτσα Σουβάλ, Πάρις Σουβάλ, Γεώργιος Βλάμης, Βασιλεία Χούμπλια, Ἑλένη Συμεωνίδου, Εὐγενία Μανωλοπούλου, Εὐδοξία Παλαίστη, Εὐαγγελία Νεραγιᾶ, Εὐαγγελία Συναχοπούλου, Μηνᾶς Καζέπης, Στέλιος Νεραγιᾶς, Στέλλα Γραφάκου, Μαρίνα Γραφάκου, Μαρία Σωτήρχου, Σταῦρος Ζαρίμπας, Ἀρετὴ Ζαρίμπα, Ἑλένη Καραγουνέλη, Χρῆστος Παλαίστης, Ξενία Διδύμου, Σοφοκλῆς Γκάκος, Εὐάγγελος Καζέπης, Εὐθύμιος Καρβέλλας, Ἰωάννης Μίχος, Γεώργιος Μίχος, Ἀρετὴ Σουβάλ, Γεώργιος Κυριακάκης, Κωνσταντῖνος Κολομπάρης, Βασίλειος Μανωλόπουλος, Εὐγενία Γραφάκου.

(Συνέχεια τῆς ἀλληλογραφίας)

χνει τὰ πατριωτικά σου αἰσθήματα, δημοσιεύουμε ἐδῶ αὐτοὺς τοὺς στίχους:

Ποιὸς σὲ πῆρεν ἀπὸ πέρα
καὶ σ' ἀνέβασεν ἐκεῖ
μιὰν ἀξέχαστην ἡμέρα,
Νεολαία Ἑλληνική;

Ποιὸς σοῦ στάθηκε Πατέρας
καὶ ποιὸς σ' ἔσπρωξεν ἐμπρὸς
μέσ' στὰ στήθεια τῆς Μητέρας;
Ὁ Μεγάλος Ἀρχηγός!

Ἀρχηγέ μας, νὰ μᾶς ζήσῃς,
νἆν' τὰ χρόνια σου πολλά,
τὴ χαρὰ νὰ μᾶς χαρίσῃς
καὶ τὰ χίλια σου καλά.

ΑΘΑΝ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΝ. Σὲ συγχαίρουμε γιὰ τὸ ὡραῖο σου γράμμα. «Δὲν ξεχνοῦμε, μᾶς γράφεις, καὶ δὲν θὰ ξεχάσουμε ποτὲ πῶς ἀπὸ τὰ δεσμὰ μιᾶς σκλαβιᾶς μᾶς λύτρωσε, μιὰ γιὰ πάντα, μὲ τὴν 4ην Αὐγούστου, ὁ Λυτρωτὴς καὶ Πατέρας ὅλων τῶν Ἑλλήνων, ὁ Ἥρωας καὶ Πρωταγωνιστής, ποὺ σήκωσε τὴ Φυλή μας στὴν παληά της δόξα, ποὺ τὴν ἀνέσυρε στὸ φῶς, ποὺ τὴν ἔκαμε δοξασμένη κι' ἰσχυρή. Σὰν παιδὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ὀργανώσεώς μας κι' ἐγώ, ἀναπνέω τὸν καθαρὸν ἀέρα τῆς 4ης Αὐγούστου». Μπράβο!— ΚΩΣΤΑΝ ΠΑΖΙΑΝΟΝ. Τὸ ποίημα «Στὸν Ἀρχηγό μας», ποὺ, μαζὶ μὲ τὸ ἐθνικὸ αἴσθημα, ἔχει καὶ τεχνικὲς ἀρετές, τὸ δημοσιεύουμε ὅλο ἐδῶ:

Τώρα ποὺ καὶ μ' ὀλάνοιχτα
τὰ μάτια μας θωροῦμε
ὅσα καὶ μέσ' στὸν ὕπνο μας
θἄταν πολὺ νὰ δοῦμε'
καὶ τώρα ποὺ ξυπνήσαμε
κι' ἐλύθηκαν τὰ μάγια
καὶ βλέπουμε ὁλοζώντανα
τὰ ὀνειρατά μας τ' ἅγια,
σὰν Ἀναστάσεως Ἄγγελος
ξαφνα κατεβαίνεις
καὶ τὸν βαρὺ τὸν λήθαργο
κυλᾶς, μᾶς ἀνασταίνεις.

ΚΩΝΣΤ. ΓΚΙΩΝΗΝ. Καλὸ τὸ παραμυθάκι καὶ μόλις βροῦμε εὐκαιρία θὰ τὸ δημοσιεύσουμε. — ΒΑΣΙΛ. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΝ. Καλὸ ὡς ἔκθεσις τὸ κομμάτι ποὺ μᾶς στείλατε γιὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν, ἀλλὰ δὲν εἶναι δημοσιεύσιμο. Ἐχρειαζόταν μεγαλύτερην ἔξαρσι καὶ παλμό. Ἀπλοποιῆστε ἐπίσης καὶ τὴ γλῶσσα. — ΒΑΣΙΛ. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΝ. Δεχόμαστε παραμύθια καθαρῶς παιδικά, γιὰ τὶς σελίδες τῶν Σκαπανέων. Γιὰ τὰ ἄλλα παραμύθια τοῦ Λαοῦ ἔχουμε εἰδικὸ συνεργάτη, ὁ ὁποῖος κάνει συστηματικὴ κι' ἐπιστημονικὴ ἐπιλογή.— ΓΕΩΡΓ. ΜΑΓΚΟΥΤΑΝ. Καὶ τὰ δυὸ φυσιολατρικὰ κομμάτια ποὺ μᾶς ἔστειλες εἶναι καλὰ γιὰ σχολικὲς ἐκθέσεις, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀκόμα κατάλληλα γιὰ νὰ δημοσιευθοῦν. — ΠΑΝΟΝ ΜΠΑΡΔΗΝ. Μπράβο γιὰ τὰ αἰσθήματα ποὺ ἐκφράζει τὸ ποίημά σου! Βέβαια εἶσαι ἀκόμα τόσο μικρός, ποὺ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ξέρῃς νὰ γράφῃς δημοσιεύσιμα ποιήματα, ἀλλὰ δημοσιεύουμε ἐδῶ μερικοὺς στίχους:

Τακτικοὶ στὰς συγκεντρώσεις
τρέχουμε μὲ τὴ στολὴ
καὶ μ' ἀγάπη καὶ μὲ πίστι
μαζευόμαστε πολλοί.

Καθαρίζουμε τοὺς δρόμους,
βοηθοῦμε τοὺς πτωχοὺς
καὶ φυτεύουμε δεντράκια
μέσ' στοὺς τόπους τοὺς γυμνούς.

ΚΛ.ΑΘ. ΚΟΦΙΝΗΝ. Ὡς πρώτη προσπάθεια, ὅπως γράφεις κι' ὁ ἴδιος, δὲν εἶναι ἄσχημο τὸ ποίημα. Ἀλλὰ εἶναι ἀκόμη πολὺ ἐνωρὶς γιὰ νὰ δημοσιευθῇ. — ΗΛ. Π. ΣΚΛΗΚΑΝ. Σὲ συγχαίρουμε γιὰ τὸ ὡραῖο θρησκευτικὸ αἴσθημα ποὺ ἀποπνέουν τὰ ποιήματά σου. Ἔχουν ἀκόμη τεχνικὰ λάθη (μετρικὰ καὶ χασμωδίες), μὰ φαίνεται πῶς ἔχεις ταλέντο καὶ ἡ μελέτη καὶ ἡ πεῖρα θὰ τὰ διορθώσῃ. Καλλιέργησε ἰδιαιτέρως τὸ εἶδος αὐτὸ τῶν θρησκευτικῶν ποιημάτων. Κρατοῦμε τὸ «Στὴ μνήμη τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου» καὶ θὰ προσπαθήσουμε νὰ τὸ δημοσιεύσουμε. — ΕΥΑΓΓ. Γ. ΚΑΡΚΑΝΗΝ. Παραμυθάκι παιδικὸ καὶ γραμμένο σὲ τέτοια ὑπερκαθαρεύουσα γλῶσσα; Κι' ἔπειτα, τὸ περίεργο συμπέρασμά του, ποὺ σχεδὸν δικαιολογεῖ τὴν κλεψιά, δὲν κάνει γιὰ μᾶς. — ΓΕΩΡΓ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ. Σὲ συγχαίρουμε γιὰ τὰ πατριωτικά σου αἰσθήματα, μὰ τὸ ποίημά σου δὲν εἶναι ἀκόμη γιὰ δημοσίευσι. — ΠΑΝΟΝ ΜΠΑΡΔΗΝ. Λίγο πιὸ πάνω σοῦ ἀπαντήσαμε γιὰ ἕνα ποίημά σου καὶ τώρα βλέπουμε ἕνα μεγάλο πεζό σου. Σκαπανάκι ἐσύ, καὶ νἄχῃς τόσο μεγάλη... λογοτεχνικὴ παραγωγή; Καὶ τὰ μαθήματά σου; Οἱ ἀπασχολήσεις σου στὴ Νεολαία; Πρόσεχε νὰ μὴ παρασύρεσαι σὲ ἄσκοπα λογοτεχνικὰ γραψίματα, ὅπως εἶναι π.χ. αὐτὸ τὸ πεζὸ ποὺ μᾶς ἔστειλες.— Β. ΠΑΠΑΤΣΩΡΗΝ. Τὸ ποίημά σου προσπαθεῖ νὰ ἐκφράσῃ τὰ πατριωτικά σου αἰσθήματα, μὰ δὲν τὸ καταφέρνει. — ΙΩΑΝΝΗΝ ΓΑΪΤΑΝΑΚΗΝ. Γιὰ ν' ἀποδώσῃ κανεὶς ἕνα παραμύθι, ποὺ ἀκούει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ λαοῦ, χρειάζεται καὶ τέχνη καὶ ἱκανότητα, ἀκόμα καὶ λαογραφική, δηλαδὴ ἐπιστημονικὴ κατάρτισις. Γι' αὐτὴν τὴν ἐργασία ἔχουμε εἰδικὸ συνεργάτη. Ἐκεῖνο ποὺ μποροῦμε νὰ δεχθοῦμε ἀπὸ ἀναγνῶστες τοῦ περιοδικοῦ μας, εἶναι μικρὰ κι' ἁπλᾶ παραμυθάκια, κατάλληλα γιὰ τοὺς Σκαπανεῖς μας. Καταλαβαίνετε λοιπὸν πῶς δὲν μποροῦμε νὰ δημοσιεύσουμε τὸ παραμύθι ποὺ μᾶς στείλατε καὶ ποὺ εἶναι τόσο μεγάλο.— ΣΩΤΗΡΗΝ ΛΕΩΝΙΔΑΚΗΝ. Καλογραμμένο τὸ διηγηματάκι σας καὶ μὲ καλὴ φαντασία, ἀλλὰ ἀναφέρεται σὲ θέμα ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ δημοσιεύσουμε.— ΙΩΑΝΝΗΝ ΔΡΑΓΟΥΝΗΝ. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴ συνεργασία σας, ἀλλὰ ἡ ὕλη τοῦ περιοδικοῦ μας, ποὺ ἀναφέρεται σὲ πολιτικὰ θέματα, γράφεται ἀπὸ ὡρισμένους ὑπευθύνους συντάκτας.— ΔΗΜΗΤΡ. Κ. ΣΟΥΜΑΛΕΥΡΗΝ. Καλὸ τὸ παραμυθάκι καὶ θὰ τὸ δημοσιεύσουμε.— ΝΙΚΟΛ. Α. ΜΠΑΚΟΝ. Ξέρουμε τὸν πόθο σας γιὰ τέτοια εὔθυμα ἀναγνώσματα καὶ προσπαθοῦμε πάντα νὰ τὸν ἱκανοποιοῦμε.— ΝΙΚΟΛ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ. Καλὸ τὸ παραμυθάκι καὶ θὰ τὸ δημοσιεύσουμε ὅταν μᾶς δοθῇ εὐκαιρία.

ΤΗΛ. ΜΟΥΛΙΝΟΝ. Ἡ ἔμπνευσίς σας ὡραία, ἀλλὰ τὸ ποίημα ἔχει τεχνικὰ λάθη κι' οὔτε ἀνταποκρίνεται καλὰ στὸ θέμα. — Α. Σ. ΚΥΠΡΙΩΤΟΥ. Καὶ τὸ δικό σας τὸ ἴδιο. — ΣΠΥΡΟΝ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ. Τὸ πρῶτο ποίημά σας — «Χαιρετισμὸς στὸ Νησί» — ποὺ εἶναι καὶ τὸ καλύτερο, ξεφεύγει ἀπὸ τὰ πλαίσια τοῦ περιοδικοῦ μας' τὸ ἄλλο — «Στὸ Φιλέλληνα» — δὲν κατώρθωσε ν' ἀνταποκριθῇ στὸ θέμα του. — ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΝ. Μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν ἐδιαβάσαμε τὸ γράμμα σας ποὺ ὅπως μᾶς λέτε παρακολουθεῖτε τόσον ἐμᾶς ὅσον καὶ τὸ μεγάλο ἔργον τοῦ Ἀρχηγοῦ. Ἀπὸ τὰ ποιήματα δημοσιεύουμε ἀπὸ τὸ «Θεὸς τοῦ δάσους» τοὺς κάτωθι στίχους:

Ἔλα οἱ αἰῶνες ἄνοιξαν
δρόμον γλυκειᾶς ἐλπίδος
στὴν Νεολαίαν ποὺ τιμὴν
προσφέρει στὴν Πατρίδα.

. . . .

Π. Δ. ΝΗΣΙΔΗΝ. Τὸ ποίημά σου δὲν εἶναι ἀκόμη δημοσιεύσιμο, μὰ τὸ γράμμα σου πολὺ μᾶς ἄρεσε, γιατὶ δείχνει πόσο ἔχεις νοιώσει τὸ πνεῦμα τῆς 4ης Αὐγούστου. Ὁ κῆπος ποὺ ἔχεις κάμει μὲ τόσο ζῆλο καὶ ἐργασία στὸ σπίτι σου, σύμφωνα μὲ τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀρχηγοῦ, ὅπως γράφεις, δείχνει ὅτι πρῶτα - πρῶτα ἔχει ἀνθήσει μέσα σου ὁ κῆπος τῆς ψυχῆς σου, μὲ τὰ πιὸ ὤμορφα λουλούδια τῆς ἀγάπης τῆς Πατρίδος. — Δ. Μ. Χαριτωμένο τὸ ποιηματάκι «Ὁ Φαλαγγάρχης καὶ τὰ ζαχαρωτά» καὶ θὰ τὸ δημοσιεύσουμε. — ΚΩΣΤΑΝ ΜΑΥΡΙΚΑΚΗΝ Καλὸς ὁ ὕμνος στὴν Ἐργασία, ἀλλὰ πολὺ μεγάλος. Δημοσιεύουμε ἐδῶ μερικοὺς στίχους:

Σηκωθῆτε, παιδιά, ξημερώνει,
σηκωθῆτε, ντυθῆτε μὲ μιᾶς,
μὲ τραγούδια κι' ἐλπίδες καινούργιες
μᾶς προσμένει ἡ χαρὰ τῆς δουλειᾶς.

Σὲ βουνὰ καὶ πελάγη καὶ κάμπους
κι' ὅπου ὁ ἱδρώτας μας πέφτει στὴ γῆ
πάντα ἁπλώνεται ὁλοῦθε εὐτυχία,
πάντα ἀνοίγει τοῦ πλούτου ἡ πηγή.

Τραγουδῶντας κι' ἀκούραστους πάντα
στὴ δουλειὰ θὰ μᾶς βρίσκῃ ἡ αὐγή,
καὶ μ' αὐτὴν τιμημένα θὰ ζοῦμε
καὶ μπροστά μας κανεὶς δὲν θὰ βγῇ.

ΝΙΚΟΛ. ΓΚΟΡΤΣΟΛΟΓΟΝ. Δὲν εἶναι ἄσχημο τὸ ἄρθρο σας «Ἡ ἀνάληψις τοῦ Κυρίου», ἀλλά, ὅπως βέβαια θὰ ἔχετε παρατηρήσει, τὰ θρησκευτικοῦ περιεχομένου ἄρθρα τοῦ περιοδικοῦ μας γράφονται ἀπὸ ὡρισμένους συνεργάτας, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἁρμόδιοι δι' αὐτά. — ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΝ ΑΧ. ΤΣΙΠΑΡΗΝ. Γιατί, παιδί μου, ἐχρησιμοποίησες κι' ἐσὺ αὐτὸ τὸ τόσο ἀξιοκατάκριτο καὶ ἀξιοπεριφρόνητο μέσον, νὰ πάρῃς ἕνα ξένο ποίημα καὶ νὰ τὸ παρουσιάσῃς ὡς δικό σου; Δὲν τὸ καταλαβαίνεις καὶ μόνος σου ὅτι ἡ πρᾶξις αὐτὴ εἶναι ἀπάτη ἢ μᾶλλον κλοπὴ ξένης ἰδιοκτησίας; Τὸ ποίημα «Γιὰ τὴν Ἑλλάδα» ποὺ μᾶς ἔστειλες ὡς δικό σου καὶ τὸ δημοσιεύσαμε στὶς στῆλες τῆς Ἀλληλογραφίας τοῦ ὑπ' ἀριθ. 29 φύλλου μας ἀνήκει στὸν συναγωνιστὴ Γεώργ. Ξ. Λογοθέτην (Ἴδμωνα), διευθυντὴν τοῦ περιοδικοῦ «Ἡραία», καὶ τὸ πῆρες ἀπὸ τὴ συλλογή του «Ἐθνικοὶ Χαιρετισμοί»! Τί ντροπή! Εἶναι πραγματικὰ πολὺ θλιβερὸ καὶ ἀπογοητευτικὸ αὐτὸ τὸ φαινόμενο καὶ πρέπει νὰ σταματήσῃ ἀμέσως καὶ ὁριστικῶς. Δὲν ἐπιτρέπεται οἱ Νέοι τῆς Ὀργανώσεως μας νὰ καταπίπτουν καὶ νὰ ἐξευτελίζωνται μὲ τέτοιες πράξεις.— ΜΙΧΑΗΛ ΝΕΓΡΕΠΟΝΤΗΝ καὶ ΛΑΚΗΝ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΝ. Τὸ ξαναλέμε καὶ σὲ σᾶς: Τὰ θρησκευτικὰ ἄρθρα ἀπαιτοῦν ὄχι μόνον θρησκευτικὴν διάθεσιν ποὺ τὴν ἔχουμε ὅλοι μας, ἀλλὰ καὶ σχετικὴν μόρφωσιν καὶ γνώσεις, ποὺ τὴν ἔχουν κυρίως οἱ θεολόγοι' γι' αὐτὸ τὰ σχετικὰ ἄρθρα τοῦ περιοδικοῦ μας τὰ γράφουν εἰδικοὶ συνεργάται του. — ΕΛΕΝΗΝ Π. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ. Γιὰ νὰ δημοσιεύσουμε μιὰ μαθητικὴ σύνθεσι, πρέπει νὰ εἶναι ἐξαιρετική, καὶ τέτοια δὲν εἶναι ἀκόμη ἡ σύνθεσις τῆς συμμαθητρίας σας, ἂν καὶ εἶναι καλογραμμένη ὡς σύνθεσις.— ΒΗΣΣ. ΚΛΑΔ. Ἀπὸ τὸ «Θούριο» δημοσιεύουμε τὸ τελευταῖο τετράστιχο:

Ἡ Ἑλλάδα μᾶς ἀνήκει,
τρέξτε μ' ἐνθουσιασμό,
γιὰ τὴ δόξα, γιὰ τὴ νίκη,
γιὰ τὸ νέο Πολιτισμό!

ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΦΩΤΙΑΔΗΝ. Καταπιαστήκατε μὲ θέματα ποὺ ἀπαιτοῦν εἰδικὴν μόρφωσιν, ὅπως εἶναι τὰ θέματα τὰ σχετικὰ μὲ τὴν γεωργίαν καὶ τὴν ὑγιεινήν, γιὰ τὰ ὁποῖα ἔχουμε εἰδικοὺς συνεργάτας.— ΜΑΤΙΝΑΝ ΛΙΤΣΑ. Καλογραμμένος ὁ «Θάνατος τῆς Μάνας», ἀλλὰ πολὺ θλιβερὸ κι' ἀπαισιόδοξο. Προτιμοῦμε θέματα ἀπὸ πιὸ χαρούμενες ὄψεις τῆς ζωῆς, ποὺ εἶναι ἄλλως τε — καὶ πρέπει νὰ εἶναι — πιὸ ταιριαστὲς σὲ Νέους καὶ Νέες, ὅπως ἐσεῖς, καὶ μάλιστα μέλη τῆς Ὀργανώσεώς μας, ποὺ τὸ πνεῦμά της εἶναι πνεῦμα αἰσιοδοξίας καὶ θελήσεως. — ΑΝΤΩΝΙΟΝ ΜΑΛΛΙΩΤΑΚΗΝ. Μᾶς συγκίνησε τὸ γράμμα σου γιὰ τὰ τόσο ἐνθουσιώδη αἰσθήματά σου πρὸς τὸν Ἀρχηγό, τὴν 4ην Αὐγούστου, τὴν Ὀργάνωσί μας καὶ τὸ περιοδικό μας. Σὲ συγχαίρουμε. — ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΙΩΑΝΝΟΥ. Καλὴ ἡ ἔκθεσίς σου, ἀλλὰ μᾶς τὴν ἔστειλες ἀργὰ καὶ ἔχουμε σταματήσει τὴν δημοσίευσιν ἐκθέσεων πάνω στὸ θέμα αὐτό.— ΙΑΣ. ΔΕΠΟΥΝΤΗΝ. Τὸ ξαναλέμε καὶ πάλι: Δὲν θέλουμε θέματα ἀπαισιόδοξα, ἀπελπισμένα, πεισιθάνατα. Θέλουμε χαρά, αἰσιοδοξία, θέλησι, δύναμι. Ἐσεῖς ἔχετε ταλέντο. Χρησιμοποιῆστέ το γιὰ τέτοια θέματα. Καὶ ὄχι ἐκτενῆ πράγματα, ἀλλὰ σύντομα, οὐσιαστικὰ καὶ ζουμερά. — ΜΕΝ. Ν. ΤΣΙΚΡΑΝ. Καλὴ καὶ σοβαρὴ ἡ μελέτη σας γιὰ τὸν ρόλο τοῦ ὑποσυνειδήτου, ἀλλὰ κατάλληλη γιὰ ἄλλα περιοδικὰ εὐρυτέρων μελετῶν. Πάντως σᾶς εὐχαριστοῦμε.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Ν. ΚΥΡΙΑΖΟΠΟΥΛΟΝ, Α. ΜΑΚΡΥΧΩΡΙΤΗΝ, Γ. ΦΩΣΤΗΡΟΠΟΥΛΟΝ καὶ Θ. ΤΣΟΜΙΔΗΝ. Δὲν ἔχετε ἀντιληφθῆ τὸν μηχανισμὸ τῶν κρυπτογραφικῶν. — Λ. ΔΙΑΜΑΝΤΑΚΗ. Ἐγκρίνεται τὸ «Τί ἔπαθε;».— Δ. Κ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ. Ἐγκρίνονται, ἐκτὸς τοῦ σταυρολέξου, τὸ ὁποῖον εἶναι μὲν καλό, ἔχει ὅμως δύσκολες λέξεις.— Μ. Ι. ΚΙΟΥΠΕΛΗΝ. Ἀπορρίπτονται. Μὴ γράφετε ἀπ' τὶς δυὸ ὄψεις. Τί θὰ πῇ ἐτιμέτα;— Μ. ΚΑΡΑ. Νὰ γράφετε ἀπὸ τὴ μιὰ ὄψι τοῦ χαρτιοῦ.— Ι. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΑΚΗΝ. Καλὸ τὸ σταυρόλεξο, ὅπως καὶ τὸ δικτυωτό, ἀλλὰ δυστυχῶς ἔχουν μερικὲς δύσκολες λέξεις.— Ε. Γ. ΚΟΡΡΕΝ. Κακοσχεδιασμένα. — ΕΛΛΗΝΙΔΑ ΚΡΗΣΣΑΝ. Καλὲς οἱ πνευματικὲς ἀσκήσεις. Τὸ ν' ἀφίνῃ κανεὶς γιὰ ἀρκετὸ διάστημα τὰ γραπτά του καὶ νὰ τὰ ξαναδιαβάζῃ εἶναι ὁ καλύτερος τρόπος αὐτοκριτικῆς. Συγχαρητήρια γιὰ τὰ ὡραῖά σας αἰσθήματα.— Δ. ΦΡΟΣΥΝΑΚΗΝ. Τὸ παιγνίδι τοῦ ζῴου δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δημοσιευθῇ διότι δὲν εἶναι σχεδιασμένο μὲ σινικὴ μελάνη.

Κ. Γ. ΚΟΤΤΑΡΑΝ, Ι. Ε. ΚΑΡΑΣΤΑΜΑΤΗΝ, Β. Ε. ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΗΝ (ὅλα σχεδὸν τὰ δισύλλαβα σκάρτα), Μ. ΑΛΕΞΙΟΥ, Ι. ΔΟΥΒΡΗΝ, Ε. ΑΛΦΙΕΡΗΝ, Κ. Γ. ΜΑΓΚΛΑΡΑΝ, Ν. ΠΕΝΤΑΦΡΑΓΚΟΝ, Γ. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΝ (ἀπὸ τὴ μιὰ ὄψι τοῦ χαρτιοῦ ἄλλη φορά), Γ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΝ, Γ. ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΝ, Θ. ΔΑΝΙΗΛΙΔΗΝ, Γ. Κ. ΤΖΑΝΕΤΟΝ (χάθηκε ἕνα ἀνθρωπινὸ φύλλο χαρτιοῦ;), Ε. ΚΑΡΑΜΑΛΗΝ, Π. ΚΟΓΙΑΝΤΗΝ, Γ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Ι. ΜΑΤΣΟΥΚΑΝ, Ε. ΠΑΝΤΙΡΗ, Λ. ΚΟΤΣΙΦΟΝ, Λ. Κ. ΜΕΛΑΝ, Π. ΜΠΟΥΓΙΟΥΚΟΝ, Σ. ΚΟΛΟΒΟΝ, Β. ΠΑΠΑΤΣΩΡΗΝ, Ν. Π. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ, Λ. Σ. ΝΟΥΚΟΝ (κακοσχεδιασμένο), Α. ΜΑΝΩΛΙΑΝ, Δ. Π. ΠΑΣΧΑΛΗΝ. Ἀπορρίπτονται.

Ε. Μ. ΧΕΙΛΑ, Σ. Χ. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ, Δ. ΓΚΑΡΓΚΑΝΑ, Μ. Χ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΗ, ΧΡ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ, Κ. Α. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΝ, Ε. ΧΕΡΕΝ, Π. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΝ, Π. ΜΠΑΝΤΙΝΕΛΛΙ, Γ. Δ. ΠΑΣΧΑΛΟΠΟΥΛΟΝ, Α. ΚΥΡΙΑΖΟΠΟΥΛΟΝ (τὸ τρίγωνον). Ἐγκρίνονται.

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

Η Νεολαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 36 (87)
8 ΙΟΥΝ. 1940 - Ε.'

